

พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร

ณัฐภรณ์ โสภณทัต

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม)
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
พ.ศ. 2557

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร

.....

นางสาวณัฐภรณ์ โสกันต์

ผู้วิจัย

.....

รองศาสตราจารย์สุณีย์ กัลยะจิตร, Ph.D.

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

.....

อาจารย์จันทนศักดิ์ บวรนนท์กุล, Ph.D.

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

.....

อาจารย์รัชฎ์ภูมิ รุจิภักดิ์, Ph.D.

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

.....

ศาสตราจารย์บรรจง มไหสวริยะ

พ.บ., ว.ว. ออร์โธปิดิกส์

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

.....

อาจารย์จันทนศักดิ์ บวรนนท์กุล, Ph.D.

ประธานหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชีวศึกษาและ

งานยุติธรรม

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (อาชญวิทยาและงานยุติธรรม)
วันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557

.....

นางสาวณัฐภรณ์ โสกันต์
ผู้วิจัย

.....

พลตำรวจตรีอดุลย์ ณรงค์ศักดิ์, Ph.D.
ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

รองศาสตราจารย์สุณีย์ กัลยะจิตร, Ph.D.
กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

อาจารย์สุนันต์ศักดิ์ บวรนนท์กุล, Ph.D.
กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

อาจารย์ชัยลักษณ์ รุจิภักดิ์, Ph.D.
กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

ศาสตราจารย์บรรจง มไหสวริยะ
พ.บ., ว.ว. ออร์โธปิดิกส์
คณบดี
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

.....

รองศาสตราจารย์วริยา ชินวรรณ, Ph.D.
คณบดี
คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ประสบความสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความกรุณาจาก รศ.ดร.สุณีย์ กัลละจิตร ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และให้คำปรึกษาแนะนำตลอดจนให้ความช่วยเหลือในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอขอบพระคุณ อาจารย์ดร.ธัญลักษณ์ รุจิภักดี กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้จนเสร็จสิ้นสมบูรณ์ และขอขอบพระคุณอาจารย์ดร.ฐนันต์ศักดิ์ บวรนนท์กุล ที่เสียสละเวลาอันมีค่ามาเป็นกรรมการในการสอบป้องกันวิทยานิพนธ์และให้คำชี้แนะอันมีประโยชน์

ขอขอบพระคุณ พล.ต.ต.ดร.อดุลย์ ณรงค์ศักดิ์ ที่ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่ามาเป็นประธานกรรมการในการสอบป้องกันวิทยานิพนธ์และให้คำชี้แนะอันมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณคณาจารย์วิทยาลัยอาชีวศึกษาทุกแห่ง ตลอดจนเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่อำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี รวมถึงน้องๆ นักเรียนอาชีวศึกษาที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ในสาขาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยมหิดลทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้ความรู้แก่ผู้วิจัย เพื่อนๆ พี่ๆ ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือต่างๆ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ในสาขาและภาควิชาทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือในการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณครอบครัวของผู้วิจัยและขอบขอบคุณงามความดีของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้แค่ครอบครัวของผู้วิจัย ที่อยู่เคียงข้างผู้วิจัยมาตลอดทั้งยามทุกข์และยามสุข อีกทั้งเป็นกำลังใจอันสำคัญและส่งเสริมผู้วิจัยมาจนถึงทุกวันนี้

วิทยานิพนธ์ ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยบางส่วนจากสมาชิยศิษย์เก่า บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล (This thesis is partially supported by Graduate Studies of Mahidol University Alumni Association)

ณัฐภารณ์ โสภณทัต

พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
VIOLENCE BEHAVIOR : A CASE STUDY BY QUARREL'S VOCATIONAL STUDENT IN BANGKOK

ณัฐภรณ์ โสกันต์ 5436937 SHCJ/M

ศศ.ม. (อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม)

คณะกรรมการปรึกษาวิทยานิพนธ์ : สุณีย์ กัลยะจิตร, Ph.D., ธัญลักษณ์ รุจิภักดิ์, Ph.D., จุฬนัรงค์ศักดิ์ บวรนนท์กุล, Ph.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยด้านจิตวิทยา ครอบครัวและชุมชน การคบเพื่อนที่กระทำผิดและปัจจัยค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันมีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง และเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของสถาบันอาชีวศึกษาภาครัฐและเอกชน ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามกับนักเรียนนักศึกษาอาชีวศึกษาที่มีหรือเคยมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ในการทะเลาะวิวาท จำนวน 400 คน และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติการแจกค่าความถี่ ค่าอัตราส่วนร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์เปรียบเทียบ (Independent t-test) และการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบเชิงชั้น (Hierarchical multiple regression analysis)

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์และสามารถพยากรณ์ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ได้แก่ ปัจจัยด้านจิตวิทยา ปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด โดยวิเคราะห์ผ่านปัจจัยค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน ซึ่งส่งผลทำให้ปัจจัยทั้ง 2 ด้านนี้มีความสัมพันธ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ส่วนปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชน เมื่อนำมาวิเคราะห์นั้นพบว่า มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงแต่เมื่อนำมาวิเคราะห์ผ่านปัจจัยค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน นั้นพบว่า ปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชนไม่มีความสัมพันธ์ทางตรงแต่มีความสัมพันธ์ทางอ้อมกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง โดยปัจจัยทั้ง 3 ด้าน สามารถพยากรณ์ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทได้ร้อยละ 57.3จากการศึกษาาระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=2.77$) และจากการศึกษาเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของสถาบันอาชีวศึกษาภาครัฐและเอกชน พบว่า ค่า p มีค่า 0.58 (มากกว่า 0.05) ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาล ($\bar{x}=2.73$) และเอกชน ($\bar{x}=2.78$) จึงไม่มีความแตกต่างกัน

คำสำคัญ : พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง / การทะเลาะวิวาท / อาชีวศึกษา

VIOLENCE BEHAVIOR : A CASE STUDY BY QUARREL'S VOCATIONAL STUDENT IN BANGKOK

NATTHAPORN SOKANTAD 5436937 SHCJ/M

M.A. (CRIMINOLOGY AND CRIMINAL JUSTICE)

**THESIS ADVISORY COMMITTEE : SUNEE KANYAJIT, Ph.D.,
THANYALAK RUJIPAK, Ph.D., TANUNSAK BAVORNKUL, Ph.D.**

ABSTRACT

This research intended to explore the psychological factors, family and community, students' association with mischievous friends and the relationships between the popular use of violence in the institution and violent behavior. In addition, the comparative studies on violent behavior during quarrels among 400 private and public vocational students were done to analyze data with the Distribution of frequency, Percentage, Mathematical mean, Standard deviation, including the Independent t-test and the Hierarchical multiple regression analysis.

The research findings derived from the analysis on the popular use of violence in institutions revealed that factors relating to predicting violent behavior were psychological and associated with mischievous friends. These 2 factors related directly and indirectly with the violent behavior. As for family and community were factors, the findings revealed the severity of the violence. Nonetheless, the analysis engaging the popular use of violence in the institution indicated that family and community related indirectly, but not directly with the severity of the violence. All 3 factors could predict the severity of violence from the case study by quarrel among vocational students as high as 57.3%, whereas the violent behavior remained at a moderate level ($\bar{x} = 2.77$). The comparative study on violent behavior among the vocational students in both private and public sectors indicated a p value of 0.58 (higher than 0.05). Thus, the differences in violence behavior were unfounded between the public vocational institutions ($\bar{x} = 2.73$) and private vocational institutions ($\bar{x} = 2.78$).

KEY WORDS: VIOLENCE BEHAVIOR / QUARREL / VOCATIONAL SCHOOLS

147 pages

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ค
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญแผนภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
1.3 สมมติฐานการวิจัย	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	4
1.5 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
1.7 กรอบแนวคิดของการวิจัย	9
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม	10
2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน	10
2.1.1 ความหมายการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน	10
2.1.2 แนวคิดและทฤษฎีการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน	13
2.1.3 สาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน	30
2.2 สถาบันทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญห การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน	45
2.2.1 สถาบันทางสังคม	45
2.2.2 องค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง	48
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	53

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	58
3.1 ประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	58
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	60
3.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	63
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	63
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	64
4.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	65
4.2 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนและระดับของปัจจัยด้านจิตวิทยา	69
ด้านครอบครัวและชุมชน ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านค่านิยม	
การใช้ความรุนแรงในสถาบัน และระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง	
4.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยด้านจิตวิทยา ด้านครอบครัวและชุมชน	76
ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน	
และระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท	
ของนักเรียนอาชีวศึกษาระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชน	
4.4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิตวิทยา ด้านครอบครัวและชุมชน	79
ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน	
และพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท	
บทที่ 5 อภิปรายผลการวิจัย	85
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	95
บทสรุปแบบสมบูรณ์ภาษาไทย	101
บทสรุปแบบสมบูรณ์ภาษาอังกฤษ	119
บรรณานุกรม	136
ภาคผนวก	139
ประวัติผู้วิจัย	147

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1.1 แสดงจำนวนนักเรียน/ นักศึกษาต่อเหตุทะเลาะวิวาท	2
3.1 ตารางกำหนดขนาดตัวอย่างของ Taro Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%	59
4.1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของอายุ	65
4.2 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของระดับการศึกษา	65
4.3 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสังกัดสถานศึกษา	66
4.4 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลการเรียนเฉลี่ย	66
4.5 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของปัจจุบันพักอาศัยอยู่กับ	66
4.6 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ปกครอง	67
4.7 แสดงจำนวนและร้อยละของสถานภาพการสมรสของผู้ปกครอง	67
4.8 แสดงจำนวนและร้อยละของอาชีพของผู้ปกครอง	68
4.9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของด้านจิตวิทยา	69
4.10 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของด้านครอบครัวและชุมชน	70
4.11 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด	72
4.12 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของด้านค่านิยมการใช้ ความรุนแรงในสถาบัน	73
4.13 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของระดับความรุนแรงของ การทะเลาะวิวาท	74
4.14 แสดงการเปรียบเทียบของสถานศึกษาภาครัฐและเอกชนของด้านจิตวิทยา	76
4.15 แสดงการเปรียบเทียบของสถานศึกษาภาครัฐและเอกชนของด้านครอบครัวและ ชุมชน	77
4.16 แสดงการเปรียบเทียบของสถานศึกษาภาครัฐและเอกชนของด้านการคบเพื่อน ที่กระทำผิด	77
4.17 แสดงการเปรียบเทียบของสถานศึกษาภาครัฐและเอกชนของด้านค่านิยมการใช้ ความรุนแรงในสถาบัน	78

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4.18 แสดงการเปรียบเทียบของสถานศึกษาภาครัฐและเอกชนของระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง	78
4.19 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร	79
4.20 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุเชิงชั้น	83

สารบัญแผนภาพ

แผนภาพ	หน้า
2.1 กรอบคิดทฤษฎีวัฒนธรรมรอง ของโกเฮน	26
4.1 สรุปผลการวิเคราะห์	84
6.1 สรุปผลการวิเคราะห์	98

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพสังคมไทยในปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไปในทุก ๆ ด้านอย่างรวดเร็วได้ส่งผลกระทบต่อคนในสังคมก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ จำนวนมาก ซึ่งปัญหาความขัดแย้ง การใช้ความรุนแรงก็เป็นปัญหาหนึ่งที่นับวันจะยิ่งทวีความรุนแรง ปัญหานี้ถือว่าเป็นปัญหาที่สำคัญระดับชาติ เนื่องจากปัญหาความขัดแย้งและการแสดงออกอย่างรุนแรงตามที่ปรากฏในสื่อต่าง ๆ จากหลายประเทศเราจะพบว่าเหตุการณ์ความขัดแย้งที่มีความรุนแรงจะส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองการปกครอง การท่องเที่ยว ฯลฯ ปัญหานี้เป็นปัญหาหนึ่งที่มีความสำคัญและเป็นสิ่งที่ทุกฝ่ายพยายามร่วมกันแก้ไขเพื่อลดปัญหาเหล่านี้และส่งผลกระทบทางลบที่น้อยที่สุด

ซึ่งในสังคมไทยทุกวันนี้สภาพสังคมในปัจจุบันเปลี่ยนแปลง ปัญหาความขัดแย้งที่นับวันจะยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น (อุษารัตน์ นิตยารมย์, 2548) ส่งผลกระทบต่อกระบวนการทางสังคมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาความรุนแรงในเยาวชนที่เป็นทรัพยากรบุคคลที่ควรให้ความสำคัญในการพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีคุณภาพในอนาคต เพื่อก้าวเข้าไปรับผิดชอบสังคมในอนาคต ปัญหานี้เป็นปัญหาอาชญากรรมร้ายแรงทำลายความสงบเรียบร้อยของสังคมโดยรวม ปัญหาความรุนแรงที่เห็นได้ชัดและกำลังทวีความรุนแรงมากขึ้น คือ การก่อเหตุทะเลาะวิวาทของเยาวชน (จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, 2543) โดยรูปแบบของการก่อเหตุทะเลาะวิวาทนั้นได้มีการพัฒนาความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ มีการใช้อาวุธที่รุนแรง เช่น อาวุธปืนหรืออาวุธมีด วัตถุระเบิด อาวุธปืนปากกา การดัดแปลงอุปกรณ์การเรียนมาใช้เป็นอาวุธ การก่อเหตุทะเลาะวิวาทของเยาวชนที่ทวีความรุนแรงมากขึ้น (โกศล สุภวงศ์, 2526: น.12 อ้างถึงใน เสน่ห์ เสถียรพงศ์, 2540: 2) ส่วนมากเหตุการณ์การทะเลาะวิวาทในแต่ละครั้งมักจะมีผู้บาดเจ็บหรือแม้กระทั่งเสียชีวิต และรูปแบบการทะเลาะวิวาทนั้นมักจะเกิดขึ้นในที่สาธารณะ เช่น ห้างสรรพสินค้า ป้ายรถประจำทาง บนรถประจำทาง เวทีคอนเสิร์ต โต๊ะสนุ๊กเกอร์ ตลาด หรือบริเวณหน้าโรงเรียน เป็นต้น ซึ่งทำให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือประชาชนทั่วไปได้รับบาดเจ็บไปด้วย (รุจิราพร หงส์ทอง, 2550) โดยวินัยนี้เป็นวินัยที่มีความเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและจิตใจอย่างรวดเร็ว ซึ่งต้องอาศัยความพยายามในการปรับตัวอย่างมากต่อการเปลี่ยนแปลง นอกจากนี้ยังเป็นวินัยที่คบหาสมาคมกับเพื่อน ซึ่งถ้าหากไปรวมกลุ่มกับ

เพื่อนที่ไม่ดีก็อาจจะนำพาไปในทางที่เสียหายได้ ซึ่งผลกระทบที่เกิดขึ้นนั้นส่งผลต่อทั้งตัวนักเรียน นักศึกษาเอง ต่อบุคคลอื่นและต่อสังคม (จิตาภา สืบวงษ์, 2553) ดังเช่นผลจากการทะเลาะวิวาททำให้ ได้รับบาดเจ็บและถึงแก่ชีวิตได้ บางรายอาจต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน ผู้อื่นอาจสูญเสียทรัพย์สิน ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ชีวิตจากลูกหลง ผลเสียต่อสังคมนั้นก่อให้เกิดความวุ่นวาย ต้นตระหนกของ ผู้คน สาธารณสมบัติถูกทำลาย สูญหาย เป็นต้น

สถิตินักเรียน/ นักศึกษาก่อเหตุทะเลาะวิวาทจากกองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติตั้งแต่ พ.ศ.2553-2555 มีดังตารางที่ 1.1

ตารางที่ 1.1 แสดงจำนวนนักเรียน/ นักศึกษาก่อเหตุทะเลาะวิวาท

ปี พ.ศ.	จำนวน	หมายเหตุ
ปี พ.ศ.2553	2,662	เพิ่มขึ้น 1.29%
ปี พ.ศ.2554	2,017	ลดลง 24.23% (น้ำท่วม)
ปี พ.ศ.2555	1,222	ข้อมูลระหว่างวันที่ 1 ม.ค. – 16 ส.ค. 55

ที่มา : กองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

จะเห็นได้ว่าในปี พ.ศ.2553 มีจำนวนนักเรียน/นักศึกษาทะเลาะวิวาทถึง 2,662 ครั้ง ปี พ.ศ.2554 มีจำนวนนักเรียน/นักศึกษาทะเลาะวิวาท 2,017 ครั้ง ที่มีจำนวนลดลงอาจเนื่องมาจากการเกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ในช่วงปลายปี และปี พ.ศ.2555 (ข้อมูลระหว่างวันที่ 1 มกราคม ถึง 16 สิงหาคม) มีจำนวน 1,222 ครั้ง

และยังมีสถิตินักเรียน/นักศึกษาก่อเหตุทะเลาะวิวาท สถานีตำรวจที่เกิดเหตุมากที่สุด (ปี พ.ศ.2555) จากกองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีดังนี้ สถานี ตำรวจ บางเขน จำนวน 57 ครั้ง สถานีตำรวจหัวหมาก จำนวน 51 ครั้ง สถานีตำรวจมีนบุรี จำนวน 47 ครั้ง สถานีตำรวจคลองตัน จำนวน 45 ครั้ง สถานีตำรวจท่าข้าม จำนวน 45 ครั้ง สถานีตำรวจบาง ขุนเทียน จำนวน 43 ครั้ง สถานีตำรวจประเวศ จำนวน 42 ครั้ง สถานีตำรวจภาษีเจริญ จำนวน 38 ครั้ง สถานีตำรวจราษฎร์บูรณะ จำนวน 38 ครั้ง และสถานีตำรวจลาดพร้าว จำนวน 35 ครั้ง

นอกจากนี้ยังมีข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) ซึ่ง ได้ตรวจสอบสถิติที่ผ่านๆ มาพบว่า ในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมาเหตุการณ์ทะเลาะวิวาทของนักเรียนลดลง แต่มีความรุนแรงมากขึ้น โดยเฉพาะอาวุธที่ใช้ เดิมจะเป็นเพียงไม้บรรทัดเหล็กยาว หรือ เหล็กฟุต ไม้ ปัจจุบันนักเรียนเหล่านี้จะพกปืน มีดดาบยาว ซึ่งเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตได้

จากที่กล่าวมาในข้างต้นจะเห็นได้ว่าเยาวชนในวัยนี้มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย และจิตใจทำให้เกิดการปรับตัว อิทธิพลของสังคมและสิ่งแวดล้อม การให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน

แต่การที่ผู้วิจัยมุ่งประเด็นการศึกษาไปที่เยาวชนที่กำลังศึกษาอาชีวศึกษา เนื่องจากเยาวชนกลุ่มนี้ได้ยึดถือเรื่องสถาบันที่สั่งสมกันมานาน รวมถึงยึดถือกลุ่มเพื่อนพ้องเป็นอย่างมาก จะสามารถเห็นได้จากข่าวการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาได้จากสื่อโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ที่มีอยู่บ่อยครั้งและมีความรุนแรงขยายวงกว้างมากขึ้น มีผู้เสียหาย ได้รับบาดเจ็บ หรือรุนแรงกระทั่งมีผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องเสียชีวิตอีกด้วย นอกจากนี้ยังมีสาเหตุอีกหลายประการที่เป็นที่มาของการทะเลาะวิวาท เช่น ปัญหาชู้สาว ยาเสพติด ความกึกคะนอง ขาดการยับยั้งอารมณ์เมื่อถูกขู่ข่ม แต่ทุกวันนี้ปัญหาเด็กนักเรียนติดกันนั้น มีจุดเริ่มต้น มาจากหลายสาเหตุ แต่เชื่อมโยงและบานปลายจนเหมือนเป็นภาพเดียวกันจากสาเหตุเดียว คือ เรื่องของสถาบัน ซึ่งเมื่อลึกลงไปแล้วอาจเป็นเพียงข้ออ้าง และเป็นเพียงผลพวงของปัญหาที่สะสมมานาน

จากปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าว ปัญหาการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาเป็นปัญหาที่มีความรุนแรงมากและเป็นปัญหาเรื้อรังที่ยังไม่สามารถหามาตรการป้องกันและแก้ไขได้อย่างชัดเจน นั้นได้ส่งผลกระทบต่อสังคมทั้งในด้านความปลอดภัยของชีวิต และส่งผลให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินสาธารณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่งผลกระทบต่อตัวเยาวชนเหล่านั้นในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นผลการศึกษา หรือในด้านสุขภาพจิตของเด็กที่อาจจะเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปในทางก้าวร้าว รุนแรง ซึ่งอาจจะนำไปสู่การเป็นอาชญากรในที่สุด หากปัญหาดังกล่าวไม่ได้รับการป้องกันและแก้ไขอย่างถูกวิธี (เฉลย คงปริพันธ์, 2544: 3)

ซึ่งปัญหาการใช้ความรุนแรงเป็นปัญหาที่ก่อตัวและยังคงมีอยู่ในสังคมไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนเป็นสิ่งที่ภาคส่วนต่าง ๆ ควรจะร่วมมือและเข้ามาร่วมกันป้องกันและแก้ไข ซึ่งควรจะทำการป้องกันปัญหาโดยเริ่มจากครอบครัวซึ่งเป็นสังคมแรกที่บุคคลได้เรียนรู้และหล่อหลอมบุคลิกภาพ พฤติกรรมของบุคคลก็เริ่มมาจากครอบครัว นอกจากนี้สภาพแวดล้อม สังคม และโรงเรียนก็เป็นส่วนสำคัญ รวมทั้งการรวมกลุ่มของเยาวชน การคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ก็ส่งผลทำให้เยาวชนที่เข้าร่วมกลุ่มอาจจะมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเช่นเดียวกัน

ผู้วิจัยจึงเห็นว่าปัญหาการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษามีความรุนแรงและยังส่งผลกระทบต่อผู้ที่เกี่ยวข้องและประชาชนทั่วไปเป็นอย่างมาก หากปัญหานี้ยังไม่ได้รับการป้องกันและแก้ไขก็อาจก่อให้เกิดความเสียหายทั้งที่ประเมินได้และไม่ได้สูงมากยิ่งขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษา พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อที่จะได้นำเอาผลการศึกษาไปเป็นข้อมูลหรือแนวทางในการหาสาเหตุหรือที่มา โดยการทำความเข้าใจและทราบถึงที่มาของปัญหามากขึ้น และนำไปสู่มาตรการ

การป้องกัน แก้ไข รวมถึงลดความรุนแรงของปัญหาการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียน
อาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครอีกด้วย

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของ
นักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท
ของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครของสถาบันศึกษาภาครัฐและเอกชน
3. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านจิตวิทยา ครอบครัวและชุมชน การคบเพื่อนที่กระทำผิด และ
ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมและระดับพฤติกรรมการใช้
ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1. ระดับพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในภาครัฐมีน้อยกว่าระดับ
พฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในภาคเอกชน
2. ตัวแปรด้านจิตวิทยา ครอบครัวและชุมชน และการคบเพื่อนที่กระทำผิด มี
ความสัมพันธ์กับค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันซึ่งส่งผลต่อระดับพฤติกรรมการใช้ความ
รุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เพื่อศึกษาพฤติกรรมและระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง
กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร โดยศึกษากับนักเรียน
อาชีวศึกษาที่มีพฤติกรรมหรือเคยมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่

1.1 ปัจจัยด้านจิตวิทยา

1.2 ครอบครัวและชุมชนได้แก่ การเลี้ยงดูของครอบครัว สัมพันธภาพในครอบครัวและสภาพแวดล้อมของชุมชนที่อาศัยอยู่

1.3 การคบเพื่อนที่กระทำผิด

2. ตัวแปรแทรก (Intervening Variable) คือ ค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน

3. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงกรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

1.5 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมาย พฤติกรรมไว้ว่า การกระทำหรืออาการที่แสดงออกทางกล้ำเนื้อ ความคิดและความรู้สึก เพื่อตอบสนองสิ่งเร้า

การวิจัยครั้งนี้หมายความว่าถึง กิริยาอาการที่แสดงออกมาที่เป็นการจงใจใช้กำลังหรืออำนาจทางกายหรือวาจาเพื่อข่มขู่หรือกระทำต่อนักเรียนอาชีวศึกษาสถาบันอื่น ต่อกลุ่มบุคคลหรือชุมชนซึ่งมีผลทำให้เกิดหรือมีแนวโน้มที่จะมีผลให้เกิดการบาดเจ็บ ตาย หรือเป็นอันตรายต่อจิตใจ เช่น การทะเลาะวิวาท เป็นต้น

ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา คำว่า ระดับ มีความหมายว่า เกณฑ์การแบ่งหรือจุด ในการวัดสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

การวิจัยครั้งนี้หมายความว่าถึง กิริยาที่แสดงออกถึงการใช้กำลังหรืออำนาจทางกาย วาจาเพื่อข่มขู่หรือกระทำต่อบุคคลอื่นซึ่งมีแนวโน้มทำให้เกิดการบาดเจ็บทางด้านร่างกายและจิตใจ โดยผลกระทบที่เกิดจากการทะเลาะวิวาทที่สามารถนำมาวัดเป็นเกณฑ์ของความรุนแรงได้โดยความรุนแรงนั้นเกิดจากมีการวางแผน มีเจตนา มีการใช้อาวุธทำร้ายคนอื่นโดยมีการไตร่ตรองไว้ก่อน ทะเลาะวิวาทหรือทำร้ายคนอื่นในที่สาธารณะซึ่งได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย บาดเจ็บปานกลาง และบาดเจ็บสาหัส ในการวิจัยครั้งนี้สามารถแบ่งระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเป็น 3 ระดับดังนี้

1. ความรุนแรงระดับน้อย คือ การทะเลาะวิวาทไม่มีการใช้อาวุธและการวางแผนมาก่อน ส่วนผลกระทบที่เกิดจากการทะเลาะวิวาทนั้นคือการได้รับบาดเจ็บแก่ร่างกายมีบาดแผลฟกช้ำหรือมีบาดแผลเลือดออกแต่ไม่ถึงกับต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

2. ความรุนแรงระดับปานกลาง คือ การทะเลาะวิวาทอาจมีการใช้อาวุธและ/หรือการวางแผนมาก่อน ส่วนผลกระทบที่เกิดจากการทะเลาะวิวาทนั้นคือการได้รับบาดเจ็บทางร่างกายมี

เลือดออกไม่มาก มีบาดแผลหรือมีบาดแผลเล็กน้อยไม่ถึงกับเป็นอันตรายและได้รับการรักษาตัว ในโรงพยาบาลแต่ไม่ถึงกับการพักรักษาตัวที่โรงพยาบาล

3. ความรุนแรงระดับสูง คือ การทะเลาะวิวาทที่มีการใช้อาวุธและมีการวางแผนมาก่อน ส่วนผลกระทบที่เกิดจากการทะเลาะวิวาทนั้นคือการได้รับบาดเจ็บทางร่างกายสาหัส ได้แก่ ตาบอด หูหนวก สูญเสียอวัยวะ รวมถึงอาจจะมีชีวิตจิตใจพิการทุพพลภาพหรือป่วยเรื้อรังซึ่งอาจถึงตลอดชีวิต รวมถึงการได้รับบาดเจ็บจนถึงแก่ชีวิตอีกด้วย

จิตวิทยาของนักเรียนอาชีวศึกษา พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมาย จิตวิทยาไว้ว่า เป็นปรากฏการณ์พฤติกรรม และกระบวนการของจิต

การวิจัยครั้งนี้หมายความว่า โครงสร้างภายในจิตใจ แรงขับภายในจิตใจ ที่ผลักดันส่งผลให้เกิดพฤติกรรม ซึ่งมีปัจจัยมาจากทั้งภายใน และภายนอก เช่น การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย สิ่งแวดล้อมและสังคมรอบตัว โดยมาจากการสัมผัสปัจจัยต่าง ๆ รอบตัวที่ได้รับมาตั้งแต่เกิด ซึ่งบุคคลแต่ละคนจะแสดงออกมาไม่เหมือนกัน อยู่ที่ว่าบุคคลนั้นจะสามารถนำส่วนใดออกมาใช้ และเก็บส่วนใดเอาไว้ภายใน

การเลี้ยงดูของครอบครัวของนักเรียนอาชีวศึกษา พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมาย การเลี้ยงดูไว้ว่า เป็นการดูแล, เอาใจใส่, บำรุง, ปรนปรีด้วยอาหารการกิน เป็นต้น

การวิจัยครั้งนี้หมายความว่า การมีปฏิสัมพันธ์กันของบุคคลในครอบครัว การถ่ายทอดความรู้ ทักษะ ค่านิยม ความคาดหวังของสังคม การแสดงออก ปฏิบัติได้ต่อกันและกันภายในครอบครัวของนักเรียนอาชีวศึกษา

สัมพันธภาพในครอบครัวของนักเรียนอาชีวศึกษา พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมาย สัมพันธภาพไว้ว่า ความผูกพัน, ความเกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้หมายความว่า ความสัมพันธ์กันของบุคคลในครอบครัวอาจจะเป็นความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีความรักความเข้าใจกัน ช่วยเหลือกัน และอาจจะเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่ดีเกิดความขัดแย้ง ไม่เข้าใจกันระหว่างบุคคลในครอบครัวของนักเรียนอาชีวศึกษา

สภาพแวดล้อมของชุมชนที่อาศัยอยู่ของนักเรียนอาชีวศึกษา พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมาย สภาพไว้ว่า ความเป็นเองตามธรรมดาหรือตามธรรมชาติ และได้ให้ความหมายของชุมชน ไว้ว่า หมู่ชน, กลุ่มคนที่อยู่รวมกันเป็นสังคมขนาดเล็ก อาศัยอยู่ในอาณาบริเวณเดียวกันและมีผลประโยชน์ร่วมกัน และได้ให้ความหมายของ สิ่งแวดล้อมไว้ว่า สิ่งต่าง ๆ ทั้งทางธรรมชาติและทางสังคมที่อยู่รอบ ๆ มนุษย์มีทั้งที่ดีและไม่ดี เช่น โรงเรียน

สร้างสวนดอกไม้ให้เป็นสิ่งแวดล้อมที่ดีแก่นักเรียน ชุมชนที่มีการทะเลาะวิวาทกันหรือเล่นการพนัน เป็นสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดีแก่เด็ก

การวิจัยครั้งนี้หมายความว่า ถึง ลักษณะภูมิประเทศหรือลักษณะของชุมชนที่อยู่อาศัย รวมถึงทัศนคติและนิสัยใจคอของผู้คนที่อาศัยอยู่ในชุมชนและคุณภาพชีวิตของผู้คนในชุมชนนั้น ด้วยของนักเรียนอาชีวศึกษา

การคบเพื่อนที่กระทำผิดของนักเรียนอาชีวศึกษา พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมาย คบ ไว้ว่า เข้าเป็นพวกกัน

การวิจัยครั้งนี้หมายความว่า การที่นักเรียนอาชีวศึกษาคบหาสมาคมกับเพื่อนที่มี พฤติกรรมที่มีปัญหา เป็นอันธพาล เกร่ ก้าวร้าว ดื่มสุรา ใช้สารเสพติดและเป็นผู้ชักนำเพื่อนคนอื่น ๆ ไปในทางที่ไม่ดี และถ่ายทอดค่านิยม ทัศนคติ และกลวิธี รวมทั้งมีเทคนิคที่จะโน้มน้าวให้กระทำ ความผิด ในที่สุดจะทำให้มีพฤติกรรมและบุคลิกภาพเป็นคนที่เห็นว่าการทำความผิดเป็นเรื่อง ธรรมดา

ความผูกพันต่อสถาบันอาชีวศึกษา พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมาย ผูกพัน ไว้ว่า มีความเป็นห่วงกังวลเพราะรักใคร่เป็นต้น; ก่อให้เกิดพันธะที่จะต้อง ปฏิบัติตาม

การวิจัยครั้งนี้หมายความว่า ความผูกพันของนักเรียนกับสถาบันอาชีวศึกษาเกี่ยวกับ กฎระเบียบของสถาบัน สภาพแวดล้อม การเรียนการสอน ความเอื้ออาทรเอาใจใส่ของครูอาจารย์ และเพื่อนฝูงในสถาบัน

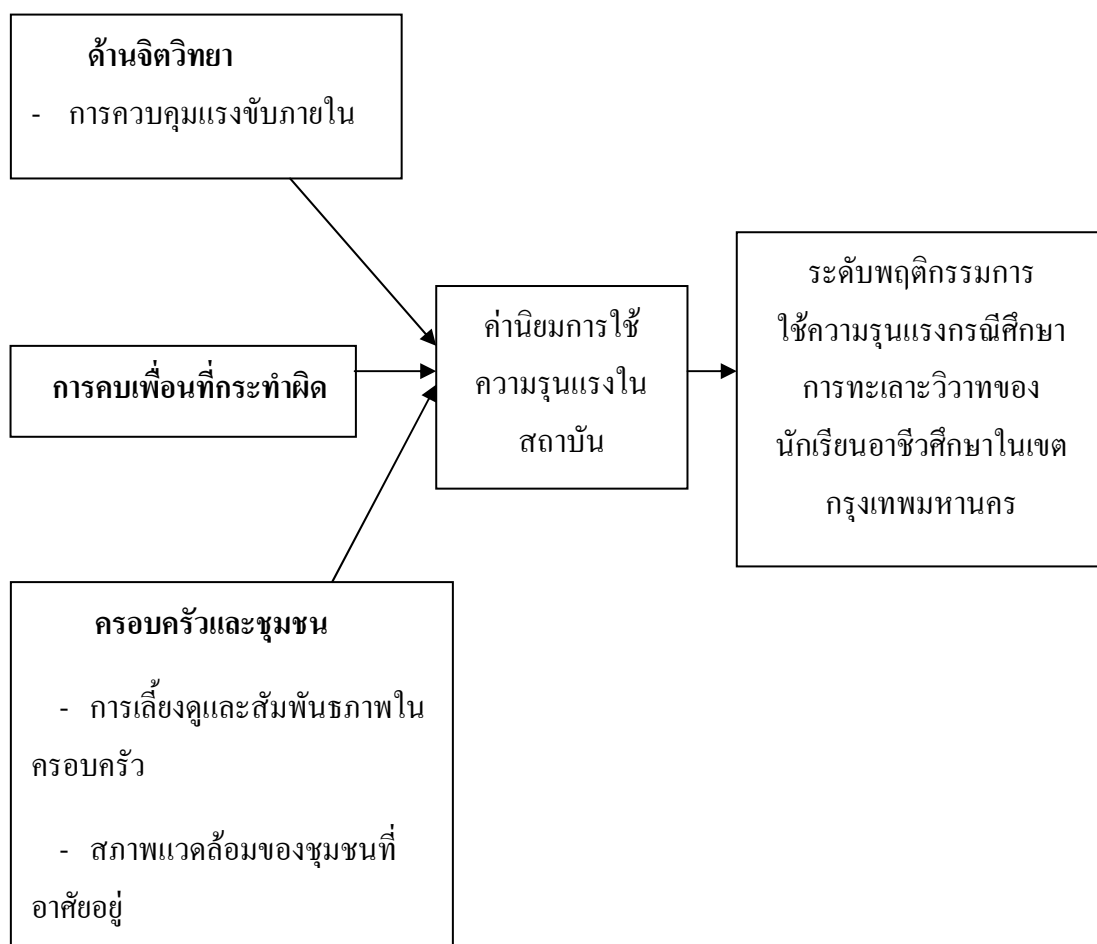
ค่านิยมการใช้ความรุนแรงต่อสถาบันอื่น พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมาย ค่านิยมไว้ว่า สิ่งที่บุคคลหรือสังคมยึดถือเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจ และ กำหนดการกระทำของตนเอง

การวิจัยครั้งนี้หมายความว่า แนวความคิด ความเชื่อ ที่บุคคลในสังคมอาชีวศึกษายึดถือเป็น เครื่องตัดสินใจและกำหนดการกระทำการใช้ความรุนแรงของตนเองต่อสถาบันอาชีวศึกษาอื่น โดยยึดถือปฏิบัติกันมาเป็นรุ่น ๆ จากรุ่นพี่สู่รุ่นน้องของนักศึกษาในสถาบันเดียวกัน เช่น ค่านิยม ระบบรุ่นน้องต้องการพรุนพี่ ค่านิยมการแสดงความเป็นรุ่นพี่ในเรื่องการทะเลาะวิวาท เป็นต้น

1.6 ประโยชน์ของการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครเพื่อนำไปเป็นแนวทางในการทำความเข้าใจถึงสาเหตุของการทะเลาะวิวาท
2. ทำให้ทราบถึงระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
3. ทำให้ทราบถึงความแตกต่างของระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครระหว่างสถาบันศึกษาภาครัฐและเอกชน
4. เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปปรับใช้ในเชิงนโยบายในการจัดทำมาตรการที่จะนำไปสู่การปฏิบัติเพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนได้

1.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งได้กำหนดขอบเขตการทบทวนวรรณกรรมดังนี้

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

2.2 สถาบันทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

2.1.1 ความหมายการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

เด็กและเยาวชนถือว่าเป็นทรัพยากรอันมีค่ายิ่งต่อประเทศเนื่องจากเป็นกำลังสำคัญในการจะนำพา พัฒนาประเทศให้เจริญรุ่งเรือง การเข้าสู่วัยของการเปลี่ยนแปลง ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ ปัญญา อารมณ์และสังคมซึ่งถือว่าเป็นช่วงชีวิตที่สำคัญที่สุด มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะส่งเสริมและพัฒนาไปอย่างถูกต้องเหมาะสม เมื่อพิจารณาถึงปัญหาเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มสูงขึ้น และประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกให้ความสนใจอย่างยิ่ง ปัญหาการกระทำผิดเหล่านี้ปรากฏให้เห็นตามข่าว หนังสือพิมพ์ มีทั้งความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน การกระทำผิดทางเพศ การพนัน ยาเสพติด ทะเลาะวิวาท อีกทั้งการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของเด็กและเยาวชน การเปลี่ยนแปลงทางภาวะสังคม การขาดความรักความอบอุ่น พ่อแม่ไม่มีเวลาให้บุตร ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย การเข้ามาของวัฒนธรรมตะวันตก ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาสำคัญของประเทศชาติที่เผชิญอยู่ในขณะนี้ ปัญหาที่เกิดขึ้นย่อมส่งผลกระทบต่อสังคมและประเทศชาติ หากมิได้หาทางป้องกัน แก้ไข หรือยับยั้งอย่างเหมาะสมและทันต่อเหตุการณ์แล้ว ย่อมจะเกิดปัญหาสังคมที่ร้ายแรง การแก้ไขจะต้องมีการร่วมมือจากทุกส่วน ทั้งภาครัฐบาล ภาคเอกชน องค์กรด้านสิทธิมนุษยชน รวมถึงประชาชนในสังคม (สุณีย์ กัลยาจิตร์, 2556: 12-13)

สำหรับความหมายและการนิยามของคำว่า เด็กและเยาวชน ตามหลักของพจนานุกรมและทางกฎหมายตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันไว้ ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ได้ให้ความหมายของคำว่า "เยาวชน" ไว้ดังนี้ เยาวชน หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ และไม่ใช่เป็นผู้บรรลุนิติภาวะแล้วด้วยการสมรส

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2528 ให้ความหมายของคำว่าเยาวชนไว้ว่า เยาวชน หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ และไม่ใช่ผู้บรรลุนิติภาวะแล้วจากการจดทะเบียนสมรส ในทางกฎหมายก็ถือว่าบุคคลที่มีอายุระหว่างนี้เป็นเยาวชนและหากต้องระวางโทษก็จะพิจารณาโทษแตกต่างจากผู้ใหญ่

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 ให้ นิยามของคำว่า "เด็ก" และ "เยาวชน" ไว้ในมาตรา 4 ดังนี้ "เด็ก" หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกิน 7 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกิน 14 ปีบริบูรณ์ "เยาวชน" หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์

โดยความหมายของ "เยาวชน" ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 เปลี่ยนแปลงจากความหมายในกฎหมายเด็กและเยาวชนเดิม เพราะตามกฎหมายเดิม ไม่ให้หมายรวมถึง บุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้วด้วยการสมรส ซึ่งกฎหมายแพ่งกำหนดว่าบุคคลที่มีอายุตั้งแต่สิบเจ็ดปีบริบูรณ์สามารถทำการสมรสได้และถือว่าเป็นผู้บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรสหรือบุคคลที่มีอายุต่ำกว่าสิบเจ็ดปีบริบูรณ์ทำการสมรสโดยได้รับอนุญาตจากศาลซึ่งบุคคลเหล่านี้ถ้าได้กระทำการอันเป็นความผิด แม้อายุยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ กฎหมายเดิมไม่ถือว่าเป็นเยาวชน และต้องถูกฟ้องยังศาลธรรมดา แต่ในกฎหมายใหม่เห็นว่าบุคคลที่บรรลุนิติภาวะโดยการสมรสนั้นยังมีสภาพจิตใจ และสภาพร่างกายที่ควรต้องได้รับการคุ้มครองเช่นเดียวกับบุคคลที่ยังไม่ได้สมรส จึงไม่บัญญัติยกเว้นมิให้อยู่ในความหมายของเยาวชน ดังนั้น บุคคลที่อายุยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ แม้ว่าจะบรรลุนิติภาวะโดยการสมรส แล้วจึงอยู่ในความหมายของเยาวชนตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 ฉบับนี้

การที่กฎหมายมิได้รวมเด็กที่มีอายุไม่เกิน 7 ปีบริบูรณ์เข้าไว้ในความหมายของ "เด็ก" ด้วยนั้น เพราะเหตุว่าหลักในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 73 บัญญัติว่า เด็กที่มีอายุไม่เกิน 7 ปี กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด ผู้กระทำไม่ต้องรับโทษ และศาลจะใช้วิธีการสำหรับเด็กไม่ได้ ซึ่งต่างจากเด็กที่มีอายุกว่า 7 ปีแต่ไม่เกิน 14 ปีบริบูรณ์ แม้ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 74 จะบัญญัติว่าผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ แต่ศาลอาจใช้วิธีการสำหรับเด็กได้ ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นอะไร

ที่จะมาดำเนินกระบวนการพิจารณาแก่เด็กที่มีอายุยังไม่เกินเจ็ดปีบริบูรณ์ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 จึงมิได้รวมเด็กอายุยังไม่เกิน 7 ปีบริบูรณ์ไว้ด้วย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมาย เยาวชน ว่าหมายถึงบุคคลอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ ส่วนองค์การสหประชาชาติได้ให้ความหมายสากลว่า เยาวชน หมายถึง คนในวัยหนุ่มสาว คือผู้มีอายุระหว่าง 15-25 ปี

พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ได้ให้ความหมายของเด็ก ไว้ว่า เด็ก หมายถึงบุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 21) พ.ศ.2551 ตาม เด็กที่อายุไม่เกิน 10 ปีนั้น ศาลไม่อาจใช้ดุลยพินิจแต่ประการใด จึงไม่ต้องมีการดำเนินคดีในชั้นศาล แต่นับได้ว่าเป็นเด็กที่อยู่ในสภาพที่จำต้องได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพตามมาตรา 40 (3) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ดังนั้น พนักงานสอบสวนจึงต้องแจ้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 เพื่อจัดให้มีการคุ้มครองสวัสดิภาพตามความเหมาะสมต่อไป

การให้ความหมายคำว่า เด็กและเยาวชน จะกำหนดนิยามตามหลักของกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 เป็นหลัก

ในส่วนของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน มาจากคำว่า Juvenile Delinquency ซึ่งในภาษาไทยมีการแปลความหมายที่แตกต่างกัน คำว่า “บุวอาชญากร” ใช้ในสมัยก่อน แต่มีความรุนแรงเกินไป จึงเปลี่ยนมาใช้คำว่า “การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน” ความหมายของคำนี้กว้างมาก ทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ไม่มีคำจำกัดความที่แน่ชัด จะมีลักษณะและแตกต่างในแต่ละสังคม พฤติกรรมที่ส่วนใหญ่ถูกมองว่าไม่ดีสำหรับเด็กและเยาวชนหรือไม่เป็นไปตามบรรทัดฐาน ค่านิยมของสังคมจะถือว่าเป็นการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (สุณีย์ กัลละจิตร์, 2556: 15-16)

ในการศึกษาต่างประเทศ พบว่า Powers E.and Witmer H (สุณีย์ กัลละจิตร์, 2556: 17) ได้ให้ความหมายของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดว่าต้องพิจารณาถึงเกณฑ์ 3 ประการ คือ

1. ความหนักเบาของความคิด หรือความร้ายแรงของการกระทำ
2. ความถี่ของการกระทำ หรือการทำบ่อยครั้งแค่ไหน
3. ทักษะคดีของผู้กระทำผิดต่อสังคมหรือผู้มีสิทธิอำนาจตามกฎหมาย

หากพิจารณาความหมายของเด็กและเยาวชนภายใต้กรอบของกฎหมายในประเทศไทยพบว่า ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ได้กำหนดไว้ว่า

เด็ก หมายความว่า บุคคลอายุเกิน 7 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกิน 14 ปีบริบูรณ์

เยาวชน หมายความว่า บุคคลอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์ เด็กที่อายุต่ำกว่านี้จะไม่มีความผิดอาญา เนื่องจากถือว่าเด็กยังไม่มีวุฒิภาวะ ไม่สามารถรู้พิจารณาได้ว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด ดังนั้นถ้าเด็กและเยาวชนไทยอายุตั้งแต่ 10 – 18 ปี กระทำความผิดตามกฎหมายอาญาหรือพระราชบัญญัติอื่น ๆ ที่กำหนดว่าการกระทำนั้นเป็นความผิด เช่น พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พระราชบัญญัติอาวุธปืน พวกเขาจะต้องได้รับโทษทางอาญา แต่เนื่องจากรัฐบาลถือว่าบุคคลที่มีอายุ 17-18 ปี ยังเป็นผู้เยาว์ จึงปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดแตกต่างจากผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ โดยให้เด็กและเยาวชนเหล่านั้นขึ้นศาลเยาวชนและครอบครัวแทนการขึ้นศาลผู้ใหญ่

ในส่วน of พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 21) พ.ศ. 2551 ได้มีการปรับแก้ไขอายุของเด็กและเยาวชน ในมาตรา 73 กำหนดให้เด็กอายุยังไม่เกินสิบปีกระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ

มาตรา 74 เด็กอายุกว่าสิบปีแต่ยังไม่เกินสิบห้าปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ แต่ให้ศาลมีอำนาจที่จะดำเนินการ

มาตรา 75 ผู้ใดอายุกว่าสิบห้าปีแต่ต่ำกว่าสิบแปดปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ให้ศาลพิจารณาถึงความรู้ผิดชอบและสิ่งอื่นทั้งปวงเกี่ยวกับผู้นั้น ในอันที่จะควรวินิจฉัยว่าสมควรพิพากษาลงโทษผู้นั้นหรือไม่

ดังนั้นจากพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 21) พ.ศ.2551 พบว่า เด็กมีอายุระหว่าง 10 ปี ถึง 14 ปี และเยาวชน มีอายุระหว่าง 14 ปี ถึง 18 ปี (สุณีย์ กัลยะจิตร, 2556: 18-20)

2.1.2 แนวคิดและทฤษฎีการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็นปัญหาที่มีรายงานวิจัยที่ได้ศึกษาเพื่อทราบถึงสาเหตุ การแก้ไข ฟื้นฟู การบังคับใช้กฎหมาย กระบวนการยุติธรรม บุคลากรที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้มาใช้ในการแก้ปัญหาอย่างแท้จริง แต่สิ่งที่สำคัญที่จะสามารถอธิบายการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนก็คือการมีทฤษฎี แนวคิด ที่เหมาะสม โดยจะมีการกล่าวถึง ทฤษฎีอาชีววิทยาที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน และสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ทฤษฎีอาชญาวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

1. ด้านร่างกาย (Biology)

Casare Lombroso อธิบายว่า อาชญากรรมนั้น เป็นลักษณะที่ถ่ายทอดทางพันธุกรรม รูปร่างของร่างกาย ลักษณะกะโหลกศีรษะของอาชญากรจะมีลักษณะโดยเฉพาะ คือ จะผิดแผกไปจากบุคคลธรรมดาทั่ว ๆ ไป

ทฤษฎีนี้ได้รับการสนับสนุนจาก Charle B. Goring และ Richard Dugale ซึ่งทั้ง 2 คน ได้ศึกษาค้นคว้าข้อเท็จจริงเพื่อนำมาสนับสนุนทฤษฎีของ Lombroso

นอกจากนี้ Sheldon ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับลักษณะทางร่างกาย จะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของบุคคลไว้ว่า โครงสร้างของร่างกายแบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ

1. พวกเอนโดมอร์ฟิก (Endomorphic Type) มีลักษณะอ้วน เนื้อนุ่ม ชอบพักผ่อน ชอบแสดงออก
2. พวกเมโซมอร์ฟิก (Mesomorphic Type) มีกล้ามเนื้อมาก ชอบก้าวร้าว ชอบบุกรุก
3. พวกเอ็กโตมอร์ฟิก (Ectomorphic Type) มีลักษณะผอมบาง เป็นคนกระวนกระวาย และไม่ชอบการแสดงออก

จากแนวความคิดข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า ลักษณะต่าง ๆ ทางกายภาพนั้นสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับลักษณะทางอารมณ์และลักษณะทางจิตใจ และเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายก็จะมีลักษณะที่แตกต่างจากเยาวชนที่ไม่กระทำผิด ทั้งในแง่ลักษณะทางร่างกาย อารมณ์ และจิตใจ หากพิจารณาอย่างรอบคอบจากแนวคิดของ Sheldon แล้ว ก็อาจจะกล่าวได้ว่า พวกเมโซมอร์ฟิก มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดได้มากกว่า

อย่างไรก็ตาม Levine และคณะ มีความเห็นว่า ปัจจัยทางกายภาพเป็นปัจจัยที่ไม่ค่อยจะมีน้ำหนักในการนำมาอ้างถึงสาเหตุของการกระทำผิดของเยาวชน (อัจฉรา ทองตัน, 2536: 14)

จากทฤษฎีนี้จะเห็นได้ว่าลักษณะทางกายภาพมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิด เยาวชนที่กระทำผิดก็จะมีลักษณะทางกายภาพที่แตกต่างออกไปจากเยาวชนที่ไม่กระทำผิด ซึ่งทฤษฎีนี้ก็ยังมีน้ำหนักไม่มากพอที่จะนำมาอ้างถึงสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

2. ด้านจิตวิทยา (Psychology)

Freud (1965) เสนอทฤษฎีจิตวิเคราะห์ เชื่อว่าการประกอบอาชญากรรมเป็นการแสดงออกของสัญชาตญาณที่ขาดการควบคุม ซึ่งทฤษฎีนี้ได้แบ่งบุคลิกภาพออกเป็นสามส่วน ซึ่งการขัดแย้งระหว่างส่วนต่าง ๆ จะก่อให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือการประกอบอาชญากรรมได้ง่าย (จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, 2543: 8)

Freud ได้อธิบายถึงโครงสร้างทางบุคลิกภาพของบุคคล โดยมีพลังจิตเป็นผู้ควบคุมดำเนินการ ซึ่งได้แบ่งโครงสร้างทางบุคลิกภาพออกเป็นสามส่วนต่าง ๆ ดังนี้คือ

1. อิด (Id) เป็นต้นกำเนิดและเป็นแกนกลางของบุคลิกภาพที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่กำเนิด ประกอบด้วยแรงขับทางสัญชาตญาณพื้นฐานที่กระตุ้นให้มนุษย์ตอบสนองความต้องการของตนเองที่อยู่ในจิตไร้สำนึกของบุคคลตลอดเวลา เกิดจากสัญชาตญาณในการดำรงเผ่าพันธุ์ (Sex Instincts หรือ Life Instinct) เช่น ความต้องการทางเพศ อาหาร น้ำ การเคลื่อนไหว ฯลฯ เป็นส่วนของจิตที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมตามหลักแห่งความพึงพอใจ (Pleasure Principle) โดยไม่คำนึงถึงความเหมาะสมของความเป็นจริงและไม่มีการขัดเกลาโดยจะมีลักษณะการใช้ความคิดขั้นปฐมภูมิ (Primary Process of Thinking) เช่น เด็กที่หิวจะร้องไห้ทันทีเพื่อลดความเครียดของตน

2. อีโก้ (Ego) เป็นส่วนของบุคลิกภาพที่ทำหน้าที่ปรับอิด (Id) และซูเปอร์อีโก้ (Superego) ให้แสดงออกมาให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริง (Reality Principle) และเป็นที่ยอมรับของสังคม ตลอดจนการทำให้เป็นผู้ที่มีวุฒิภาวะ เกิดจากการที่เด็กได้รับการเรียนรู้ จึงมีลักษณะเป็นพฤติกรรมที่ผ่านกระบวนการฝึกฝนอบรมมาแล้ว มีลักษณะเป็นการใช้ความคิดขั้นทุติยภูมิ (Secondary Process of Thinking) ที่มีการใช้เหตุผลและสติปัญญา เช่น เด็กเรียนรู้ในการรอคอย การให้อาหารจากพ่อแม่เมื่อหิว ส่วนของอีโก้ จะอยู่ในระดับจิตสำนึกเป็นส่วนใหญ่ นอกจากอีโก้จะทำหน้าที่ปรับอิดและซูเปอร์อีโก้ให้ทำงานอย่างเหมาะสมแล้ว อีโก้จะคอยควบคุมหลักแห่งความพึงพอใจ และระงับความขัดแย้งระหว่างความต้องการตอบสนองความพอใจตนกับความรู้สึกละอายชั่วดี เพื่อการควบคุมการแสดงพฤติกรรมของบุคคลให้ดำเนินไปอย่างเหมาะสมภายใต้อิทธิพลของอิดและซูเปอร์อีโก้ ในกรณีที่อีโก้ไม่สามารถทำงานอย่างราบรื่น เนื่องจากความขัดแย้งของอิด ซูเปอร์อีโก้ และความเป็นจริงภายนอกมีมากทำให้บุคคลเกิดความคับข้องใจและความวิตกกังวล และเพื่อเป็นการลดความวิตกกังวล อีโก้จะนำกลไกในการป้องกันตนเอง (Defense Mechanism) มาปรับใช้เพื่อให้เกิดภาวะสมดุลเป็นการลดความวิตกกังวลที่อาจแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาโดยไม่รู้ตัว ซึ่งอาจเกิดขึ้นในระดับจิตไร้สำนึกของบุคคล

3. ซูเปอร์อีโก้ (Superego) เป็นส่วนของบุคลิกภาพที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรม จรรยา ความรู้สึกชั่วดี บรรทัดฐานของสังคม ค่านิยม อุดมคติในการดำเนินชีวิต ขนบธรรมเนียม

ประเพณีต่าง ๆ ที่ผลักดันให้บุคคลประเมินพฤติกรรมพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมเป็นส่วนที่พัฒนาขึ้นมาจากประสบการณ์ของอีโก้ ตามความเป็นจริงของสังคมและเกิดจากการที่เด็กรับเอาค่านิยม บรรทัดฐานทางศีลธรรมจรรยาและอุดมการณ์ตลอดจนอุดมคติจากพ่อแม่มาไว้ในตนเอง ในช่วงอายุประมาณ 3-5 ขวบ และจะพัฒนาไปเรื่อย ๆ ตามวัย โดยสภาพแวดล้อมทางสังคมของบุคคลเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ (Superego) จึงเป็นส่วนของมโนธรรม (Conscience) ที่พัฒนามาจากการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ที่ได้ถ่ายทอดค่านิยมให้ลูกว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ดี เป็นสิ่งที่ควรประพฤติปฏิบัติ และสิ่งใดไม่ควรปฏิบัติและส่วนที่เป็นอุดมคติของตน (Ego-Ideal) ที่พัฒนามาจากการเลียนแบบจากบุคคลที่เด็กเคารพรัก ทำให้เด็กรับรู้ว่าสิ่งใดที่ควรปฏิบัติ และได้รับความชื่นชมยกย่องจากผู้ใหญ่ ทำให้เกิดความรู้สึกอึดอัดใจเมื่อได้กระทำตามอุดมคติที่ตนมีอยู่ การทำงานของซูเปอร์อีโก้ (Superego) จะขึ้นอยู่กับหลักจริยธรรม (Moral Principle) ที่มีลักษณะเป็นคำสั่งห้ามและควบคุมไม่ให้ผิดได้รับการตอบสนองโดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกผิดชอบชั่วดี (ทิพย์วรรณ กิตติพร, 2550: 27)

จากทฤษฎีของ Freud กล่าวถึงโครงสร้างของจิตภายในที่แบ่งเป็น 3 ส่วน เป็น 3 ส่วนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของเยาวชน โดยมาจากการสังสมสิ่งต่าง ๆ รอบตัวที่ได้รับมาตั้งแต่เกิด ซึ่งบุคคลแต่ละคนจะแสดงออกมาไม่เหมือนกัน อยู่ที่ว่าบุคคลนั้นจะสามารถนำส่วนใดออกมาใช้และเก็บส่วนใดเอาไว้ภายใน ดังนั้นพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา อาจจะมาจากการควบคุม Id ได้ไม่ดี ส่วนนักเรียนอาชีวศึกษาที่ไม่มีพฤติกรรมทะเลาะวิวาทนั้นอาจจะเกิดจากการที่มี Ego ที่สามารถปรับให้ Id และ Superego มีความสมดุลกัน เป็นต้น

Maslow ได้อธิบายถึงความต้องการของมนุษย์ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการหุงใจเพื่อนำบุคคลไปสู่สภาวะความสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตโดยมีความต้องการทางด้านร่างกายที่เป็นแรงขับ และมีพลังที่จะกำหนดทิศทางการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในขณะเดียวกันก็มีความต้องการทางสังคมและจิตใจที่เป็นความต้องการภายในของบุคคลที่ผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการเหล่านั้นเช่นกัน

Maslow ได้เสนอทฤษฎีลำดับความต้องการ (Maslow's Hierarchy of Needs Theory) โดยได้แบ่งความต้องการของมนุษย์ออกเป็นขั้น ๆ ดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) หรือความต้องการทางด้านสรีระ เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานที่เป็นแรงขับเบื้องต้นของการมีชีวิตอยู่ เช่น อาหาร น้ำ เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค ความต้องการทางเพศ ฯลฯ โดยจะผลักดันให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการเหล่านั้น

2. ความต้องการความมั่นคงและความปลอดภัย (Safety and Security Needs) ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นหลังจากที่มนุษย์ได้รับการตอบสนองความต้องการในขั้นพื้นฐานแล้วจะเป็นแรงผลักดันให้

มนุษย์แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ได้รับการปกป้องคุ้มครองภัยอันตรายต่าง ๆ มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีความมั่นคงและปลอดภัยในการทำงานตลอดจนความรู้สึกมั่นคงและปลอดภัยทางด้านจิตใจ

3. ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Love and Belonging Needs) เป็นความต้องการที่มนุษย์จะได้รับความรักและการยอมรับจากผู้อื่น ตลอดจนความรู้สึกของการเป็นเจ้าของและการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม

4. ความต้องการมีคุณค่าในตนเอง (Self - Esteem Needs) เป็นความต้องการของความรู้สึกในการมีคุณค่าในตนเอง ตระหนักถึงความสำคัญของตน มีความเคารพตนเองตลอดจนมีความรู้สึกเป็นอิสระ และมีการกระทำในทางที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นและสังคมตลอดจนความสำเร็จในชีวิต

5. ความต้องการที่จะตระหนักรู้ในตนเองอย่างแท้จริง (Self - Actualization Needs) เป็นความต้องการขั้นสูงสุดที่จะทำให้มนุษย์บรรลุสถานะของความสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตซึ่งเกิดจากการรู้จักและเข้าใจตนเองในแง่มุมต่าง ๆ ที่ผลักดันให้มนุษย์มีการพัฒนาตนเอง และดำเนินชีวิตอยู่อย่างเต็มศักยภาพสูงสุดของตน เป็นความต้องการลำดับสุดท้ายที่เกิดจากการได้รับการตอบสนองความต้องการในขั้นต้น ๆ อย่างเพียงพอ Maslow อธิบายว่ามีบุคคลประมาณเพียง 1% เท่านั้นที่สามารถดำเนินไปถึงขั้นนี้ได้ เพราะการนำศักยภาพของตนเองออกมาใช้เป็นที่ยาก บุคคลส่วนใหญ่ยังไม่มั่นใจในตนเองและความสามารถของตนเอง จึงทำให้หมดโอกาสที่จะเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง นอกจากนี้ยังมีอิทธิพลของวัฒนธรรม ความเชื่อและค่านิยมตลอดจนความพยายามที่ไม่ถูกต้องของการแสวงหาความมั่นคงปลอดภัย เช่น ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับด้วยการแสดงพฤติกรรมที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริงของตน ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาตนเองในขั้นนี้

จะเห็นได้ว่า ความต้องการของมนุษย์โดยทั่วไปจะเป็นไปตามลำดับขั้นโดยเริ่มจากความต้องการขั้นพื้นฐาน และเมื่อความต้องการในขั้นต้น ๆ ได้รับการตอบสนองแล้ว มนุษย์ก็จะมีแรงจูงใจที่จะแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการในขั้นสูง ๆ ต่อไป ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาตนเองให้มากยิ่งขึ้น แต่การเรียงลำดับความต้องการดังกล่าวก็ไม่จำเป็นว่าจะจะเป็นแบบฉบับตายตัวเสมอไป เช่น บางกรณีความต้องการของบางคนอาจมีการซ้ำซ้อนกัน ในขณะที่ความต้องการอย่างหนึ่งยังไม่หมดไป แต่อาจเกิดความต้องการอย่างอื่นตามมา นอกจากนี้ความรุนแรงของความต้องการในด้านต่าง ๆ อาจขึ้นอยู่กับสถานการณ์และประสบการณ์ต่าง ๆ ของบุคคล การอบรมเลี้ยงดูตลอดจนวัฒนธรรมและบุคลิกภาพที่แตกต่างกันไป (ทิพย์วรรณ กิตติพร, 2550: 34)

3. ด้านสังคม (Social)

1. ทฤษฎีการเลียนแบบ (Theory of Imitation)

กรรณ เปลงชา (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, 2549: 11) การเลียนแบบหรือการเอาอย่าง นักสังคมวิทยาและอาชญาวิทยาชื่อ Tarde ระบุว่าอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนั้นมีได้เกิดขึ้นตามลำพัง แต่มีเทคนิคของการกระทำผิดที่คล้ายคลึงกันเกิดขึ้นตามมาด้วย เป็นปัญหาถูกใช้ Tarde ได้ศึกษากรณีตัวอย่างของอาชญากรรมหลายกรณีและได้ตั้งกฎแห่งการเลียนแบบขึ้นมาตามกฎของเขา โดยมีข้อสังเกตดังนี้

1. คนเรามีแนวโน้มที่จะเลียนแบบแฟชั่นและประเพณีของคนอื่นตามปกติกลุ่มชนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันจะมีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องแฟชั่นและประเพณีอย่างช้า ๆ แต่ถ้ากลุ่มที่แตกต่างกันติดต่อกันก็จะเสริมให้เกิดการเลียนแบบมากขึ้น

2. ผู้ที่มีฐานะต่ำกว่าจะเลียนแบบผู้ที่มีฐานะสูงกว่า โดยชี้ให้เห็นว่ามีอาชญากรรมอีกหลายชนิดที่เริ่มเกิดขึ้นในหมู่มชนชั้นสูงและแพร่ไปในหมู่มชนชั้นต่ำโดยการเลียนแบบ

3. คนเราจะเลียนแบบพฤติกรรมที่เกิดขึ้นใหม่ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นใหม่หากพฤติกรรมแบบเก่าหลายแบบเกิดขัดแย้ง Tarde เชื่อว่าการเลียนแบบเป็นการเรียนรู้อย่างหนึ่ง การเลียนแบบบางอย่างทำให้เกิดอาชญากรรม และอาชญากรรมจะแพร่ออกไปในลักษณะเดียวกับการแพร่ของแฟชั่น และแฟชั่นของอาชญากรรมก็เหมือนกับเสื้อผ้าและทรงผม

การเลียนแบบพฤติกรรมเป็นการเรียนรู้อย่างหนึ่ง ซึ่งการเลียนแบบนี้บางอย่างก่อให้เกิดอาชญากรรม โดยเฉพาะในวัยรุ่นที่เป็นวัยกำลังค้นหาอัตลักษณ์ เป็นวัยที่ต้องการได้รับการยอมรับจากเพื่อนฝูง กลุ่มเพื่อนที่เป็นพรรคพวกเดียวกันจึงต้องมีทิศทางของพฤติกรรมไปในทางเดียวกัน ดังนั้นเยาวชนจึงเรียนรู้ว่าหากการเลียนแบบพฤติกรรมให้เหมือนเพื่อนจึงจะได้รับ การยอมรับในกลุ่ม เป็นต้น

2. ทฤษฎีติดตรา (Labeling Theory)

ทฤษฎีติดตรา (Labeling Theory) เป็นการอธิบายถึงขบวนการที่มีผลทำให้บุคคลมีพฤติกรรมแปรเปลี่ยนไปเป็นอาชญากรรมหรือเบี่ยงเบนไป ว่าไม่มีพฤติกรรมใดที่เป็นพฤติกรรมอาชญากรได้อย่างแท้จริง แต่ที่มีพฤติกรรมอาชญากรเป็นเพราะสังคมกำหนดหรือตราหน้าให้บุคคลเป็นอาชญากรได้เพราะมีผลพื้นฐานของพฤติกรรมที่กระทำผิด และถูกติดตราในกระบวนการยุติธรรม (Scharf, 1971) โดยการติดตราทางสังคมหรือเกณฑ์ในการตัดสินจากสังคมใดเป็นพฤติกรรมที่รุนแรงก้าวร้าว นั้นมีหลายเกณฑ์กล่าวโดยทั่วไปมีดังนี้ (Bandura, 1973)

1. ลักษณะเฉพาะของพฤติกรรม พฤติกรรมเหล่านี้มักเป็นพฤติกรรมที่ให้ผลกรรมที่ไม่น่าพอใจ เช่น การทำร้ายร่างกาย การลบลู่คู่มั่น การปฏิเสธสังคม การทำลายทรัพย์สิน เป็นต้น

2. ความเข้มในการตอบสนอง พฤติกรรมที่มักถูกตีตราว่าเป็นพฤติกรรมที่รุนแรง ก้าวร้าวมักจะเป็นพฤติกรรมที่มีความเข้มข้นสูง เมื่อเปรียบเทียบกับพฤติกรรมอื่นที่ยอมรับกันได้ทั่ว ๆ ไป เช่น การพูดจาใส่คนอื่นด้วยเสียงดังอาการทำอะไรอย่างหุนหันพลันแล่น มีแนวโน้มที่จะถูกตีตราว่าเป็นพฤติกรรมก้าวร้าว รุนแรงได้ง่ายกว่าพฤติกรรมธรรมดาที่มีความเข้มข้นน้อย

3. การแสดงความเจ็บปวดและลักษณะบาดแผลของผู้ถูกรับเคราะห์ พฤติกรรมเดียวกันอาจได้รับการตัดสินต่างกันหากมีผู้รับเคราะห์ เช่น การเล่นหรือชกต่อยกันของเด็ก ๆ จะได้รับการตีตราว่าเป็นความรุนแรงได้ (แม้จะยังไม่มีการทำร้ายเกิดขึ้น) หากผู้สังเกตสรุปได้ว่าบุคคลนั้นมีเจตนาต้องการทำร้ายผู้อื่น แม้การประเมินเจตนาเป็นสิ่งที่ประเมินยากแต่โดยทั่วไปในสังคมหนึ่ง ๆ นั้น ต้องมีมาตรฐานที่อ้างอิงได้จากการอธิบายทางสังคมต่อพฤติกรรมนั้น ๆ บทบาทสถานภาพของผู้แสดงพฤติกรรม และการดูว่าเกิดขึ้นเป็นเงื่อนไขเฉพาะหน้าที่ เป็นอุบัติเหตุหรือมีการเตรียมการ เป็นต้น

4. เจตนากระทำหากเป็นพฤติกรรมใดได้รับการตีตราว่าผู้กระทำทำโดยไม่มีเจตนา ก็จะไม่ได้รับการตัดสินว่าเป็นความรุนแรง พฤติกรรมเดียวกันอาจได้รับการตีตราได้ (แม้จะยังไม่มีการทำร้ายเกิดขึ้น) หากผู้สังเกตสรุปได้ว่าบุคคลนั้นมีเจตนาต้องการทำร้ายผู้อื่น แม้การประเมินเจตนาเป็นสิ่งที่ประเมินยาก แต่โดยทั่วไปสังคมหนึ่ง ๆ นั้นต้องมีมาตรฐานที่อ้างอิงได้จากการอธิบายทางสังคมต่อพฤติกรรมนั้น ๆ บทบาทสถานภาพเป็นผู้แสดงพฤติกรรมและการดูว่าเกิดอะไรขึ้นเป็นเงื่อนไขเฉพาะหน้าที่ เป็นอุบัติเหตุ หรือมีการเตรียมการ เป็นต้น

5. ลักษณะของผู้ตีตราความรุนแรง ก้าวร้าวจะมีอิทธิพลต่อรูปแบบของพฤติกรรม ที่เขาตีตรา เพราะคนเรามีแนวโน้มที่จะระบุเหตุคนอื่นเช่นเดียวกับที่เขาเป็น เช่น คนที่รุนแรง ก้าวร้าวและรับรู้พฤติกรรมนั้นว่าเป็นพฤติกรรมที่รุนแรง ก้าวร้าว นอกจากนี้คนที่ต่างกันในระดับเศรษฐกิจสังคม เชื้อชาติ การศึกษา อาชีพ มักจะตีตราพฤติกรรมเดียวกันว่าเป็นความรุนแรง ก้าวร้าวในคุณภาพที่แตกต่างกันได้ด้วย ดังนั้นพฤติกรรมที่เหมาะสมในการปฏิสัมพันธ์กับบางกลุ่ม อาจถูกมองว่าเป็นพฤติกรรมที่รุนแรง ก้าวร้าวจากคนอีกกลุ่มหนึ่งได้

6. ลักษณะของผู้กระทำพฤติกรรมที่รุนแรงก้าวร้าว ในสังคมหนึ่ง ๆ นั้น คนในสังคมจะได้รับประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับบรรทัดฐานทางวัฒนธรรมที่ทำให้เขาสามารถพัฒนารูปแบบพฤติกรรมเฉพาะที่เหมาะสมกับ อายุ เพศ กลุ่มศาสนา เชื้อชาติ อาชีพ ระดับเศรษฐกิจสังคมเขาได้ ดังนั้นการประเมินผู้กระทำพฤติกรรมรุนแรงก้าวร้าวจึงเกิดการเปรียบเทียบ

ลักษณะของผู้กระทำพฤติกรรมรุนแรง กับบรรทัดฐานทางวัฒนธรรมนั้น ๆ เช่น มาตรฐานพฤติกรรมของผู้หญิงในสังคมทั่วไปจะมีการกล้าแสดงออกทางกายน้อยกว่าผู้ชาย ดังนั้นการแสดงออกทางกายมาก ๆ ของผู้หญิงจึงมีแนวโน้มจะถูกมองว่าพฤติกรรมนั้นเป็นพฤติกรรมที่รุนแรงได้ง่ายกว่าพฤติกรรมเดียวกันที่กระทำโดยผู้ชาย เป็นต้น

พฤติกรรมอาชญากรเป็นเพราะสังคมกำหนดหรือตราหน้าให้บุคคลเป็นอาชญากรได้เพราะมีผลพื้นฐานของพฤติกรรมที่กระทำผิด จากแนวคิดนี้จะเห็นได้ว่าการกระทำ ความผิดของนักเรียนอาชีวศึกษาจากสังคมได้กำหนดหรือตราไว้แล้ว ซึ่งภาพที่สังคมรับรู้หากพูดถึงนักเรียนอาชีวศึกษา ก็จะนึกถึงการทะเลาะวิวาทกัน โดยทั้งนี้อาจจะมาจากการที่พฤติกรรมทะเลาะวิวาทเป็นพฤติกรรมที่ให้ผลร้าย ความเข้มข้นของพฤติกรรมที่มีมาก มีผู้ได้รับบาดเจ็บจากพฤติกรรมทะเลาะวิวาท คนในสังคมจะได้รับประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับบรรทัดฐานทางวัฒนธรรมมีการประเมินผู้กระทำพฤติกรรมรุนแรงก้าวร้าว โดยเปรียบเทียบกับลักษณะของผู้กระทำพฤติกรรมรุนแรง กับบรรทัดฐานทางวัฒนธรรมนั้น ๆ อีกด้วย

3. ทฤษฎีความผูกพันต่อสังคม (Social Bond Theory)

หัวใจของทฤษฎีนี้อยู่ที่ความผูกพันทางสังคม (Social Bond) เป็นสิ่งที่บุคคลจะต้องมีเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม โดยเฉพาะต่อมาตรฐานความประพฤติว่าอย่างไรถึงจะเป็นความประพฤติที่เหมาะสม ซึ่งความผูกพันทางสังคมนี้ ได้แก่

1. ความรู้สึกผูกพัน (Attachment) หมายถึง ความรู้สึกผูกพัน หรือความรู้สึกผิดชอบชั่วดี (Superego or Conscience) อันเป็นความรู้สึกที่มีการคำนึงถึงผลประโยชน์ของคนอื่นหรือของสังคมส่วนรวมมากกว่าตนเอง (Hirschi, 1969) ดังนั้นความผูกพันของบุคคลจึงเป็นสิ่งที่ส่งให้บุคคลรู้สึกเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ควบคุมไว้ ซึ่งความรู้สึกผูกพันนี้อาจเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ในการควบคุม

Hirschi ได้ศึกษาว่าแหล่งของความรู้สึกผูกพัน 3 ฝ่ายด้วยกัน คือ บิดา มารดา โรงเรียนและเพื่อนที่จะมีอิทธิพลต่อการระงับยับยั้งไม่ให้เด็กกระทำความผิด (Hindelang, 1973) ซึ่งความผูกพันดังกล่าวมีรายละเอียด ดังนี้

1) ความรู้สึกผูกพันต่อบิดามารดา (Attachment to Parent) Hirschi มองว่าเด็กวัยรุ่นที่มีความรู้สึกผูกพันกับบิดามารดา จะมีโอกาสที่จะกระทำผิดได้น้อย ขณะเดียวกันถ้าชีวิตในครอบครัวไม่มีความสุข ก็จะนำไปสู่การกระทำผิดได้ (Hirschi, 1969)

2) ความรู้สึกผูกพันต่อโรงเรียน (Attachment to School) Hirschi พบว่าเด็กที่ไม่ชอบโรงเรียน หรือปฏิเสธกฎเกณฑ์ของโรงเรียน มีแนวโน้มที่จะประพฤติดีได้ง่าย และ

พบว่าเด็กนักเรียนชายที่ไม่ค่อยสนใจต่อความคิดครูที่คิดเกี่ยวกับตัวเขา เด็กนักเรียนนั้นก็จะมีโอกาสที่จะกระทำผิดได้มากกว่า

3) ความรู้สึกผูกพันต่อเพื่อน (Attachment to Peer) Hirschi พบว่าเด็กวัยรุ่นที่มีความผูกพันต่อเพื่อนมากจะกระทำผิดน้อยลง และพบว่าเด็กที่มีความรู้สึกผูกพันต่อเพื่อนที่กระทำผิดจะทำให้เขามีโอกาสที่จะกระทำผิดด้วย อย่างไรก็ตาม Hirschi (1969) ได้กล่าวเตือนว่าความรู้สึกผูกพันต่อผู้อื่นเป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งของการควบคุมตัวบุคคลเท่านั้น ดังนั้นย่อมหมายความว่ายังมีตัวประกอบอื่นอีกที่มีส่วนในการควบคุมบุคคล

2. ความยึดมั่น (Commitment) Hirschi (1969) ได้ให้ความหมายว่า ประการแรก บุคคลในฐานะที่ต้องตัดสินใจถึงผลการกระทำหนึ่ง ทั้งเกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำนั้น ประการที่สอง บุคคลนั้นจะต้องอยู่ในฐานะที่จะเลือกกระทำในลำดับความสำคัญก่อน ประการสุดท้าย จะต้องระมัดระวังและคำนึงถึงผลที่เกิดจากการตัดสินใจของเขา นั้นย่อมหมายความว่าบุคคลพิจารณาแล้วเห็นว่าจะได้รับประโยชน์จากระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคม คือก่อนการตัดสินใจที่จะกระทำผิดก็จะมีไตร่ตรองมาแล้ว (Hirschi, 1969) เพราะคนเราทำอะไรย่อมหวังผลกำไรหรือผลประโยชน์ที่ได้รับ ไม่ใช่เป็นเพียงการคำนึงถึงเพียงแค่ว่าปัจจุบัน แต่ยังรวมเอาอนาคตเข้าไว้ด้วย เมื่อเด็กคาดหวังว่าจะได้รับความสำเร็จหรือความก้าวหน้า ก็จะปฏิบัติตามบรรทัดฐาน กฎระเบียบสูงกว่าเด็กที่ไม่มีความคาดหวัง (Glaser, 1974)

3. ความเกี่ยวข้อง (Involvement) ในกิจกรรมของนักเรียนแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ กิจกรรมของโรงเรียนเกี่ยวกับวิชาการ และไม่เกี่ยวกับวิชาการ ถ้านักเรียนทุ่มเทเวลาเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทั้งสองด้านแล้วจะมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดต่ำ คือกิจกรรมทั้งสองด้านของโรงเรียนมีค่าเชิงลบกับการกระทำผิด (Hirschi, 1973) การทุ่มเทเวลาให้กับกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับระเบียบของสังคม เช่น กีฬา ดนตรี หรือกิจกรรมอื่น ๆ จะทำให้ไม่มีเวลาหรือโอกาสที่จะทำความผิดได้ (Hirschi, 1969)

4. ความเชื่อ (Belief) คือ Hirschi ไม่เชื่อว่าจะมีวัฒนธรรมย่อยของผู้กระทำผิด (Delinquency Subculture) เพราะทฤษฎีการควบคุมของ Hirschi ยึดถือว่ามีแบบค่านิยมที่ใช้ร่วมกันอยู่ในกลุ่มหรือสังคมแม้มีการล่วงละเมิดบรรทัดฐานของสังคม ดังนั้น การกระทำผิดจึงมิได้มีผลมาจากการมีความเชื่อที่จะต้องกระทำผิด แต่การกระทำผิดมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นหากขาดความเชื่อที่ห้ามกระทำผิด (Hirschi, 1969)

ความผูกพันทางสังคมทั้ง 4 ด้านนี้มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการกระทำผิด เช่น ความรู้สึกผูกพันกับการยึดมั่น เด็กวัยรุ่นที่มีปัญหามีผลมาจากการที่เขาไม่มีความรู้สึกผูกพันกับผู้ปกครองและเพื่อน หากเด็กมีความรู้สึกผูกพันกับบิดามารดาและเพื่อน จะทำให้เขาอุทิศตัวเอง

ไปกับการศึกษาและการกระทำเป็นที่ยอมรับให้เห็นได้ว่าความรู้สึกลึกซึ้งผูกพันจะส่งผลต่อเด็กวัยรุ่นยืดยึดมั่นในบรรทัดฐานที่สังคมยอมรับ (Hirschi, 1969) (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, 2549: 14-15)

4. ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน (Differential association Theory)

Sutherland และ Cressey (1987) ได้อธิบายเหตุผลที่ว่า ทำไมคนเราถึงกล้ากระทำความผิด โดยทฤษฎีนี้กล่าวถึงการพบปะสังสรรค์ทางสังคมของคนเรา จะทำให้ได้รับการเรียนรู้คุณธรรม และพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้อื่น การที่ผู้ใดจะรับเอาพฤติกรรมใดมาปฏิบัติขึ้นอยู่กับว่าผู้นั้นเลือกหรือมีโอกาสรับเอาพฤติกรรมแบบใดมาได้มากกว่ากัน (จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, 2543: 15)

เป็นแนวคิดของ Edwin H. Sutherland ที่พิจารณามุ่งไปที่กลุ่มเพื่อนประเภทของเพื่อนและลักษณะรวมทั้งพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน สารที่น่าสนใจคือ ก่อนที่เด็กและเยาวชนจะคบเพื่อนที่กระทำความผิด ตนเองยังไม่มีความคิดโน้มเอียงที่จะกระทำความผิด แต่เมื่อได้คบเพื่อนกระทำความผิดแล้วจึงได้เรียนรู้ค่านิยม ทักษะคติ และกลวิธี เทคนิคที่โน้มเอียงให้กระทำความผิดในที่สุดจะมีพฤติกรรมและบุคลิกภาพเป็นคนที่จะเห็นว่าการกระทำความผิดเป็นของธรรมดา (Sutherland, E. and D.R. Cressey., 1987)

ทฤษฎีนี้มีข้อเสนอว่าสังเกต 9 ข้อ โดยสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมที่เป็นอาชญากรรมมีการเรียนรู้ด้วยการคบหาสมาคม พบปะใกล้ชิด มีปฏิสัมพันธ์กันต่อเนื่อง อิทธิพลจากความสัมพันธ์กันจะทำให้เกิดการเรียนรู้มีผลเกิดขึ้นรุนแรงมากน้อยอย่างไร ขึ้นกับความถี่และกลุ่มเพื่อนจะมีมากเพียงใดในขอบเขตปริมาณและคุณภาพของความสัมพันธ์ที่บุคคลนั้นมีต่อกัน ดังนั้น อาชญากรรมหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนก็จะแตกต่างกันไปด้วย สารสำคัญที่จะเรียนรู้ คือ ทักษะคติ ความคิด ค่านิยมที่ลอกเลียน และเก็บเข้ามาด้วยความสมัครใจ บางครั้งอาจไม่รู้สึกรู้สึกก็ได้ การให้นิยามความหมายและทักษะคติต่าง ๆ ซึ่งมองได้ทั้งลักษณะของพฤติกรรมที่ถูกกฎหมาย และพฤติกรรมที่ละเมิดกฎหมาย

การศึกษาเรื่องกลุ่มเพื่อนนี้ Hirschi ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการควบคุมสังคมและสรุปเป็นทฤษฎีที่เชื่อว่าพฤติกรรมการกระทำความผิดนั้นมาจากความสัมพันธ์ในครอบครัวถ้าลักษณะความสัมพันธ์ในครอบครัวบกพร่อง ขาดพลังที่ยึดเหนี่ยวจิตใจผู้นั้นก็จะมีแนวโน้มไปสู่การเป็นปฏิปักษ์ต่อกฎเกณฑ์ และหันมาคบค้าสมาคมกับเพื่อน สอดคล้องกับความคิดของ Sutherland, E. and D.R. Cressey., (1987) ส่วนนักอาชญาวิทยาคนอื่น ๆ เช่น ฟินนอน ศึกษาพบว่า การกระทำความผิดมีสาเหตุมาจากเพื่อน Reckless ได้พบว่าเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี ที่กระทำความผิดมีจำนวนถึงร้อยละ 77 มีเพื่อนร่วมกระทำความผิดด้วยถึงร้อยละ 72 เช่นเดียวกับ คอรัน ได้ศึกษา

ร่วมกับ แมค-โคเคิบ ได้พบว่า เพื่อนมีอิทธิพลต่อการกระทำความผิด (วัชรพันธุ์ ประดิษฐ์พงษ์, 2544)

ปัญหาการเสพติดในหมู่เด็กและเยาวชนเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ได้รับอิทธิพลจากการคบเพื่อนเห็นได้ชัด และเกิดในทางตรงมากกว่า การควบคุมทางสังคมตามทฤษฎี Social Control Theory นั้นยังมีอิทธิพลต่อการเสพยาเสพติดน้อยกว่า การคบเพื่อน เมื่อมีการเปรียบเทียบกัน ผลกระทบจากการคบเพื่อนเห็นได้ชัด และเกิดในทางตรงมากกว่า ถ้าเด็กที่คบเพื่อนที่ประพฤติไม่ดี ก็จะถูกชักจูงให้ประพฤติผิดได้ง่าย โดยเฉพาะความสัมพันธ์ของครอบครัวไม่แน่นพอ พ่อแม่ไม่ให้ความรัก ความอบอุ่น และการสร้างเสริมบุคลิกภาพที่ดีพอ เด็กจะหันไปหาเพื่อน ถ้าเพื่อนสนิทคบหาสมาคมกันเป็นประจำและใกล้ชิดติดยาเสพติด เด็กและเยาวชนก็จะรับเอาอาการเสพยาเสพติด ได้เร็วและรุนแรงด้วยความถี่และปริมาณ (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, 2549: 15-16)

ก่อนที่เด็กและเยาวชนจะคบเพื่อนที่กระทำความผิด ตนเองยังไม่มีความคิดโน้มเอียงที่จะกระทำความผิด แต่เมื่อได้คบเพื่อนกระทำความผิดแล้วจึงได้เรียนรู้ค่านิยม ทักษะคติ และกลวิธี เทคนิคที่โน้มเอียงให้กระทำความผิดในที่สุดจะมีพฤติกรรมและบุคลิกภาพเป็นคนที่เห็นว่าการกระทำความผิดเป็นของธรรมดาอิทธิพลจากความสัมพันธ์กันจะทำให้เกิดการเรียนรู้มีผลเกิดขึ้นรุนแรงมากน้อยอย่างไร ขึ้นกับความถี่และกลุ่มเพื่อนจะมีมากเพียงใดในขอบเขตปริมาณและคุณภาพของความสัมพันธ์ที่บุคคลนั้นมีต่อกัน สิ่งสำคัญคือ ทักษะคติ ความคิด ค่านิยมที่ลอกเลียนและเก็บเข้ามาด้วยความสมัครใจ บางครั้งอาจไม่รู้สึกรู้สีกี่ก็ได้

5. ทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Subculture Theory)

ทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Subculture Theory) แบ่งออกเป็น 2 แนวคิด คือ ทฤษฎีวัฒนธรรมรองของ Cohen และทฤษฎีรองของ Cloward & Ohlin ซึ่งอธิบายไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีวัฒนธรรมรองของ Cohen

Albert Cohen ได้นำสมมติฐานของทฤษฎีความกดดันทางสังคมที่เน้นกรณีความกดดันที่เกิดขึ้นกับชนชั้นบางกลุ่มของสังคม ทำให้พวกเขาต้องตอบโต้โดยการเป็นอาชญากร โดยได้เสนอไว้ในหนังสือ “เยาวชนผู้กระทำความผิด: วัฒนธรรมของแก๊งวัยรุ่น” (Delinquent Boy: The Culture of the Gang) ในปี ค.ศ.1955 ซึ่ง Cohen ได้นำเสนอว่าเยาวชนวัยรุ่น มักจะกระทำความผิดกฎหมายในลักษณะเป็นกลุ่ม โดยไม่เป็นส่วนตัว และมีพฤติกรรมดังกล่าวจะมีลักษณะเป็นการกระทำที่ไม่มีจุดมุ่งหมาย แต่โหดร้ายและเป็นการแสดงออกถึงการต่อต้านสังคม ลักษณะของพฤติกรรมเช่นนี้ค่อนข้างจะแตกต่างจากอาชญากรรมทั่วไป เนื่องจากอาชญากรรมอื่นผู้กระทำความผิดมักจะมีวัตถุประสงค์ เช่น ต้องการทรัพย์สิน ต้องการแก้แค้น ฯลฯ Cohen เชื่อว่า การกระทำความผิดเหล่านี้เป็น

การโต้ตอบต่อวัฒนธรรมของสังคมที่ยกย่องและยอมรับบรรทัดฐานของชนชั้นกลาง อีกทั้งยังเป็นวิธีการที่จะทำให้เยาวชนได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนฝูง หรือเป็นการเสริมสร้างสถานะของบุคคลในกลุ่มเยาวชนด้วยกัน (Shoemaker, 1990)

ทฤษฎีของ Cohen ได้เน้นถึงความสำคัญของค่านิยมทางสังคม และชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคล ซึ่งชนชั้นในสังคมจะมีค่านิยมและความเป็นอยู่ที่แตกต่างกัน เด็กหรือเยาวชนที่มาจากครอบครัวชนชั้นล่าง ซึ่ง Cohen เรียกว่า “ชนชั้นทำงาน” (Working Class) จะถูกอบรมเลี้ยงดูให้มีความเป็นอยู่ในลักษณะตามสัญชาตญาณและมีพฤติกรรมก้าวร้าว และถูกปลูกฝังให้มีค่านิยมที่มุ่งเน้นฝังให้มีค่านิยมที่มุ่งเน้นถึงการได้รับการตอบสนองต่อความพึงพอใจในระยะสั้นโดยไม่คำนึงถึงผลที่จะตามมาภายหลัง อีกทั้งยังเรียนรู้ถึงการปฏิบัติตามคำสั่งตามค่านิยมที่มีอยู่โดยไม่คำนึงถึงเหตุผล ความรักหรือความรู้สึกนึกคิดของบุคคลอื่นแต่อย่างใด (Shoemaker, 1990) (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, 2549: 18)

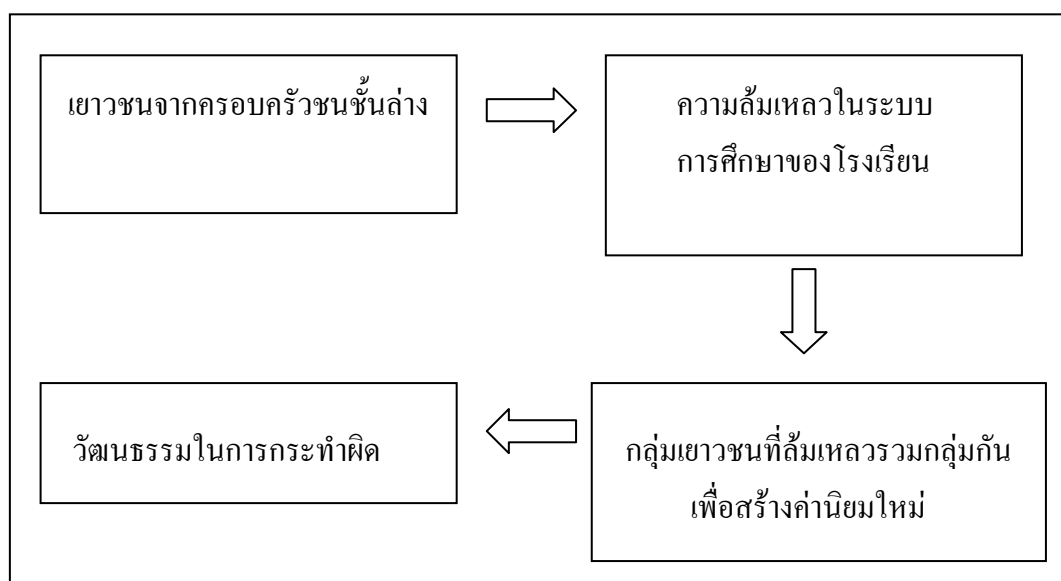
ในทางตรงกันข้ามนี้ เด็กหรือเยาวชนของครอบครัวชนชั้นกลาง จะได้รับการอบรมเลี้ยงดู และปลูกฝังค่านิยมและความเป็นอยู่ ที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับเยาวชนของครอบครัวชนชั้นทำงาน ซึ่ง Cohen ได้สรุปว่าค่านิยมของชนชั้นกลาง (Middle-Class Value) มีลักษณะดังต่อไปนี้ (Cohen, 1969) 1) ความอยากและความทะเยอทะยาน 2) ความรับผิดชอบ 3) การประสบความสำเร็จในการศึกษาและหน้าที่การงาน 4) ความรู้จักระงับชั่งใจในความต้องการ 5) ความสามารถในการวางแผนระยะยาว และการงบประมาณ 6) ความมีกิริยาจา 7) ความสามารถในการควบคุมความก้าวร้าว 8) การรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ 9) ความเคารพในสิทธิของบุคคลอื่น

นอกจากนี้ Cohen ได้อ้างว่า สมาชิกของครอบครัวชนชั้นกลางพยายามที่จะให้ค่านิยมนี้ได้รับการยอมรับในสังคม ซึ่งในขณะที่ค่านิยมที่แตกต่างกันเนื่องจากชนชั้นยังมีอยู่ในสังคม ปรากฏว่าค่านิยมของชนชั้นกลางได้รับการยอมรับมากกว่าในสถานศึกษา เมื่อเยาวชนของครอบครัวชนชั้นทำงานได้เข้ามาในสถานศึกษาจะพบว่า ค่านิยมของชนชั้นกลางจะถูกใช้เป็นเครื่องวัดหรือประเมินผลนักเรียนในสถานศึกษาเยาวชนเหล่านี้ ซึ่งมีค่านิยมและความเป็นอยู่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงจากค่านิยมที่ใช้ประเมินผลก็จะตกอยู่ในสภาพถูกกดดัน และไม่สามารถปรับตัวได้ เนื่องจากจะไม่สามารถแข่งขันกับเยาวชนที่มาจากครอบครัวชนชั้นกลางได้ในที่สุด เยาวชนที่มาจากครอบครัวชนชั้นทำงานเหล่านี้ก็จะประสบความล้มเหลวในการศึกษาและจะพัฒนาความรู้สึกต่อต้านสถานศึกษา และค่านิยมของชนชั้นกลาง ซึ่ง Cohen ได้เรียกปรากฏการณ์นี้ว่า “กระบวนการปฏิเสธต่อสิ่งที่ต้องการ แต่ไม่สามารถไขว่คว้าได้” (Reaction Formation) และ

เยาวชนที่ต่อต้านค่านิยมนี้จะรวมตัวกันมากขึ้นเพื่อสร้างค่านิยมใหม่ซึ่งกระบวนการเช่นนี้เป็นการพัฒนาตามธรรมชาติที่เยาวชนที่มีปัญหาเดียวกันจะรวมกลุ่มกันเพื่อแก้ไขปัญหาของตนเอง

ความกดดันที่เกิดขึ้นในสถานศึกษานั้นอาจจะมีผลกระทบต่อเยาวชนจากชนชั้นหลายกลุ่ม แต่เยาวชนจากชนชั้นล่างจะได้รับผลกระทบมากที่สุด เนื่องจากไม่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและปลูกฝังให้มีค่านิยมของชนชั้นกลางจากครอบครัว ประกอบกับเยาวชนเหล่านี้จะมาจากครอบครัวที่มีสถานะภาพทางหน้าที่การงานและเศรษฐกิจที่ต่ำ เป็นเหตุให้เยาวชนเหล่านี้ต้องมารวมตัวกัน และจัดตั้งบรรทัดฐานและค่านิยมใหม่ขึ้นมา ซึ่งพวกเขานั้นสามารถได้รับสถานะภาพทางสังคมได้ Cohen ได้แย้งว่าบรรทัดฐานและค่านิยมที่ได้รับการจัดตั้งใหม่นี้จะมีลักษณะตรงกันข้ามกับบรรทัดฐานและค่านิยมของชนชั้นกลาง ซึ่งเป็นเหตุให้พฤติกรรมอาชญากรรมของเยาวชนเหล่านี้มีลักษณะที่ส่อไปในทางที่มีเจตนามุ่งร้าย (Malicious) คือรังแกผู้อื่น (Negativistic) และไม่มุ่งหวังประโยชน์ (Nonutilitarian) ซึ่งชูเมคเกอร์ (Shoemaker, 1990) เชื่อว่าโดยสรุปแล้ววัฒนธรรมรองเหล่านี้จะเป็นวัฒนธรรมที่ต่อต้านกับวัฒนธรรมหลักของชนชั้นกลางจากวัฒนธรรมรองจะกำหนดรูปแบบพฤติกรรมของเยาวชนจากชนชั้นต่ำแล้วยังเป็นการแก้ไขปัญหาคือความผิดหวังกับการจะได้รับสถานะภาพในสังคม ซึ่งมาตรฐานได้ถูกกำหนดโดยชนชั้นกลาง

จากทฤษฎีของ Cohen จะเห็นได้ว่า โครงสร้างทางสังคมนั้น เป็นรากฐานของพฤติกรรมอาชญากรรม โดยเป็นตัวกีดกันไม่ให้เยาวชนจากชนชั้นต่ำของสังคมได้รับการยอมรับหรือได้สถานะภาพทางสังคม เยาวชนเหล่านี้จึงเกิดอาการที่เรียกว่า “การถูกทอดถอนจากสถานะภาพ” (Status Frustration) เมื่อเป็นเช่นนี้พวกเขาจึงตอบโต้ปรากฏการณ์ทางสังคมนี้โดยไปรวมตัวกันและสร้างวัฒนธรรมขึ้นมาใหม่ซึ่งมีลักษณะตรงข้ามกับวัฒนธรรมหลักของสังคม (Akers, 1994) ซึ่งได้แสดงรูปแบบการอธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมตามทฤษฎีวัฒนธรรมของ Cohen ดังนี้

แผนภาพที่ 2.1 กรอบคิดทฤษฎีวิวัฒนาการของ Cohen (Shoemaker, 1990) (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, 2549: 18-20)

แม้ว่าทฤษฎีวิวัฒนาการของ Cohen จะเป็นการนำทฤษฎีของ Merton มาพัฒนาใหม่ โดยหลักการพื้นฐานร่วมกันว่า ความกดดันที่เกิดขึ้นกับบุคคลมีสาเหตุมาจากโครงสร้างทางสังคม แต่ทฤษฎีทั้งสองมีความแตกต่างกันหลายประการ ประการแรก คือ ทฤษฎีของ Merton นั้นมุ่งเน้นว่าพฤติกรรมอาชญากรรมนั้นมีจุดประสงค์ อาชญากรรมเป็นการโต้ตอบต่อโครงสร้างทางสังคมที่กีดกันผู้กระทำผิดไม่ให้บรรลุอุดมการณ์ของสังคม ในขณะที่ Cohen มุ่งอธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมที่ไม่มีจุดมุ่งหมาย ประการที่สอง แม้ว่าพฤติกรรมอาชญากรรมตามทฤษฎีของ Cohen จะเป็นการปรับตัวคล้ายคลึงกับการปรับตัวตามรูปแบบการปฏิบัติของ Merton แต่เป็นการปฏิบัติต่อวัฒนธรรมของชนชั้นกลาง ไม่ใช่เป็นการปฏิบัติต่อโครงสร้างทางสังคม

2. ทฤษฎีวิวัฒนาการของ Cloward & Ohlin

Ricahrd Cloward & Lloyd Ohlin, 1961 ได้นำเสนอทฤษฎีวิวัฒนาการของแก๊งวัยรุ่น ซึ่งได้พัฒนามาจากแนวคิดของ Merton และได้นำเอาทฤษฎีสังคมไร้ระเบียบ และทฤษฎีการเรียนรู้ของ Sutherland มาประยุกต์ใช้อีกด้วย เขาได้นับถึงการปรับตัวของกลุ่มวัยรุ่นต่อความกดดันทางสังคม ที่เกิดจากการที่โครงสร้างทางสังคมปิดกั้นไม่ให้วัยรุ่นเหล่านี้บรรลุอุดมการณ์ของสังคม Cloward & Ohlin เห็นด้วยกับทฤษฎีของ Merton ในหลักการที่ว่า การที่สังคมมุ่งเน้นอุดมการณ์มากเกินไปก่อให้เกิดความกดดันต่อบุคคล โดยเฉพาะบุคคลชั้นต่ำทุกคนไม่ได้มีโอกาสเข้าถึงช่องทางไปสู่อุดมการณ์โดยอัตโนมัติเท่าเทียมกันทุกคนในแต่ละชุมชนของชนชั้นต่ำ

บางแห่งมีรูปแบบและวิธีการที่ผิดกฎหมายอยู่มาก และผู้อยู่อาศัยสามารถเรียนรู้และถ่ายทอดวิธีการกระทำผิดซึ่งความแตกต่างและความหลากหลายของชุมชนในการเรียนรู้และถ่ายทอดการกระทำผิดนี้เอง

Cloward & Ohlin เชื่อว่า การที่บุคคลจะกระทำผิดกฎหมายนอกจากจะเกิดจากการที่ช่องทางที่ถูกกฎหมายถูกปิดกั้นเท่านั้น บุคคลนั้นจะต้องอยู่ในสถานะที่สามารถเรียนรู้วิธีการกระทำผิด ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะและความชำนาญของการกระทำผิดกฎหมายแสดงให้เห็นว่าช่องทางที่ผิดกฎหมายก็สามารถถูกปิดกั้นได้เช่นเดียวกันกับช่องทางที่ถูกกฎหมาย การที่ได้นำหลักการนี้มาอธิบายถึงวิธีการหรือรูปแบบของการปรับตัวของแก๊งวัยรุ่น ทำให้ทฤษฎีของ Cloward & Ohlin แตกต่างจากทฤษฎีของ Merton & Cohen นอกจากนี้ Cloward & Ohlin ได้นำเสนอการกระทำผิดของเยาวชน 3 รูปแบบ โดยให้เหตุผลว่าการถูกปิดกั้นในวิธีการที่ถูกกฎหมายนั้นได้สร้างความกดดันต่อกลุ่มวัยรุ่นจากครอบครัวชั้นต่ำให้กระทำผิดกฎหมาย แต่ถึงกระนั้นรูปแบบการกระทำผิดก็จะต้องขึ้นอยู่กับรูปแบบและวิธีการที่ผิดกฎหมายที่อยู่ในชุมชนที่อาศัยอยู่ ซึ่งแบ่งการกระทำผิดตามวัฒนธรรมรองออกเป็น 3 รูปแบบ คือ 1) วัฒนธรรมอาชญากรรม (Criminal Subculture) 2) วัฒนธรรมความขัดแย้ง (Conflict Subculture) และ 3) วัฒนธรรมหลบหนี (Retreatist Subculture) (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, 2549: 20)

วัฒนธรรมของแต่ละรูปแบบมีลักษณะดังต่อไปนี้

1) วัฒนธรรมอาชญากรรม (Criminal Subculture) เป็นวัฒนธรรมของกลุ่มเยาวชนที่รวมตัวกันประกอบอาชญากรรมต่าง ๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายของสังคม คือ การมีสถานะภาพทางเศรษฐกิจและสังคมดีขึ้น เช่น ลักทรัพย์ ปล้นทรัพย์ และฉ้อโกง เป็นต้น เยาวชนกลุ่มนี้มาจากชุมชนที่สภาพสังคมมีรูปแบบอาชญากรรมให้เห็นเป็นตัวอย่าง ทำให้พวกเขาสามารถเรียนรู้และรับการถ่ายทอดวัฒนธรรมการกระทำผิดกฎหมายได้ ชุมชนที่มีลักษณะเช่นนี้จะมีอาชญากรที่เป็นผู้ใหญ่อาศัยอยู่ในชุมชนนั้นเป็นจำนวนมาก ทำให้เยาวชนเรียนรู้และสามารถได้รับการยอมรับสถานะภาพทางสังคม โดยความสามารถในการกระทำผิดกฎหมาย เพื่อให้ได้ทรัพย์สินต่าง ๆ (Shoemaker, 1990)

2) วัฒนธรรมความขัดแย้ง (Conflict Subculture) จะแสดงออกโดยการต่อสู้ระหว่างแก๊งเยาวชนด้วยกัน สถานะภาพหรือชื่อเสียงจะได้มาจากการเป็นบุคคลแข็งแกร่ง ก้าวร้าวและมีความสามารถในการต่อสู้ เยาวชนกลุ่มนี้จะพบในชุมชนชั้นล่างของสังคมที่พวกเขาไม่สามารถเรียนรู้ หรือรับการถ่ายทอดวิธีการหาเงินที่ผิดกฎหมาย อีกทั้งยังไม่มีตัวอย่างของผู้ใหญ่ที่ทำงานหาเงินโดยสุจริต รูปแบบและวิธีการในการกระทำผิดของผู้ใหญ่จึงไม่มีอยู่ในชุมชนที่มีลักษณะเช่นนี้ เป็นเหตุให้เยาวชนจากชุมชนนี้จึงมีความรู้สึกที่เป็นศัตรูกับสังคมและมองผู้ใหญ่ว่า

เป็นผู้อ่อนแอ พวกเขาไม่สามารถจะพัฒนาความรู้ความสามารถในการหาเงินทั้งทางสุจริตและทุจริต จึงหันไปรวมกลุ่มกันและสิ่งที่ทำให้พวกเขาได้รับการยอมรับก็คือ ความรุนแรงและความกล้าหาญ ในการต่อสู้ระหว่างแก๊งเยาวชนด้วยกัน (Cloward and Ohlin, 1961)

3) วัฒนธรรมหลบหนี (Retreatist Subculture) คือ เป็นพฤติกรรมรูปแบบสุดท้ายของกลุ่มเยาวชนที่ติดยาเสพติดหรือสุรา สมาชิกของแก๊งเยาวชนนี้จะไม่ยอมรับ หรือเลิกล้มอุดมการณ์ของสังคมที่ต้องการสร้างสถานะภาพโดยความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ Cloward & Ohlin ไม่ได้อธิบายถึงลักษณะของชุมชนที่เยาวชนกลุ่มนี้อาศัย เพียงแต่อธิบายลักษณะของเยาวชนพวกนี้ว่า เป็นพวกที่ล้มเหลวทั้งหมด เนื่องจากเป็นกลุ่มเยาวชนที่ไม่สามารถหาความสำเร็จได้ในโลกของคนดี (Shoemaker, 1990: 22) โดยไม่มีความสามารถที่จะศึกษาเล่าเรียน และไม่สามารถที่จะเรียนรู้วิธีการหาเงินโดยสุจริตอีกทั้งไม่มีความสามารถในการต่อสู้ เยาวชนเหล่านี้จึงหลบหนีหรือปลีกตัวออกจากสังคมไปสร้างวัฒนธรรมใหม่ที่คิดว่าเป็นโลกใหม่ สถานะภาพหรือการได้รับความยอมรับภายในแก๊งก็มาจากนิสัยในการเสพยาเสพติดหรือสุรา ซึ่งวัฒนธรรมของเยาวชนกลุ่มนี้ก็เปรียบได้รับการปรับตัวแบบหนีโลกตามทฤษฎีของ Merton นั่นเอง (Cloward and Ohlin, 1961)

ทฤษฎีวัฒนธรรมรองของ Cloward & Ohlin ได้พัฒนาปรับปรุงมาจากทฤษฎีความกดดันของ Merton ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกันของ Sutherland และทฤษฎีสังคมไร้ระเบียบของมหาวิทยาลัยชิคาโก ซึ่งหลักการสำคัญของทฤษฎีสรุปได้ว่า การกระทำผิดของแก๊งเยาวชนเกิดจากการถูกปิดกั้นโอกาสในการที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ของสังคม(ความร่ำรวย)และรูปแบบของการกระทำผิดนั้นจะขึ้นอยู่กับลักษณะและสภาพของชุมชนที่เยาวชนที่เป็นสมาชิกของแก๊งอาศัยอยู่ เนื่องจากสภาพสังคมของชุมชนจะมีวิธีการและรูปแบบของการกระทำผิดกฎหมายที่แตกต่างกัน (Friedlander, 1947) (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, 2549: 21-22)

6. ทฤษฎีการควบคุมตนเองหรือทฤษฎีอาชญากรรมทั่วไป (Self-Control Theory or A General Theory of Crime)

ทฤษฎีการควบคุมตนเอง (Self-Control) หรือการควบคุมตนเองต่ำ (Low Self Control) หรือทฤษฎีการประกอบอาชญากรรมทั่วไป (A General Theory of Crime) ของ Michael Gottfredson and Travis Hirschi ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีบูรณาการที่มีการผสมผสานเข้ากับทฤษฎีทางเลือกที่มีเหตุผล (1990: 87) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่มีรากฐานมาจากทฤษฎีดั้งเดิม (Classical Theory) เป็นการผสมผสานระหว่างการควบคุมภายในและภายนอก (Gottfredson and Hirschi เรียกทฤษฎีคลาสสิกว่าเป็นการควบคุมภายนอก ซึ่งต้องอาศัยการควบคุมจากกฎหมายและการลงโทษในการควบคุมพฤติกรรมของคนเรา)

ทฤษฎีนี้ Gottfredson and Hirschi ได้ให้ความสำคัญกับบทบาทของสถาบันครอบครัวในการสร้างพลังอำนาจในการควบคุมพฤติกรรมของคนเราโดยตรง (Direct Control) ซึ่งแตกต่างไปจากทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory) ของ Hirschi ที่กล่าวมาก่อนหน้านี้ที่ให้ความสำคัญกับสถาบันครอบครัวในการสร้างพลังอำนาจในการควบคุมในทางอ้อม (Indirect Control) คืออำนาจในการควบคุมจะเกิดขึ้นหลังจากที่คนเราได้มีความผูกพันกับครอบครัวหรือพ่อแม่มาก่อน เมื่อมีความผูกพันเกิดขึ้นแล้ว พ่อแม่ก็จะอบรมสั่งสอนให้ลูกเป็นคนดีมีศีลธรรมจริยธรรมประจำใจไม่ละเมิดกฎหมาย คือเริ่มมีการควบคุมภายในเกิดขึ้น

แต่ทฤษฎีการควบคุมตนเองนั้นกลับมองว่าพลังอำนาจในการควบคุมนั้นเกิดขึ้นจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ (Child Rearing or Monitoring) โดยตรง โดยเฉพาะการอบรมบ่มนิสัย (Socialized Child) การดูแลเอาใจใส่ (Supervision) และการลงโทษ (Punishment) เมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้น ซึ่งเป็นการสร้างพลังอำนาจโดยตรง ไม่จำเป็นต้องผ่านความผูกพันมาก่อน

พลังอำนาจในการควบคุมดังกล่าวนี้สามารถที่จะมองได้จากความสามารถที่จะระงับยับยั้งหรือหักห้ามใจ (Self-Restrain) มิให้แสดงอาการออกมา (Sign) ทางบุคลิกภาพ (Siegel, 2000: 219) เช่น อาการแบบหุนหันพลันแล่น (Impulsivity) แบบชอบเสี่ยง (Risk-Taking) แบบมองการณ์ใกล้ (Shortsighted) แบบชอบใช้กำลังกายมากกว่ากำลังใจ (Physical) แบบเอาตนเองเป็นที่ตั้ง (Self-Centered) และแบบเจ้าอารมณ์ (Temper or Volatile Temper) หากอาการเหล่านี้แสดงออกมามากก็แสดงว่าการควบคุมตนเองนั้นไม่ดี หรือมีการควบคุมตนเองต่ำ (Low Self-Control) นั่นเอง

Gottfredson and Hirschi เห็นว่าพฤติกรรมการกระทำผิด (Criminality) และการกระทำผิด (Crime) มีความแตกต่างกัน พฤติกรรมการกระทำผิดเป็นเรื่องของแนวโน้มในการกระทำผิด (Propensity) ส่วนการกระทำผิดนั้นเป็นเหตุการณ์ในการกระทำผิด หรือการฝ่าฝืนกฎหมาย ที่เกิดขึ้นจริง (An Actual Event in Which A Law is Broken) ไม่ใช่แนวโน้มในการกระทำผิดที่กล่าวมาแล้ว (Cullen and Agnew, 2003: 240)

แนวโน้มในการกระทำผิดนั้นจะมีความสัมพันธ์กับพลังอำนาจในการควบคุมอย่างแนบแน่นกล่าวคือ เมื่อคนเรามีการควบคุมตนเองต่ำ คนเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดสูง ในทางกลับกันเมื่อคนเหล่านี้มีการควบคุมตนเองสูงก็มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดต่ำ แนวโน้มในการกระทำผิดจึงสะท้อนให้เห็นถึงระดับการควบคุมตนเองของคนเรามากหรือน้อยเพียงไร คนแต่ละคนจึงมีแนวโน้มในการกระทำผิดที่แตกต่างกันออกไป

Gottfredson and Hirschi เห็นว่า แนวโน้มในการกระทำผิดมิได้ทำให้คนเรากระทำผิดโดยตรง แต่แนวโน้มในการกระทำผิดจะส่งผลต่อการกระทำผิดก็ต่อเมื่อโอกาสใน

การกระทำผิดเปิดให้หรือเอื้ออำนวยให้ แนวโน้มในการกระทำผิดนี้ Gottfredson and Hirschi เห็นว่าสามารถ ที่จะติดตัวคนเราตลอดไป ยากที่จะเปลี่ยนแปลง (Shelley, 2000: 384) (ชาญกนิษฐ กฤตยา สุริยมณี, 2554: 84-85)

การควบคุมตนเองจะสามารถทำได้ดีหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับครอบครัว ว่ามีการดูแลเอาใจใส่อบรมสั่งสอนมากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับโอกาสที่จะกระทำผิดได้ด้วย หากโอกาสเอื้ออำนวย แต่ถ้าคนเรามีพลังอำนาจในการควบคุมตนเองมากก็จะมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดต่ำ แต่ในทางตรงกันข้ามหากคนเรามีพลังในการควบคุมตนเองน้อยก็มีแนวโน้มสูงที่จะกระทำผิด

2.1.3 สาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

วัยของวัยรุ่นเป็นการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ การเปลี่ยนแปลงระหว่างวัยถือเป็นช่วงที่สำคัญที่สุด สภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัวมีอิทธิพลมาก เพราะวัยนี้เป็นวัยที่ซึมซับในสิ่งต่าง ๆ นั้น ๆ กระทำ หากสังคม สภาพแวดล้อมที่ไม่ดีแล้ว วัยรุ่นก็จะได้รับและซึมซับพฤติกรรมที่ไม่ดีนั้นไปด้วย ซึ่งปัญหาการทะเลาะวิวาทของเด็กวัยรุ่นในสังคมไทยเริ่มรุนแรงมากขึ้น ก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่อตัวผู้ก่อเหตุเอง ครอบครัว และคนรอบข้าง ซึ่งปัจจัยที่เป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทมี ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล

ด้านจิตใจ วัยรุ่นเป็นอีกวัยหนึ่งที่มีความสำคัญมากที่สุดในชีวิตของบุคคล เพราะเป็นวัยเชื่อมต่อระหว่างความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ บางทีก็จะได้ชื่อต่าง ๆ กันว่า “วัยรุ่น วัยรุ่น วัยวิกฤตวัยหัวเลี้ยวหัวต่อหรือวัยพายุบูแคม” (Stress and Storm) ซึ่งหมายถึงมีความผันผวนทางอารมณ์ ไม่มีความมั่นคงทางอารมณ์มักเป็นอารมณ์ที่รุนแรง มีความกดดันสูง และถ้าวัยรุ่นสามารถดำเนินชีวิตผ่านช่วงนี้ไปอย่างราบรื่นไม่มีปัญหาที่ซับซ้อนมาก วัยรุ่นก็จะเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ได้อย่างดีและสามารถใช้ชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ แต่หากเป็นไปในทางตรงกันข้ามก็จะทำให้วัยรุ่นประสบความยุ่งยาก เพราะเป็นช่วงที่มีความสับสนทางด้านจิตใจมากที่สุดมากกว่าวัยอื่น ๆ วัยรุ่นในสายตาของคนทั่วไปจึงได้ชื่อว่าเป็นวัยของปัญหา วัยรุ่นและเป็นวัยที่สังคมควรให้ความสนใจอีกวัยหนึ่ง เพราะปัญหาทางพฤติกรรมส่วนหนึ่งของสังคมมาจากวัยรุ่น ทั้งนี้เนื่องจากวัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็วเปลี่ยนแปลงอย่างมากและเปลี่ยนแปลงในทุกด้านของการพัฒนาการ (ทิพย์วรรณ กิตติพร, 2550: 184)

การปรับตัวของวัยรุ่นเป็นพัฒนาการต่อจากวัยเด็ก แต่วัยรุ่นจะต้องเผชิญกับ ความคาดหวังของผู้อื่นมากกว่าสมัยเมื่อเขายังเด็ก การเปลี่ยนแปลงจากเด็กที่พึ่งพาอาศัยพ่อแม่ไปเป็นคนที่

กำลังจะเริ่มเป็นผู้ใหญ่ จะเริ่มรับผิดชอบตัวเอง ทำให้วัยรุ่นต้องมีการปรับตัวทางอารมณ์และสังคมอย่างมาก มีการสร้างเอกลักษณ์ของตนเอง สร้างทัศนคติ และค่านิยมแห่งชีวิต เมื่อเริ่มห่างจากพ่อแม่ มิตรภาพระหว่างเพื่อนฝูงก็กลายเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของวัยรุ่น การแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเองนี้ Erikson เรียกว่าเป็น identity crisis หรือวิกฤตการณ์แห่งการแสวงหาเอกลักษณ์ มีการมองเห็นตนเอง และเห็นคนอื่น ตามที่ผู้อื่นเห็น เรียนรู้และยอมรับความสามารถของตน เลือกรับความเป็น "ตน" เหมือนตัวละคร เลือกรับหน้าตา ซึ่งตนจะแสดงบทบาทได้เหมาะสม เช่นเดียวกับการสวมหัวโขนของไทย

การเรียนรู้และสร้างเอกลักษณ์ของตนขึ้นมากับการยอมรับตนขึ้นอยู่กับการใช้สติปัญญาของ ผู้คนด้วย ถ้ามีเหตุผลใช้สติปัญญาก็จะเข้าใจตัวเองตามที่เป็นจริง (realistic) ถ้าใช้อารมณ์อย่างเดียวก็จะมองเห็นตนตามที่ตนอยากจะเป็น (ideal self) ผู้ที่ใช้สติปัญญาย่อมมองเห็นความแตกต่างระหว่างตัวเองจริงๆ กับตัวเองในอุดมคติ การมองเห็นตัวเองนี้ ยังได้รับการสนับสนุนจากสังคมวัฒนธรรมที่แวดล้อมตนอยู่ ถ้าพ่อแม่เพื่อนฝูงยอมรับ ก็จะเกิดความมั่นใจในตัวเอง ถ้าเข้า กับใครไม่ได้ ก็ทำให้เกิดความสงสัยไม่มั่นใจ และไม่เชื่อว่าผู้อื่นจะยอมรับตนต่อไป

ความรู้สึกในการมีคุณค่าในตนเอง ตระหนักถึงความสำคัญของตน มีความเคารพตนเองตลอดจนมีความรู้สึกอิสระ และมีภาระทำในทางที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นและสังคมตลอดจนความสำเร็จในชีวิต

การนับถือตนเอง (Self-esteem) หมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อที่บุคคลมีต่อตนเองว่ามีความสามารถมีคุณค่า ซึ่งจะมีระดับตั้งแต่การนับถือตนเองต่ำไปจนถึงการนับถือตนเองสูง การที่บุคคลยอมรับตนเองนับเป็นทักษะสำคัญในการที่จะเรียนรู้พัฒนาตนเอง และการดำเนินชีวิตเพราะความสามารถในการรักษาสัมพันธภาพระหว่างบุคคลได้ดี มีผลมาจากการที่บุคคลยอมรับหรือปฏิเสธตนเอง และจะเป็นสิ่งที่ใช้ทำนายสัมพันธภาพที่บุคคลอื่นมีต่อเราได้เช่นกัน ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้จะเป็นผลมาจากการพัฒนาการนับถือตนเองของบุคคลนั่นเอง จากงานวิจัย (Harris : 1990) พบว่าคนที่มีระดับการนับถือตนเองต่ำ (Low self-esteem) จะมีปัญหาด้านอารมณ์มากกว่าคนที่มีการนับถือตนเองสูง (High self-esteem) และการนับถือตนเองจะเกิดขึ้นได้ง่ายเมื่อบุคคลเปรียบเทียบตนเองกับบุคคลอื่น และบางครั้งบุคคลที่นับถือตนเองต่ำจะแสดงจุดเด่นเฉพาะบางอย่าง เช่น (การแต่งกาย, การแสดงความคิดเห็น, การเล่นเกมกีฬา) เพื่อเป็นการชดเชย แต่บุคคลเหล่านี้ก็ไม่สามารถลดความรู้สึกพร่องในการนับถือตนเองหรือความภาคภูมิใจในตนเอง แม้จะพยายามสร้างจุดเด่นให้ตนเองแล้วก็ตาม แต่ในทางกลับกันบุคคลที่มีการนับถือตนเองสูง (High self-esteem) จะสามารถมีความสุขและพึงพอใจในชีวิต เพราะเขาจะมีแรงจูงใจในการดำเนินชีวิตให้ประสบความสำเร็จที่

มีผลมาจากความปรารถนาที่จะทำให้เป้าหมายในชีวิตหรือการทำงานบรรลุผล ไม่ใช่จากแรงจูงใจที่จะชดเชยความรู้สึกที่ตนเองไม่ภาคภูมิใจในตนเอง

ในส่วนของด้านจิตสังคมนั้นจะเห็นว่าพัฒนาการทางด้านสังคมจิตวิทยาของวัยรุ่นเป็นวัยช่วงต่อระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่เป็นช่วงระยะเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย ลักษณะที่บ่งบอกถึงความเป็นหนุ่มสาว ขณะเดียวกันพัฒนาการทางด้านอารมณ์ สังคมและจิตใจก็เปลี่ยนแปลงไปด้วยแต่เป็นไปในลักษณะที่ไม่ค่อยสอดคล้องหรือเหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกายที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดความสับสน ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ขาดความยับยั้งชั่งใจ ขาดประสบการณ์ ทำให้วัยรุ่นตัดสินใจกระทำหรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมโดยไม่คำนึงถึงผลเสียที่เกิดขึ้นตามมาจากการกระทำของตน และช่วงวัยรุ่นถือว่าเป็นช่วงระยะเวลาที่มีปัญหาทางด้านจิตสังคม อารมณ์และพฤติกรรมเสียมากกว่าช่วงอายุอื่น ๆ ทำให้มีผลกระทบต่อสุขภาพทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

วัยรุ่นเป็นระยะของการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการทางด้านสรีระของร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมไปพร้อมๆ กัน ซึ่งพัฒนาการบางอย่างได้ดำเนินการมาก่อนบ้างแล้วในช่วงระยะก่อนวัยรุ่นและกระบวนการพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ยังมีการดำเนินการต่อไป ถึงแม้จะมีการเจริญเติบโตทางด้านร่างกายเต็มที่แล้ว ขบวนการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการต่าง ๆ โดยเฉพาะพัฒนาการทางด้านสังคมจิตวิทยาของวัยรุ่น มีลักษณะเฉพาะที่เราควรจะต้องคำนึงถึง คือ

1. ไม่มีการพัฒนาการหรือการเปลี่ยนแปลงอะไรที่ดีที่สุดหรือมีแผนเฉพาะหรือเหมาะสมสำหรับวัยรุ่นทุกคน เพราะวัยรุ่นแต่ละคนในแต่ละชุมชน สังคม เชื้อชาติต่าง ๆ ก็มีความหลากหลาย แตกต่างกันไปไม่ว่าจะเป็นทางด้านพื้นฐานทางด้านสิ่งแวดล้อม สังคม วัฒนธรรมและค่านิยมต่าง ๆ

2. การเปลี่ยนแปลงทางด้านสรีระวิทยา อารมณ์ และพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ไม่สอดคล้องหรือไปด้วยกัน จะเห็นได้ชัดเจนว่าในปัจจุบันนี้การเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย การเข้าสู่การเป็นหนุ่มสาว เร็วกว่าในอดีตที่ผ่านมา ขณะที่พัฒนาการทางด้านความคิดและการตัดสินใจอย่างมีเหตุผลแบบผู้ใหญ่ต้องใช้เวลา ซึ่งส่วนใหญ่จะอยู่ในวัยรุ่นช่วงปลาย (อายุ 18-21 ปี) หรือหลังจากนี้ (3) จึงจะมีการพัฒนาการในด้านนี้ได้สมบูรณ์มีการคิดและการตัดสินใจอย่างมีเหตุผลทำให้วัยรุ่นถูกมองจากภายนอกว่าเป็นผู้ใหญ่แต่การกระทำหรือการแสดงออกยังเป็นแบบเด็กๆ อยู่

3. วัยรุ่นเป็นช่วงระยะเวลาที่ไม่มั่นคง มีความอ่อนไหวทางด้านจิตใจและอารมณ์ค่อนข้างมาก จนมีผู้ให้วัยรุ่นเป็นช่วงระยะเวลาที่เรียกว่า Normal Psychosis ถึงแม้จะมีผื่นผวนหรือมีความผิดปกติบ้างในบางโอกาส แต่วัยรุ่นส่วนใหญ่ก็สามารถแก้ไขปัญหาผ่านพ้นภาวะวิกฤตต่าง ๆ ในระยะวัยรุ่นไปได้โดยไม่มีปัญหาใด ๆ ในการที่เราจะใช้หลักเกณฑ์อะไรอย่างใดอย่างหนึ่งเพียง

อย่างเดียวในการที่จะบอกว่าเด็กเข้าสู่วัยรุ่นแล้วนั้น บางครั้งก็อาจจะไม่ถูกต้องเหมาะสมทั้งหมด ตัวอย่างเช่น เราใช้อายุเป็นตัวกำหนด แต่ในปัจจุบันก็จะเห็นว่าเด็กเข้าสู่วัยเจริญพันธุ์เร็วกว่าเดิม โดยเฉพาะเด็กผู้หญิงและมีพฤติกรรมทางเพศเร็วขึ้น จากการศึกษา นักศึกษาชายไทยในส่วนกลาง และส่วนภูมิภาคพบว่าเคยมีเพศสัมพันธ์ถึงร้อยละ 33-68.5 และนักศึกษาหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ถึงร้อยละ 4.2-25.4 การเปลี่ยนแปลงของร่างกายเมื่อเข้าวัยรุ่นสาว ก็คงจะไม่ถูกต้องทั้งหมดเพราะเด็กยังมีพัฒนาทางด้านความคิด การตัดสินใจเป็นแบบเด็กอยู่ ฉะนั้นเราควรจะได้ใช้ตัวบ่งชี้หลาย ๆ อย่าง มาใช้ประกอบร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นอายุ การเจริญเติบโต การเปลี่ยนแปลงของร่างกาย เมื่อเข้าวัยรุ่นสาว และพัฒนาการทางด้านต่าง ๆ เช่น อารมณ์ จิตสังคม ฯลฯ ก็จะทำให้เราเข้าใจและประเมินบอกได้ว่าเขาเข้าสู่วัยรุ่นระยะไหนได้เหมาะสมถูกต้องมากขึ้น เพราะในการให้การดูแลและให้คำปรึกษา แก่เด็กวัยรุ่นนั้นถือเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ต้องมีการปรับรูปแบบและวิธีการให้เหมาะสมกับการเจริญเติบโต การพัฒนาการในด้านต่าง ๆ รวมถึงวุฒิภาวะของวัยรุ่นด้วย

ปัจจุบัน สังคม สิ่งแวดล้อม สื่อต่าง ๆ เข้ามามีบทบาทต่อการพัฒนาการทางด้านสังคม จิตวิทยาของวัยรุ่นอย่างมาก โดยเฉพาะสื่อ นักวิชาการบางคนให้ความสำคัญและมีบทบาทมากกว่า กลุ่มเพื่อน ที่เรียกว่า Super Peer สื่อเป็นตัวกลางสำคัญที่ให้ข้อมูลข่าวสารแก่เด็กและวัยรุ่น โดยเฉพาะเด็กที่อายุต่ำกว่า 8 ปี ไม่สามารถแยกเรื่องจริงออกจากเรื่องสมมติได้ เด็กยังขาดเหตุผล ทำให้เขามีพฤติกรรมเรียนแบบ ระยะวัยรุ่นการพัฒนาการทางด้านอารมณ์ จิตใจ และพฤติกรรมต่าง ๆ มีความสำคัญมากกว่าการเจริญเติบโต การเปลี่ยนแปลงของร่างกายและอวัยวะต่าง ๆ เนื่องจากปัญหาของวัยรุ่นส่วนใหญ่เป็นปัญหาทางด้านอารมณ์ จิตใจ และพฤติกรรมเสี่ยงต่าง ๆ ซึ่งจะนำไปสู่ การเจ็บป่วยและสาเหตุการตายของวัยรุ่นที่สำคัญ

พัฒนาการทางด้านสังคมจิตวิทยา ในวัยรุ่น แบ่งออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

1. ระยะวัยรุ่นตอนต้น อายุประมาณ 10 – 13 ปี
2. ระยะวัยรุ่นตอนกลาง อายุประมาณ 14 – 17 ปี
3. ระยะวัยรุ่นตอนปลาย อายุประมาณ 17 – 21 ปี

การเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ในช่วงระยะวัยรุ่นเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่เด็กทุกคนเมื่อจะเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่จะต้องผ่านขบวนการต่าง ๆ เหล่านี้ ซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญและต้องเรียนรู้ ฉะนั้นตัววัยรุ่นเองรวมถึงพ่อแม่ ผู้ปกครอง บุคลากรต่าง ๆ รวมทั้งแพทย์ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นควรจะได้มีความเข้าใจในสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ตัวอย่างเช่น ในด้านการเจริญเติบโตทางด้านร่างกายของเด็กจะมีกลุ่มเด็กที่มีการเจริญเติบโตเร็วและกลุ่มที่มีการเจริญเติบโตช้า แต่ในที่สุดทั้ง 2 กลุ่มก็จะสามารถเจริญเติบโตได้ทันกันที่สุดในที่สุด (6) แต่จะเป็นไปได้มากน้อยแค่ไหนเต็มตามศักยภาพหรือไม่คงจะขึ้นกับปัจจัยอื่นๆ ร่วมด้วย เช่น พันธุกรรม การเลี้ยงดู

ภาวะโภชนาการ ปัญหาสุขภาพของร่างกาย สังคมและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ฯลฯ (www.teenrama.com/dad_mam/old_dad_mam24.htm)

การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของวัยรุ่นที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วส่งผลทั้งต่อด้านร่างกายและจิตใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยเชื่อมต่อระหว่างความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ มีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว เปลี่ยนแปลงมากและเปลี่ยนแปลงในทุกด้านของการพัฒนาการ วัยรุ่นต้องมีการปรับตัวทางอารมณ์และสังคมอย่างมาก มีการสร้างเอกลักษณ์ของตนเอง สร้างทัศนคติ และค่านิยมแห่งชีวิต เมื่อเริ่มห่างจากพ่อแม่ มิตรภาพระหว่างเพื่อนฝูงก็กลายเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของวัยรุ่น การเปลี่ยนแปลงทางด้านการเจริญเติบโตทางร่างกาย เป็นลักษณะที่บ่งบอกถึงความเป็นหนุ่มสาว ขณะเดียวกันพัฒนาการทางด้านอารมณ์ สังคมและจิตใจก็เปลี่ยนแปลงไปด้วยแต่เป็นไปในลักษณะที่ไม่ค่อยสอดคล้องหรือเหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกายที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดความสับสน ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ขาดความยับยั้งชั่งใจ ขาดประสบการณ์ ทำให้วัยรุ่นตัดสินใจกระทำหรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมโดยไม่ได้คำนึงถึงผลเสียที่เกิดขึ้นตามมาจากการกระทำของตน และช่วงวัยรุ่นถือว่าเป็นช่วงระยะเวลาที่มีปัญหาทางด้านจิตสังคม อารมณ์ และพฤติกรรมเสียมากกว่าช่วงอายุอื่น ๆ การทำความเข้าใจเยาวชนในวัยนี้ถือว่ามีความสำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งครอบครัวของเยาวชน

ด้านร่างกาย การพัฒนาการทางร่างกายของวัยรุ่นเป็นไปในแง่ของความเจริญออกมจนถึงขีดสมบูรณ์สูงสุดหรือสภาวะของการมีวุฒิภาวะ (Maturation) เพื่อให้วัยรุ่นต่าง ๆ ของร่างกาย ทำหน้าที่อย่างเต็มที่ความเจริญเติบโตทางร่างกายและพัฒนาการทางร่างกายในด้านต่าง ๆ ของวัยรุ่นส่วนใหญ่เกิดจากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นภายในร่างกายของวัยรุ่นที่มักเกิดจากการทำงานของต่อมไร้ท่อซึ่งทำหน้าที่ผลิตฮอร์โมนต่าง ๆ ที่มีผลต่อจิตใจ อารมณ์ (ทิพย์วรรณ กิตติพร, 2550: 184)

ด้านการศึกษา วัชรพันธุ์ ประดิษฐ์พงษ์ (2544: 99 อ้างถึงใน วันเดิม มีความดี, 2546: 20) ได้ศึกษาเกี่ยวกับระดับการศึกษาของนักศึกษาที่มีอิทธิพลต่อการก่อเหตุทะเลาะวิวาทในเขตพื้นที่กองบังคับการตำรวจนครบาล 7 พบว่า นักเรียนที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาทส่วนใหญ่อยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับ ปวช. และปวส. ตามลำดับ แต่พบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. และ ปวส. มีทัศนคติต่อสาเหตุการก่อเหตุทะเลาะวิวาทใกล้เคียงกัน และสูงกว่ากลุ่มที่มีการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นอนุมานได้ว่า อยู่ในช่วงของวัยรุ่นเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกายจิตใจค่อนข้างรวดเร็ว มีความคิดความอ่านรวดเร็วแต่ขาดความรอบคอบและตอบโต้อย่างรุนแรงเมื่อไม่ได้รับความเป็นธรรม รักเพื่อนและต้องการให้ผู้อื่นยอมรับตนเอง ต้องการเป็นจุดเด่นและเป็นที่น่าสนใจของคนทั่วไป ถึงแม้จะเป็นสิ่งที่ไม่ดีก็ตาม ประกอบกับความ

ง่ายต่อการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต จึงอาจเกิดการเรียนรู้พฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือรูปแบบการกระทำความผิดจากรุ่นพี่ เพื่อน ครูอาจารย์ ที่เขาคบหาสมาคมด้วย จากนั้นจึงเกิดการเลียนแบบในพฤติกรรมที่ไม่ดีดังกล่าวมาไว้เป็นพฤติกรรมของตน นอกจากนี้ เสน่ห์ เสถียรพงษ์ (2540: อ้างถึงในวันเดม มีความดี, 2546: 23) ได้กล่าวเอาไว้ว่าเกรดการเรียนของนักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการก่อเหตุทะเลาะวิวาทจะอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งเป็นการชี้ให้เห็นว่านักศึกษาที่ชอบก่อเหตุทะเลาะวิวาทจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2. ปัจจัยด้านครอบครัว

การอบรมเลี้ยงดู และสภาพครอบครัว เป็นปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว ได้แก่ ปัจจัยบุคคล ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากการศึกษา และการฝึกอบรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นับตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย การอบรมเลี้ยงดูเด็กจากครอบครัวนั้น บิดามารดาทราบดีถึงการกระทำหน้าที่บิดามารดาที่ดี แต่โดยสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ประกอบกับฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมของครอบครัว ทำให้บิดา มารดาไม่สามารถให้ความรัก ความอบอุ่นแก่บุตรได้สมบูรณ์ บิดา มารดา ผู้ที่ไม่สามารถให้การอบรมสั่งสอนบุตรให้เป็นคนดีได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็จะทำให้บุตรมีพฤติกรรมก้าวร้าวต่อผู้อื่น (เฉลย คงปริพันธ์, 2544: 25)

วราภรณ์ ตระกูลสฤดี (2543: 23) กล่าวว่า ival การอบรมเลี้ยงดู และทัศนคติของพ่อแม่ เป็นสิ่งสำคัญต่อการพัฒนาการของลูกมาก การที่เด็กจะเติบโตขึ้นมาเป็นบุคลิกภาพ ลักษณะอย่างใดนั้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับพันธุกรรมแล้ว การอบรมเลี้ยงดูเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างมาก ถ้าเด็กได้รับการเลี้ยงดูอย่างถูกต้องเหมาะสม จะส่งผลให้เขามีบุคลิกภาพที่ดี มีการปรับตัวต่อปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม จะทำให้เด็กมีพัฒนาการที่ดี มีบุคลิกภาพที่เหมาะสม อยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ในทางตรงกันข้าม ถ้าเด็กถูกเลี้ยงไม่ถูกต้องและเหมาะสม จะทำให้เด็กมีพัฒนาการทางบุคลิกภาพที่ไม่ดีและไม่เหมาะสม ซึ่งจะเป็นปัญหาต่อการปรับตัวและส่งผลให้เกิดปัญหาทางสุขภาพจิตได้ง่าย

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลี้ยงดู มีดังนี้

1. ทัศนคติของพ่อแม่ที่มีต่อลูก
2. สภาพอารมณ์ของพ่อแม่
3. ความสัมพันธ์ในชีวิตสมรสของพ่อแม่
4. ประสบการณ์ที่พ่อแม่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูมา
5. ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเลี้ยงดูเด็ก

รูปแบบของพ่อแม่ในการอบรมเลี้ยงดูลูก ซึ่งมีผลทำให้บุคคลมีความแตกต่างกัน

รูปแบบที่ 1 ประเภทรักมากและปกป้องมากเกินไป

พ่อแม่แบบนี้จะให้การดูแลเอาใจใส่ ให้ความรักแก่ลูกอย่างมากมากเกินไป ไม่ยอมให้ลูกทำอะไรเลย เลี้ยงแบบ “ไข่ในหิน” ไม่ยอมให้ห่างสายตา เกรงและกลัวลูกจะพบอันตราย ความลำบาก ความเหนื่อยยาก ลูกไม่ต้องคิด ไม่ต้องตัดสินใจ ไม่ต้องทำอะไร พ่อแม่จะเป็นคนจัดการดูแลให้ทั้งหมด การเลี้ยงแบบนี้ ทำให้เด็กขาดทักษะในการช่วยเหลือตนเองได้น้อย ขาดประสบการณ์ในการตัดสินใจ ทำให้การจะพัฒนาเป็นผู้ใหญ่ที่มีความมั่นใจในตนเองมีน้อยมาก เพราะไม่เคยคิดตัดสินใจอะไร และทำอะไรด้วยตนเองเลย ทำให้เมื่อโตขึ้น บางคนอาจมีนิสัยเหมือนเด็ก ทำอะไรไม่ค่อยได้ ต้องพึ่งพิงผู้อื่นอยู่เสมอ ต้องการคนมาช่วยเหลือในการคิด ตัดสินใจแทน หรือหากตนเองจำเป็นต้องคิด ต้องตัดสินใจ ต้องทำสิ่งใดด้วยตนเอง อาจตัดสินใจผิดพลาด และทำสิ่งต่าง ๆ ผิดพลาด อันเป็นเหตุเนื่องจากการขาดความรู้ และขาดประสบการณ์

รูปแบบที่ 2 ประเภทไม่ต้องการลูก

พ่อแม่แบบนี้จะไม่รักลูก เกลียดลูก เนื่องจากมีความคิด ความเชื่อบางอย่างฝังใจ หรืออาจเกิดเนื่องจากการไม่พร้อมจะมีลูก หรือคิดและรู้สึกว่าการมีลูกแล้วทำให้พ่อแม่ต้องลำบากมากยิ่งขึ้น หรือในขณะที่แม่ตั้งครรภ์ มีอาการไม่สบายมาก ทำงานไม่ได้ ทำให้รู้สึกทุกข์ทรมานและเกิดความคิด รู้สึกว่าลูกคนนี้นำความทุกข์มาให้ ความคิดความรู้สึกดังกล่าว อาจเกิดระหว่างตั้งครรภ์ หรือภายหลังคลอดแล้วก็ได้ พ่อแม่บางคนก็อาจชะงัดทอดว่าเป็นเพราะลูกคนนี้ทำให้ตนเองทำให้ครอบครัวลำบาก ทำให้พ่อแม่เกลียดลูกโทษลูกเป็นต้นเหตุ พ่อแม่แบบนี้จะเลี้ยงลูก ปฏิบัติต่อลูกด้วยความรุนแรง ทั้งวาจา สีหน้า ท่าทาง และพฤติกรรมไม่สนใจลูก ทำให้ลูกขาดความรัก ความอบอุ่น ส่งผลให้เด็กเติบโตเป็นเด็กที่มีความกระด้าง ก้าวร้าว ชอบทะเลาะวิวาท หงุดหงิด ฉุนเฉียวง่าย มีลักษณะต่อต้านสังคม หรือมีความรู้สึกซึมเศร้า ขาดความมั่นใจ ขาดความภาคภูมิใจในตนเอง มีปมด้อย ก่อให้เกิดปัญหาสุขภาพจิต มีบุคลิกแปรปรวน ติดสารเสพติด บุหรี่ เหล้า ยาบ้า สุรา คมसारระเหย ติดการพนัน ก่อปัญหาอาชญากรรมอื่นๆ เช่น ลักขโมย จี้ ปล้น ทำร้ายร่างกาย ข่มขืน ฆ่า กลายเป็นอาชญากร สร้างความเดือดร้อนกับคนในสังคม ฯลฯ

รูปแบบที่ 3 ประเภทตามใจมากเกินไปไม่มีขอบเขต

พ่อแม่ประเภทนี้มักตามใจลูกทุกอย่างที่ขอ โดยเฉพาะวัตถุ ลูกจะได้ทุกอย่างตามที่ต้องการเท่าที่พ่อแม่พึงจะแสวงหาให้ได้ และพ่อแม่ประเภทนี้อาจไม่มีเวลาในการดูแลและอบรมสั่งสอน หรืออาจจะอบรมลูกอย่างไม่ถูกต้อง ส่งผลให้เด็กไม่รู้ว่า สิ่งใดถูก สิ่งใดผิด สิ่งใดควร และสิ่งใดไม่ควร เนื่องจากพ่อแม่ปล่อยลูกตามใจลูกทุกอย่าง ผลของการเลี้ยงดูแบบนี้ จะเป็นผลเสียเมื่อลูกเข้าสู่สังคมนอกบ้าน จะมีปัญหายู่ร่วมกับผู้อื่นได้ยาก เกิดปัญหาในการปรับตัว เพราะเอาแต่ใจ

ตนเองขาดความอดทน ไม่รู้จักกาลเทศะ ไม่รู้สิ่งใดควร สิ่งใดไม่ควร ส่งผลให้มีสัมพันธภาพที่ไม่ราบรื่นกับผู้อื่น อันจะนำไปสู่สาเหตุของการเกิดปัญหาอื่นมากมาย เช่น ปัญหาความก้าวร้าวรุนแรง สุขภาพจิตเสียหรือสุขภาพจิตเสื่อม

รูปแบบที่ 4 ประเภทวิตกกังวล หวาดกลัวเกินเหตุ

พ่อแม่แบบนี้มักจะชอบคิดเหตุการณ์ล่วงหน้าไปในทิศทางไม่ค่อยดี ประเภท “คิดนไปก่อนไข้” พ่อแม่มักแสดงความคิดและพฤติกรรมที่มีความวิตกกังวลในตัวลูกมากเกินไปจนทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวลไปกับท่าทีของพ่อแม่ เช่น กลัวลูกจะเจ็บไข้ไม่สบาย ไม่ค่อยยอมให้ลูกไปเที่ยวข้างนอก กลัวโดนแดด โดนลม โดนฝน นอกจากนั้นแล้วพ่อแม่ประเภทนี้จะเปิดโอกาสให้ลูกได้แสดงความคิดเห็น ตัดสินใจ เลือกทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองน้อยมาก เนื่องจากความรัก ความเป็นห่วง เกรงและกลัวลูกจะคิด ตัดสินใจผิดพลาด การเลี้ยงลูกแบบนี้ จะทำให้ลูกเติบโตเป็นเด็กที่มีแต่ความวิตกกังวล หวาดกลัว และห่วงใยในเหตุการณ์ต่าง ๆ จนไม่มีความสุข ขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง

รูปแบบที่ 5 ประเภทเจ้าระเบียบ เข้มงวด

พ่อแม่ประเภทนี้จะเป็นคนเก่ง มีระเบียบแบบแผนและมีวินัยสูงมาก ต้องการให้ทุกอย่างเรียบร้อย ถูกต้องเหมาะสมทุกอย่าง ไม่รู้จักผ่อนปรน ให้ต้องคอยชี้แจง บังคับ กำกับดูแลอยู่เสมอ หากว่าลูกทำไม่ได้ พ่อแม่จะรู้สึกโกรธ ไม่พอใจ และตำหนิเด็กรุนแรง และคอยจิกจิกจู้จี้กับลูก แม้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ การเลี้ยงลูกแบบนี้ ทำให้เด็กพัฒนาไปเป็นเด็กที่เต็มไปด้วย “ความผิดหวังและมึนปมด้วยในตนเอง” เนื่องจากถูกตำหนิ ดุด่าอยู่สม่ำเสมอ ทำให้รู้สึกตลอดเวลาว่า ตนเองไม่มีอะไรดี ไม่มีความสามารถ เพราะทำอะไรไม่เคยถูกใจพ่อแม่เลย โตขึ้นจะเป็นผู้ใหญ่ที่ซึมเศร้า หงอยเหงา ขาดความมั่นใจ และความภาคภูมิใจในตนเอง ไม่เห็นคุณค่าในตนเอง

รูปแบบที่ 6 ประเภททางสายกลาง

พ่อแม่ประเภทนี้จะดำเนินสายกลางคือ ไม่เข้มงวดมากเกินไป และให้อิสระในการคิด การตัดสินใจ และการกระทำของลูกพอควร ภายใต้อขอบเขตที่พ่อแม่กำหนด โดยไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่เด็ก พ่อแม่ก็อาจให้ลูกได้ลองผิดลองถูก และถ้าลูกทำถูกต้องเหมาะสม พ่อแม่ชมเชยให้กำลังใจ แต่ถ้าหากลูกทำผิด พ่อแม่ก็จะให้กำลังใจและชี้แนะสิ่งที่ถูกต้องให้ โดยที่พ่อแม่จะไม่ซ้ำเติมลูก หากแต่จะให้กำลังใจลูกและคำชี้แนะแก่ลูก ซึ่งบางครั้งอาจจะมีการลงโทษแก่ลูก แต่เป็นการลงโทษที่มีเหตุผลและไม่ใช้อารมณ์

อรัญ สุวรรณบุปผา (2518:190 อ้างถึงใน เฉลย คงปริพันธ์, 2544: 25) ได้ศึกษาพบว่า ร้อยละ 30 บุตรถูกปล่อยให้มารดาเลี้ยงฝ่ายเดียวและมารดาต้องประกอบอาชีพนอกบ้าน ทำให้บุตรมักจะมีสัมพันธไมตรีกับบิดามารดา มีการแสดงการไม่ยอมรับ และชอบโต้แย้งเมื่อมีความรู้สึก

ไม่พอใจ เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กคบเพื่อนไม่ดี และมีพฤติกรรมก้าวร้าวข่มขู่ นอกจากนี้ บิดามารดา สร้างวินัยให้เด็กไม่ถูกต้อง เช่น การลงโทษให้เจ็บกาย จะทำให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น การแสดงตัวอย่างของบิดามารดาบางอย่างให้ปรากฏแก่เด็กในลักษณะที่ขัดแย้งกัน ก็จะทำให้เด็กไม่สามารถแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมได้ เนื่องจากเขาได้รับความขัดแย้ง

สภาพสังคมในปัจจุบัน ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง ค่านิยม ความเชื่อ การไหลบ่าทางวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงตามกระแสโลกาภิวัตน์ การติดต่อสื่อสารและเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตสมัย ส่งผลให้ครอบครัวมีการเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ในด้านโครงสร้าง ขนาด รูปแบบครอบครัว ตลอดจนความสัมพันธ์ ค่านิยม ความคิด พฤติกรรม วิถีชีวิตของบุคคลในครอบครัว นำไปสู่ความอ่อนแอของสถาบันครอบครัว สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวห่างเหิน ความรับผิดชอบต่อบทบาทหน้าที่ในครอบครัวลดน้อยลง ก่อเกิดปัญหาครอบครัวและสังคม โดยสถานการณ์ครอบครัวไทยในปัจจุบัน พบว่า มีรูปแบบครอบครัวที่หลากหลาย การอยู่ร่วมกันระหว่างพ่อ แม่ และลูก มีแนวโน้มลดลง ในขณะที่ครอบครัวที่มีเฉพาะสามีและภรรยา มีแนวโน้ม อย่างไรก็ดีจากการศึกษาพบว่าความสุขในครอบครัวเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา เป็นมิติที่สร้างความมั่นคงให้กับมนุษย์ได้ในระดับต้น ๆ เพราะครอบครัวเป็นหน่วยทางสังคมที่สำคัญในการเลี้ยงดูหล่อหลอมความเป็นตัวตน และตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานที่สำคัญของมนุษย์ ทั้งปัจจัย 4 ตลอดจนความมั่นคงทางอารมณ์ ความรัก ความอบอุ่น การยอมรับ การสร้างจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่าง ๆ

เมื่อครอบครัวมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับชีวิตมนุษย์ เป็นจุดเริ่มต้นในการสร้างสรรค์หล่อหลอมพฤติกรรม ความคิด ทักษะคติ แห่งความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ดังนั้น หน้าที่ครอบครัวจึงมิได้เป็นเพียงการกระทำ หากแต่ต้องเป็นการกระทำที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรับผิดชอบ (Responsibility) ในทุก ๆ ด้าน ครอบครัวเป็นผู้สร้าง กำหนดสถานภาพ บทบาทและสิทธิหน้าที่ของบุคคลอันพึงปฏิบัติต่อกัน เป็นสถาบันแห่งแรกในการถ่ายทอดวัฒนธรรมและพัฒนามนุษย์ให้มีคุณภาพ ความรัก ความผูกพันระหว่างพ่อแม่ลูก จะเป็นพลังเชื่อมร้อยอันแข็งแกร่งที่จะนำไปสู่การสร้างสรรค์สังคมให้เข้มแข็ง

สัมพันธภาพครอบครัวเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับชีวิตครอบครัว ครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กันดี จะเป็นครอบครัวที่อบอุ่น หากขาดความรักความอบอุ่นในครอบครัว บิดามารดาทะเลาะเบาะแว้ง หรือทุบตีกันประจำ จะมีผลต่อจิตใจเด็ก ทำให้เด็กกลายเป็นเด็กขาดความมั่นคงทางจิตใจและอารมณ์ เมื่อถูกกดดันมากเข้าก็มักจะหาทางออกด้วยการกระทำผิด

องค์ประกอบของสัมพันธภาพในครอบครัว

Richard C. Grandall กล่าวว่า สัมพันธภาพในครอบครัวเป็นความสัมพันธ์แบบปฐมภูมิ (Primary Relationship) ซึ่งมีองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

1. บทบาทที่หลากหลาย (Number of Role) สัมพันธภาพในครอบครัวมีความสัมพันธ์หลายบทบาท เช่น พ่อแม่ ผู้สั่งสอน ผู้ช่วยเหลือ สมาชิกในครอบครัว มีปฏิสัมพันธ์ สัมผัสกันหลาย ๆ ด้าน ทำให้เกิดความสนใจ ได้รู้จักค่านิยม ความเชื่อถือ ตลอดจนบุคลิกที่เป็นจริงของกันและกัน

2. การสื่อสาร (Communication) เป็นความสัมพันธ์กันในกลุ่มปฐมภูมิ เป็นการสื่อสารแบบเปิด มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างอิสระและกว้างขวาง

3. อารมณ์ (Emotion) ความสัมพันธ์กันในกลุ่มปฐมภูมิ หรือในครอบครัวก่อรูปขึ้นจากอารมณ์ต่าง ๆ ระหว่างสมาชิก ก่อให้เกิดความรัก ความเข้าใจ ความผูกพันรักใคร่ ความคิดถึง หรือความขัดแย้ง ความโกรธได้

4. ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้สึก (Transferability) ความสัมพันธ์แบบปฐมภูมิก่อรูปขึ้นกับบุคคลใดคนหนึ่งแน่นอน ไม่สามารถถ่ายทอดไปสู่คนอื่น ๆ ได้ง่าย เป็นปฏิสัมพันธ์กับบุคคลเป็นคน ๆ ไป มีความรู้สึกผูกพันเฉพาะเจาะจง ยากที่จะเปลี่ยนแปลงได้ (ณัฐนิช กาญจโนภาส, 2550: 41)

ปัญหาเด็กเกรง มักเกิดจากภาวะความเป็นอยู่และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวด้วยกันไม่ราบรื่น หรือมีบางสิ่งผิดปกติ เช่น รู้สึกว่าตนเองมีหรือได้รับในสิ่งที่ต้องการไม่พอ หรือรู้สึกว่าตนเองไม่มีความสามารถเพียงพอ หรือเพราะรู้สึกว่าตนเองไม่อาจสร้างความผูกพันกับสิ่งแวดล้อมได้อย่างราบรื่นก็ทำให้เกิดความท้อแท้ผิดหวัง ทำให้กลายเป็นเด็กเกรงไปในที่สุด ในเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวนี้ นวลจันทร์ ทศนชัยกุล (2540 : 92-94 อ้างถึงใน จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, 2543: 37) ได้กล่าวถึง ปัจจัยทางครอบครัวที่มีส่วนสัมพันธ์กับอาชญากรรมว่า ครอบครัวเป็นปัจจัยสำคัญที่มีส่วนสัมพันธ์ หรือมีอิทธิพลที่ทำให้คนประกอบอาชญากรรมได้ เนื่องจากครอบครัวเป็นสถาบันแรกและทำหน้าที่อบรมขัดเกลานิสัย ปลูกฝังค่านิยม สั่งสอนให้รู้จักรับผิดชอบชั่วดี การสอนให้เด็กรู้จักหน้าที่ของตนในฐานะที่เป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคม ถ้าเด็กถูกเลี้ยงมาในครอบครัวเช่นใด เด็กก็จะถูกอบรมสั่งสอนให้เป็นอย่างนั้น เช่น เด็กที่ถูกเลี้ยงดูมาในครอบครัวที่ไม่เคารพกฎหมายบ้านเมือง ไม่มีศีลธรรม เมื่อเติบโตขึ้นมาก็จะเป็นคนไม่เคารพกฎหมาย ไม่มีศีลธรรม เด็กก็จะถูกอบรมอย่างนั้นสรุปได้ว่าครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่พัฒนาเด็กในด้านอารมณ์ สติปัญญา ศีลธรรม และสังคม ซึ่งอิทธิพลของครอบครัวที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กพอสรุปได้ดังนี้

1. ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่สร้างบุคลิกภาพ (Personality) ให้แก่เด็กซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งหมายรวมถึงลักษณะทางร่างกายและคุณภาพทางจิตใจด้วย
2. ครอบครัวจะสร้างวัฒนธรรมย่อยขึ้นมา (Sub-culture) ซึ่งแต่ละครอบครัวจะมีความคิด ความเชื่อ และค่านิยมที่แตกต่างกัน แล้วแต่ผู้เป็นพ่อแม่จะเห็นอย่างไร เด็กก็ยอมรับความคิดนี้ตามด้วย
3. ครอบครัวที่พ่อแม่เป็นคนไม่มีศีลธรรม ดิฉลาด เสพติด ประกอบอาชีพด้วยการก่ออาชญากรรม ทำตัวอย่างไม่ดี เด็กก็จะเติบโตมาด้วยการเห็นตัวอย่างไม่ดี จึงมีความคุ้นเคยกับสิ่งชั่วร้าย ทำตัวอย่างไม่ดี เด็กก็จะเติบโตมาด้วยการเห็นตัวอย่างไม่ดี จึงมีความคุ้นเคยกับสิ่งชั่วร้าย จนมองไม่เห็นความชั่วร้ายที่พ่อแม่ปฏิบัติ เด็กจึงปฏิบัติตามหรือเลียนแบบพ่อแม่
4. เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่ไม่มีระเบียบวินัย ไม่ดูแลกดดันความประพฤติปล่อยให้ทำอะไรโดยอิสระ ไม่เอาใจใส่ในการอยู่ร่วมกัน พ่อและแม่ไม่ใช้เวลาในการติดตามสอดส่องดูแลเท่าที่ควร
5. ไม่ให้ความรักความอบอุ่น แต่กลับเข้มงวดมากเกินไป เด็กก็จะรู้สึกขาดความอบอุ่น ความมั่นคง รู้สึกตนเองอยู่อย่างโดดเดี่ยว คิดว่าตนเองไม่มีคุณค่า จึงพยายามทำให้ผู้อื่นสนใจตนเองไม่ว่าทางดีหรือเลว ทำให้มีนิสัยเกรง มองทุกสิ่งในแง่ร้าย จึงขาดความรักและเข้าใจคนอื่นด้วยการมองโลกในแง่ร้าย ทำให้กระทำผิดได้ง่าย
6. พ่อแม่ไม่รักกัน ความไม่ปรองดองของพ่อแม่ การทะเลาะโต้เถียงกันบ่อย ๆ ทำให้เด็กรู้สึกสับสนวุ่นวาย จิตใจเต็มไปด้วยความตึงเครียด เริ่มเบื่อบ้าน รู้สึกว่าบ้านไม่น่าอยู่ ไม่ปลอดภัย บางครั้งพ่อแม่ทะเลาะกันแล้ว มารบยาอารมณ์ร้ายกับลูก ทำให้เด็กคิดว่าพ่อแม่ตัวเองแท้ ๆ ยังทำได้ คนอื่นจะยิ่งโหดร้ายแค่ไหน ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย และไม่ไว้วางใจคนอื่น
7. พ่อแม่ที่มีอาการทางจิต อาการของโรคประสาท หงุดหงิด โกรธง่าย อารมณ์แปรปรวนกลัวโดยปราศจากเหตุผลอันควร เด็กรู้สึกกระวนกระวายใจ และอาจรับเอาอาการต่าง ๆ เข้ามาไว้ในตนเอง ทำให้เด็กมีอาการวุ่นวายผิดปกติ อารมณ์ไม่มั่นคง
8. ครอบครัวยากจน ทำให้พ่อแม่ต้องดิ้นรนออกไปหารายได้ พ่อแม่จึงไม่มีเวลาอบรมดูแลลูก สั่งสอนแนวทางที่ถูก ทำให้เด็กอาจทำในสิ่งที่ไม่ควรหรือประพฤติดูชั่วได้ง่าย นอกจากนั้นความจนยังเป็นเครื่องบีบบังคับให้จิตใจวุ่นวายมีความต้องการในสิ่งต่าง ๆ เมื่อไม่สามารถหาเงินมาซื้อได้ ถ้าไม่สามารถยับยั้ง เด็กจะกระทำผิดได้ง่าย และกลายเป็นอาชญากรได้ในที่สุด (จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, 2543: 37-38)

ครอบครัวคือสถาบันแรกและเป็นสถาบันที่สำคัญที่สุด เป็นสถาบันที่ทำหน้าที่อบรมขัดเกลานิสัย ปลูกฝังค่านิยม สั่งสอนให้รู้จักรับผิดชอบชั่วดี การสอนให้เด็กรู้จักหน้าที่ของตน ในฐานะที่เป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคม ถ้าเด็กถูกลี้นมาในครอบครัวเช่นใด เด็กก็จะถูกอบรมสั่งสอนให้เป็นอย่างนั้น และเมื่อโตขึ้นและเขาได้ก้าวเข้ามาในสังคม สิ่งที่เขาแสดงออกมาที่จะเป็นกระบอกสะท้อนการอบรม เลี้ยงดู ของครอบครัวได้เป็นอย่างไร

3. ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

เพื่อนคือกลุ่มทางสังคมที่สะท้อนพัฒนาการทางสังคมของเด็กวัยรุ่น เนื่องจากเด็กวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กัน เห็นใจกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุข ร่วมกันแก้ปัญหาของกันและกัน เกิดการรวมกลุ่มกัน จากการเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลกระทบทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ จึงเป็นการรวมกลุ่มกันอย่างแท้จริง โดยการรวมกลุ่มนี้ต้องการตอบสนองความต้องการเป็นบุคคลสำคัญ การต่อต้านผู้มีอำนาจ การหนีสภาพความเบื่อหน่าย (ศรีเรือน แก้วกังวาน, 2538) มีการตั้งกฎระเบียบ สื่อสารภายในกลุ่ม รวมกลุ่มกันไปเป็นธรรมชาติ มีกิจกรรมที่ทำร่วมกันที่สร้างสรรค์เพื่อความสุข ความสบายใจ เมื่อเข้ากลุ่มรวมกับเพื่อน เด็กวัยรุ่นจะมีความจงรักภักดีต่อกลุ่ม รับเอาค่านิยม ความเชื่อ ความสนใจ ความเต็มใจ และความสนิทสนม ทำให้เกิดความอบอุ่น ทำให้กล้าที่จะขัดคำสั่งสอนของผู้ใหญ่ และครอบครัวเริ่มมีความสำคัญน้อยลง ลักษณะการคบเพื่อนและการกระทำตามกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางด้านสังคมของวัยรุ่นกล่าวคือ ลักษณะการคบเพื่อนสามารถบ่งบอกพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นได้เนื่องจากการคบเพื่อนเป็นพฤติกรรมทางสังคมที่สำคัญต่อจิตใจของวัยรุ่น เพื่อนเป็นผู้ประทับประกอใจยามทุกข์ร้อน ชี้แนะสิ่งที่มีประโยชน์ ในทางตรงกันข้ามเพื่อนอาจชักนำวัยรุ่นไปในทางเลื่อมเสีย ชักจูงไปในทางที่ผิด เช่น พฤติกรรมการใช้สารเสพติด ดื่มสุรา เพื่อนเป็นสาเหตุชักนำไปในทางที่ไม่ดี ดังนั้นการคบเพื่อนที่ดี ชักนำไปในทางที่ดีจึงเป็นพฤติกรรมของวัยรุ่นที่ดี

นอกจากนี้ยังมีแนวคิดของ Edwin H. Sutherland ที่พิจารณามุ่งไปที่กลุ่มเพื่อน ประเภทของเพื่อนและลักษณะรวมทั้งพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน สารที่น่าสนใจคือ ก่อนที่เด็กและเยาวชนจะคบเพื่อนที่กระทำความผิด ตนเองยังไม่มีความคิดโน้มเอียงที่จะกระทำความผิด แต่เมื่อได้คบเพื่อนกระทำความผิดแล้วจึงได้เรียนรู้ค่านิยม ทักษะคดี และกลวิธี เทคนิคที่โน้มน้าวให้กระทำความผิดในที่สุดจะมีพฤติกรรมและบุคลิกภาพเป็นคนที่เห็นว่าการกระทำความผิดเป็นของธรรมดา (Sutherland, E. and D.R. Cressey., 1987)

ทฤษฎีนี้มีข้อเสนอแนะสังเกต 9 ข้อ โดยสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมที่เป็นอาชญากรรมมีการเรียนรู้ด้วยการคบหาสมาคม พบปะใกล้ชิด มีปฏิสัมพันธ์กันต่อเนื่อง อิทธิพลจากความสัมพันธ์กันจะทำให้เกิดการเรียนรู้มีผลเกิดขึ้นรุนแรงมากน้อยอย่างไร ขึ้นกับความถี่และกลุ่ม

เพื่อนจะมีมากเพียงใดในขอบเขตปริมาณและคุณภาพของความสัมพันธ์ที่บุคคลนั้นมีต่อกลุ่ม ดังนั้น อาชญากรรมหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนก็จะแตกต่างกันไปด้วย สาละสำคัญที่จะเรียนรู้ คือ ทักษะคิด ความคิด ค่านิยม ที่ลอกเลียน และเก็บเข้ามาด้วยความสมัครใจ บางครั้งอาจไม่รู้สึกรู้สีกฎก็ได้ การให้นิยามความหมายและทักษะคิดต่าง ๆ ซึ่งมองได้ทั้งลักษณะของพฤติกรรมที่ถูกกฎหมาย และพฤติกรรมที่ละเมิดกฎหมาย(มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, 2549: 15)

วัฒนา พัทธราวิช (2534: 313-315 อ้างถึงใน วันเดิม มีความดี, 2546: 33-34) ได้เขียนถึงการคบเพื่อนของเด็กวัยรุ่นไว้ว่า

1. เพื่อน การคบเพื่อนของวัยรุ่น ก่อให้เกิดปัญหาใหญ่ขึ้น เด็กวัยรุ่นที่มีเพื่อนไม่ดีจะชักนำไปในทางที่ผิด ๆ เด็กวัยรุ่นมักคบเพื่อนด้วยความพอใจมากกว่าเหตุผล เพื่อนเปรียบเสมือนกระจกเงาส่องตัวเอง ถ้าเพื่อนดีวัยรุ่นก็จะเป็นคนดีตามไปด้วย ถ้าคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมที่มีปัญหาเป็นอันธพาล หรือเกร ก้าวร้าว ชอบสนุกสนานตามแหล่งอบายมุขก็จะชักนำให้เพื่อนฝูงประพฤติปฏิบัติตามไปด้วย

2. การที่วัยรุ่นชอบคบกันเป็นหมู่หรือเป็นกลุ่ม สนุกสนานร่วมกัน ไร้เรื่อเฮฮาเที่ยวด้วยกัน ถ้าสนุกสนานเกินพอดีไปก็จะสร้างปัญหา การเอะอะเฮฮา อาจเป็นที่ไม่พอใจของบุคคลอื่น อาจทำให้เกิดมีปากมีเสียงกันขึ้น เมื่อเข้าพวกเข้าหมู่วัยรุ่นมักจะเห็นพ้องต้องกันที่จะก่อศึกและสร้างศัตรูทันที สิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กวัยรุ่นกลายเป็นเด็กเกรในสังคม มูลเหตุของการเกรมีมากมายหลายอย่างด้วยกัน ซึ่งเด็กแต่ละคนอาจจะมีสาเหตุของการเกรแตกต่างกัน นักจิตวิทยาบางท่าน อ้างว่าเด็กที่มีปมด้อย เด็กที่ขาดอาหาร เด็กที่ไม่ได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการ เด็กที่มีสภาพจิตใจไม่ปกติ อารมณ์ร้อนแรง สามารถจะกลายเป็นเด็กเกรได้เท่า ๆ กัน การเอาใจใส่ ดูแลและให้ความสนใจในปัญหาต่าง ๆ ของวัยรุ่น จะสามารถช่วยแก้ไขปัญหาคความเกรของวัยรุ่นได้ดี ดังที่โบราณมักจะกล่าวว่า การเป็นเด็กเกรหรือการมีพฤติกรรมใด ๆ ที่สังคมไม่ยอมรับ ไม่ได้เกิดขึ้นกับมนุษย์มาตั้งแต่กำเนิด พฤติกรรมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมที่ดีหรือพฤติกรรมที่ไม่ดี ย่อมเกิดจากสิ่งเร้าหรือสภาพแวดล้อมเป็นตัวการสำคัญในการจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ออกไป

ทิวา วงศ์ธนาภา (2539: 73-74 อ้างถึงใน วันเดิม มีความดี, 2546: 35) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ภายในสังคมของนักศึกษาอาชีวศึกษาไว้ว่า วัฒนธรรมความสัมพันธ์ภายในสังคมของนักศึกษาในสถาบันมี 2 แบบ คือ

1. ความสัมพันธ์ระหว่างรุ่นพี่กับรุ่นน้อง โรงเรียนอาชีวศึกษาเป็นโรงเรียนที่มีระบบรุ่นมาช้านานทำให้ระบบรุ่นพี่รุ่นน้องมีความเข้มแข็ง รุ่นน้องจะให้เกียรติต่อรุ่นพี่ทุกอย่างซึ่งมีธรรมเนียมปฏิบัติต่าง ๆ รุ่นน้องจะต้องเคารพรุ่นพี่และเชื่อฟังรุ่นพี่ ส่วนรุ่นพี่ก็จะคอยดูแลช่วยเหลือรุ่นน้องทุก ๆ ด้าน

2. ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนรุ่นเดียวกัน ซึ่งส่วนใหญ่จะรู้จักกันหมดทุกคน บางคนอาจจะไม่ค่อยได้พูดคุยกันแต่จะรู้จักจำหน้าตากันได้ว่าเรียนอยู่ที่เดียวกัน ความสนิทสนมจะเกิดขึ้นมาก ลักษณะของการเรียนร่วมกันในแผนกเดียวกัน กลับบ้านทางเดียวกัน เป็นคนภูมิภาคเดียวกัน หรือร่วมสังสรรค์กินเหล้าด้วยกัน

ทิวา วงศ์ธนาภา (2539 : 73-74 อ้างถึงใน วันเดิม มีความดี, 2546: 37) กล่าวถึงระบบค่านิยมไว้ว่าในสังคมอาชีวศึกษาเป็นแนวทางที่ยึดถือร่วมกันและเป็นแนวทางพฤติกรรมของนักเรียนในสถาบัน ดังนี้

1. ระบบรุ่นพี่รุ่นน้อง ซึ่งทุกคนจะเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดีมีประโยชน์ และระบบรุ่นพี่รุ่นน้องของโรงเรียนอาชีวศึกษาจะมีความเข้มแข็งและเหนียวแน่นกว่าโรงเรียนสายอื่น ๆ รุ่นพี่จะคอยช่วยเหลือเกื้อกูลต่อรุ่นน้องตลอด เมื่อจบจากโรงเรียนเข้าสู่การทำงาน ถ้ามีรุ่นพี่อยู่ที่ทำงานเดียวกันก็จะคอยดูแลช่วยเหลือรุ่นน้องเสมอ รุ่นน้องก็จะมีความเคารพและให้เกียรติต่อรุ่นพี่ ความเป็นอาชีวศึกษาสถาบันเดียวกันทำให้เกิดสายสัมพันธ์แบบพี่กับน้อง

2. ความรักศักดิ์ศรีของโรงเรียน โรงเรียนมีประวัติความเป็นมาที่ยาวนาน ชื่อเสียงและศักดิ์ศรีของโรงเรียนที่รุ่นพี่ ๆ ที่ผ่านมามีไว้เป็นอย่างดี รุ่นน้องจะต้องรักษาชื่อเสียงและศักดิ์ศรีของโรงเรียนอย่าให้เกิดความเสื่อมเสีย

นอกจากนี้กรมสุขภาพจิต พบว่า ปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นใช้ความรุนแรง เกิดจากการมีความคิดทัศนคติ และค่านิยม เรื่องความรุนแรง ศักดิ์ศรี และวัฒนธรรมมากถึงร้อยละ 60 ถึงร้อยละ 80 ขณะเดียวกันการมีพฤติกรรมดื่มสุรา และเสพยาเสพติด ทำให้เสี่ยงต่อการใช้ความรุนแรง 9.2 เท่า ดื่มเหล้า 3.5 เท่า การนำเสนอของสื่อทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบ 2.3 เท่า การเลียนแบบการใช้ความรุนแรงของผู้ใหญ่ในสังคม เสี่ยง 1.7 เท่า ครอบครัวที่ใช้ความรุนแรง เสี่ยง 1.3 เท่า

เนื่องจากในเยาวชนเป็นวัยที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเพื่อนเป็นอย่างมาก การใช้ชีวิตส่วนใหญ่ก็จะอยู่กับเพื่อน และห่างกับครอบครัวมากขึ้น ลักษณะการคบเพื่อนสามารถบ่งบอกพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นได้เนื่องจากการคบเพื่อนเป็นพฤติกรรมทางสังคมที่สำคัญต่อจิตใจของวัยรุ่น เพื่อนเป็นผู้ประคับประคองใจยามทุกข์ร้อน ซึ่งสิ่งที่มีประโยชน์ ในทางตรงกันข้ามเพื่อนอาจชักนำวัยรุ่นไปในทางเสื่อมเสีย ชักจูงไปในทางที่ผิด

พฤติกรรมที่เป็นอาชญากรรมมีการเรียนรู้ด้วยการคบหาสมาคม พบปะใกล้ชิด มีปฏิสัมพันธ์กันต่อเนื่อง อิทธิพลจากความสัมพันธ์กันจะทำให้เกิดการเรียนรู้มีผลเกิดขึ้นรุนแรงมากขึ้นอย่างไร ขึ้นกับความถี่และกลุ่มเพื่อนจะมีมากเพียงใดในขอบเขตปริมาณและคุณภาพของความสัมพันธ์ที่บุคคลนั้นมีต่อกลุ่ม

2.1.3 ค่านิยม

ค่านิยม คือ สิ่งที่บุคคลหรือสังคมยึดถือเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจ และกำหนดการกระทำของตนเอง (พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542)

คำว่า ค่านิยม มาจากคำว่า ค่า (คุณค่า) บวกกับคำว่า นิยม ก็หมายความว่า สิ่งนั้น ๆ เป็นสิ่งที่มีคุณค่าได้รับความนิยมชมชอบจาก บุคคล หรือ สังคม สิ่งเหล่านั้นอาจจะเป็นรูปธรรมหรือนามธรรมก็ได้

ค่านิยมของบุคคลเป็นสิ่งสำคัญ เพราะบุคคลพิจารณาตัดสินใจใด ๆ ด้วยค่านิยมที่มีอยู่ เฮนรี อี การ์เรทท์ (Henry E. Garrett) กล่าวว่า ค่านิยม หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่บุคคลปรารถนาเมื่อค่านิยมเกิดเป็นพฤติกรรมได้ตอบกับบุคคลหรือสังคมใด เราเรียกว่า ความต้องการตามความรู้สึก โดยทั่วไปแล้วจะรู้สึกได้ว่า ค่านิยม เป็นสิ่งที่มาก่อนความต้องการ ค่านิยมเป็นเสมือนสิ่งนำทางให้แก่ความต้องการ เมื่อบุคคลต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็เพราะว่า สิ่งนั้นเป็นค่านิยมของเขา บุคคลแต่ละคนจะวางค่านิยมตนเองไว้ ซึ่งค่านิยมที่วางไว้นั้นอาจเกิดขึ้นจากการนึกคิดขึ้นมาเองหรืออาจจะเกิดขึ้นจากการที่เขาหมายใจเอาไว้

การ์ริสัน และเกรย์ (Karl C. Garrison and Grey) กล่าวว่า ค่านิยมนั้นสามารถแบ่งออกได้หลายประเภท แต่ค่านิยมที่สำคัญและมีอยู่ในบุคคลทั่วไปแล้วจะมีเพียง 6 ประเภท คือ

1. ค่านิยมทางวิชาการ
2. ค่านิยมทางเศรษฐกิจ
3. ค่านิยมทางการเมือง
4. ค่านิยมทางสังคม
5. ค่านิยมทางสุนทรียภาพ
6. ค่านิยมทางศาสนา

ดังนั้น ค่านิยมจึงหมายถึง ความรู้สึกซึ่งประกอบด้วย ความชอบ ความพอใจ ความสนใจ และความต้องการต่อสิ่งหนึ่ง สิ่งใด ถ้าความรู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้นต่อสิ่งใด สิ่งนั้นก็จะมีค่านิยมต่อผู้นั้น ดังนั้น ค่านิยมจึงเป็นสิ่งที่คนสนใจ สิ่งที่คุณปรารถนาจะได้ ปรารถนาจะเป็น ค่านิยม รวมไปถึงอุดมการณ์และความต้องการในชีวิต

ประเภทของค่านิยม

ถ้าเราจะแบ่งประเภทของค่านิยม โดยพิจารณาจากหลักคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมได้ 2 ประเภท คือ ค่านิยมดีกับค่านิยมเลว

1. ค่านิยมดี (กุศลธรรมหรือบุญ) หมายถึง การกระทำต่าง ๆ รวมทั้งความคิด ความเชื่อต่าง ๆ ที่เป็นไป เพื่อความไม่เห็นแก่ตัวที่เป็นไปในทางสร้างสรรค์และจรรโลงให้สังคมอยู่เย็นเป็นสุข มีความเมตตา กรุณา ช่วยเหลือเกื้อกูล ไม่มีการข่มเหง กดขี่ เบียดเบียนกัน

2. ค่านิยม (อกุศลธรรมหรือบาป) ก็มีความหมายในทางตรงกันข้ามกับค่านิยมดี กล่าวคือ หมายถึงการกระทำต่าง ๆ รวมทั้งความคิด ความเชื่อต่าง ๆ ที่เป็นไปเพื่อความเห็นแก่ตัว เอา利 เอาเปรียบ กดขี่ข่มเหงผู้อื่น ก่อให้สังคมเกิดช่องว่างแห่งความเป็นอยู่ (โสภณัท นุชนารถ, ม.ป.ป., 1, 3)

2.2 สถาบันทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

2.2.1 สถาบันทางสังคม

ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มสูงขึ้น การร่วมกันสร้างมาตรการป้องกัน การแก้ไข ตลอดจนการเฝ้าระวังจะต้องสร้างความร่วมมือระหว่างครอบครัว โรงเรียน ชุมชน สื่อสารมวลชนและกระบวนการยุติธรรม ที่จะต้องเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

1. ครอบครัว

ครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับเด็กโดยตรงตั้งแต่เกิดจนโต มีอิทธิพลต่อการหล่อหลอมเด็กในทุก ๆ ด้าน ครอบครัวเป็นที่แรกที่เด็กจะได้รับประสบการณ์ โดยเด็กจะเติบโตอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับครอบครัวที่อบรมเลี้ยงดู ความสัมพันธ์ในครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว ฯลฯ สิ่งที่เด็กแสดงต่อสังคมภายนอกเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงครอบครัว ซึ่งครอบครัวถูกมองว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

Hurlock ได้แบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเป็น 3 แบบ ดังนี้

รูปแบบที่ 1. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (Democratic Rearing) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูที่บุตรรู้สึกว่ามีอำนาจปฏิบัติตนอย่างยุติธรรม บิดา มารดา มีความอดทนไม่ตามใจจนเกินไป และเข้มงวดกวดขันจนเกินไป ยอมรับความสามารถและความคิดเห็นของบุตรให้มีส่วนร่วมแก่บุตรตามโอกาสอันควร

รูปแบบที่ 2. การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันหรือแบบเผด็จการ (Autocratic Rearing) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูที่บุตรรู้สึกว่ามีอำนาจก้าวล่วงเรื่องส่วนตัวของตนเอง ยับยั้ง

การแสดงออก ทำให้ตนเองรู้สึกผิดเมื่อแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ถูกบังคับให้ทำตามความต้องการของบิดามารดา และบิดามารดาใช้คำพูดที่ทำให้ตนเองรู้สึกอับอาย

รูปแบบที่ 3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Laissez-faire Rearing) หมายถึง การ อบรมเลี้ยงดูที่บุตรรู้สึกว่าได้รับการตามใจ ไม่ได้รับการเอาใจใส่ และไม่ได้รับคำแนะนำช่วยเหลือเท่าที่ควร

พ่อแม่ ผู้ปกครอง คือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเด็กและเยาวชนมากที่สุด เป็นบุคคลหลักในการดูแลติดตาม สอดส่อง พฤติกรรมของเด็กและเยาวชนโดยเฉพาะจะต้องเอาใจใส่ดูแลเด็กและเยาวชนที่เคยกระทำผิดใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น อบรมสั่งสอน กล่อมเกล่า ดักเตือน ชี้แนะให้เห็นถึงสิ่งที่ถูกที่ควร และที่สำคัญที่สุดคือบทบาทในการเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่เด็กและเยาวชนในการกระทำดีและการให้อภัยต่อการกระทำผิดที่ผ่านมา (สุณีย์ กัลยาจิตร, 2556: 210-212)

2. สถานศึกษา

Jack E. Bynum and William E. Thomson (สุณีย์ กัลยาจิตร, 2556: 213) กล่าวว่า โรงเรียนเป็นสถาบันพื้นฐานทางสังคมที่มีความสำคัญรองจากสถาบันครอบครัว มีขอบเขตความรับผิดชอบกว้างมากในกระบวนการขัดเกลาทางสังคม (Socialization) เพื่อโอนถ่ายวัฒนธรรม ค่านิยมและบรรทัดฐานทางสังคมให้แก่สมาชิกในสังคม โรงเรียน จึงถูกคาดหวังไว้ว่าเด็กๆ จะได้รับการเอาใจใส่ตลอดช่วงเวลาที่เข้ารับการศึกษาล่าเรียนทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ดังนั้นโรงเรียนจึงควรมีภาระหน้าที่ 2 ประการคือ

ประการแรก มีหน้าที่ถ่ายทอดทักษะด้านความรู้-ความคิด ให้แก่นักเรียน

ประการที่สอง มีหน้าที่ถ่ายทอดลักษณะทางวัฒนธรรมอันเป็นปกติแก่นักเรียนซึ่งบทบาทในประเด็นนี้ค่อนข้างไม่ชัดเจน เพราะการถ่ายทอดให้เกิดค่านิยม, บรรทัดฐานทางสังคม, เจตคติและความเชื่อ นั้นมีปัญหาว่าจะสอนค่านิยม,บรรทัดฐานทางสังคม,เจตคติ และความเชื่อในเรื่องอะไรและจะสอนอย่างไร กับทั้งความแตกต่างของลักษณะทางสังคมของนักเรียน เช่น ด้านฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ระดับชั้นทางสังคม,ศาสนา,ค่านิยม ฯลฯ ประกอบกับครูก็มีลักษณะทางสังคมแตกต่างจากนักเรียนเช่นกัน

3. การคบเพื่อน

เมื่อเด็กเติบโตเข้าสู่วัยรุ่นก็ต้องประสบกับสิ่งแวดล้อมหลายหลากออกไปจากสังคมในละแวกบ้าน อาจมีการติดต่อกับผู้อื่น ๆ ที่มีความประพฤติไม่ดี ระเบียบวินัยเป็นระเบียบวินัยที่เด็กกำลังเติบโตทั้งร่างกายและจิตใจ มีความต้องการอยากเด่นอยากได้รับการยอมรับเข้าสู่หมู่คณะ เมื่อเป็นเช่นนี้ถ้าไปเข้าหมู่คณะไม่ดีหรือถูกกีดกันจากหมู่คณะที่ดีเพราะฐานะหรือความประพฤติของตนเข้ากับเขาไม่ได้ก็จะหันไปหาหมู่คณะที่ไม่ดี ซึ่งอาจจะมีการวางมาตรฐาน

ของหมู่คณะไว้เช่นเดียวกับหมู่คณะอื่นๆ แต่มีความแตกต่างหรือขัดแย้งจากบรรทัดฐานของสังคมวัยรุ่นที่ไปเข้าสมาคมเช่นนี้ย่อมต้องทำตัวให้ไปตามมาตรฐานนั้น กล่าวคือทำสิ่งที่ไม่ดี เช่น ทำสิ่งที่ผิดกฎหมายหรือสิ่งที่ขัดแย้งกับระเบียบของสังคมส่วนใหญ่ รวมถึงพฤติกรรมเบี่ยงเบนเพื่อที่ตนจะได้รับการยกย่องให้เข้าเป็นสมาชิกกลุ่มเด็กประพฤติไม่ดีด้วยกันที่เรียกว่า แก๊ง (สุณีย์ กัลยจิตร, 2556: 210-216)

อาชญากรผู้ใหญ่อีกคือ เด็กและเยาวชนที่เริ่มจากการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนและในที่สุดมาสู่การประกอบอาชญากรรม Richard A. Cloward & Loyd B. Ohlin กล่าวว่า เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนและกระทำผิด มักจะยึดตัวอย่างของกลุ่มเพื่อนที่กระทำผิดในกลุ่มในแก๊ง ซึ่งมีประสบการณ์และความชำนาญในการกระทำผิดเป็นกลุ่มอ้างอิง และพยายามจะให้กลุ่มอ้างอิงยอมรับเขา พวกนี้จึงมักจะเป็นพวกที่ชอบทำตามบรรทัดฐานของกลุ่มอ้างอิง ซึ่งเป็นบรรทัดฐานของการกระทำที่ขัดแย้งกับกฎหมาย และพวกเขาจะพยายามเข้ากลุ่มอ้างอิงให้ได้ สิ่ง que แสดงถึงการถลาลึกลงไปของเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนและกระทำผิด คือ การเข้าเป็นสมาชิกในแก๊งแก๊งก็อาจจะพัฒนามาจากกลุ่มเพื่อนเล่นธรรมดา ซึ่งมีความขัดแย้งกับสภาพแวดล้อมต่างๆ ในสังคมที่เป็นอยู่ เมื่อได้อยู่ในแก๊งเด็กก็จะค่อยๆ รับการถ่ายทอดค่านิยมอาชญากรรมพร้อมกับเตรียมตัวที่จะประกอบมิชชันอย่างสมบูรณ์แบบ ยิ่งภายในแก๊งก็มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดก็จะยังมีการส่งผ่านถ่ายทอดค่านิยมและความรู้ในการทำผิดกฎหมายมากขึ้น (สุณีย์ กัลยจิตร, 2556: 218)

4. ชุมชนและสภาพแวดล้อม

ชุมชนและสภาพแวดล้อมคือบริเวณท้องถื่นอาศัยที่อยู่ในแวดวงของการจกชิงวังราวลักขโมย พฤติกรรมอาชญากรรมต่าง ๆ เกิดขึ้นบ่อยครั้งจนเป็นความเคยชิน เมื่อบ้านอยู่ในสภาพแวดล้อมดังกล่าว เด็กจึงเอาเยี่ยงอย่างได้ไม่ยาก นอกจากชุมชนและสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยจะมีส่วนจูงใจให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนและกระทำผิดแล้วยังมีสาเหตุอื่นที่สำคัญ เช่น ชุมชนที่มีการอาศัยอยู่อย่างแออัดเกินไป หรือที่เรียกว่าแหล่งเสื่อมโทรม ทั้งในด้านสุขอนามัย เศรษฐกิจ มาตรฐานการครองชีพ เกิดปัญหาการว่างงานเนื่องจากขาดโอกาสในการศึกษา ส่วนมากมักเป็นกลุ่มวัยรุ่น โดยจะมีการจับกลุ่มพูดกันหรือรวมกันเป็นแก๊งค์เพื่อชักชวนกันกระทำสิ่งผิดกฎหมายครั้งแรก ๆ อาจจะทดลองก่อน เมื่อทำได้และเห็นว่าเป็นวิธีการที่ได้มำง่าย ความรุนแรงก็จะเพิ่มขึ้นในครั้งต่อไป

Taft R. Donald & England W. Ralph (สุณีย์ กัลยจิตร, 2556: 220) ได้กำหนดลักษณะสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยที่มีส่วนสนับสนุนให้เกิดการกระทำขึ้นไว้ 7 ลักษณะ คือ

1. ละแวกบ้านที่ยากจน ซึ่งมีครอบครัวตั้งอยู่ตามปกติมักจะมีการขโมยโดยทั่วไป

2. บริเวณสลัม ผู้คนมีฐานะยากจน สังกัฒไร้ระเบียบ ทำให้ผู้คนทำอะไรโดยไม่คำนึงถึงวิธีการว่าจะผิดกฎหมายหรือไม่โดยมองที่เป้าหมายเพียงอย่างเดียว รวมทั้งขนบธรรมเนียมประเพณีก็แตกต่างออกไป

3. เป็นแหล่งที่ถูกตัดขาดจากสังคมที่ยึดมั่นต่อระเบียบแบบแผน รวมทั้งการมีความขัดแย้งทางวัฒนธรรมภายในนั้นด้วย

4. บริเวณที่อยู่กันแน่นหนาและขาดความสัมพันธ์กันโดยส่วนตัว

5. เขตสลัมมีคนกลุ่มน้อยอยู่เพียงกลุ่มเดียว

6. การขาดการจัดการของตำรวจในแหล่งแห่งความเลวร้าย เช่น โสภณิ การพนัน

7. เขตชนบทเสื่อมโทรมซึ่งเป็นทีหลบซ่อนของกลุ่มแก๊งค์จากในเมือง

นอกจากนี้ปัญหาสังคมอาชญากรรม เช่น ยาเสพติด ก็มีอิทธิพลส่งผลให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมกระทำความผิดและเบี่ยงเบนได้ แหล่งเสื่อมโทรมไม่ว่าที่ไหนก็มักจะมีปัญหาหาเสพติดเข้ามาเกี่ยวข้องเสมอ เมื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ การได้เห็นตัวอย่างการเสพ การจำหน่ายจนเกิดความเคยชินทำให้เมื่อมีปัญหาแล้วเด็กและเยาวชนเหล่านี้ก็จะหันหน้าเข้าหาหาเสพติด แรก ๆ อาจจะทดลอง เมื่อติดแล้วเลิกไม่ได้ก็ต้องเสพต่อไป และต้องหาเงินเพื่อมาซื้อหาเสพติด ทำให้เด็กและเยาวชนที่ติดยาเหล่านี้หันไปกระทำความผิดอีกด้วย

ชุมชนและผู้คนที่อาศัยอยู่ในชุมชน มีส่วนสำคัญในการช่วยยับยั้ง ป้องกัน แก้ไข เพื่อมิให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำได้ เช่น ผู้คนในชุมชนช่วยกันสอดส่องดูแล คัดวงจรการกระทำ จัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการเป็นพลเมืองดี รมรงค์ต่อต้านยาเสพติด หรืออาจจะมีการจัดแข่งขันกีฬาภายในชุมชนเพื่อการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ของเด็กและเยาวชน นอกจากจะทำให้มีสุขภาพแข็งแรงแล้วยังทำให้เด็กและเยาวชนไม่หันไปกระทำความผิด

2.2.2 องค์การอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

1) กระทรวงศึกษาธิการ

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ ลงวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2552 เรื่อง นโยบายและมาตรการป้องกันนักเรียนนักศึกษาก่อเหตุทะเลาะวิวาทและทำร้ายกัน โดยกำหนดนโยบายและมาตรการป้องกันการก่อเหตุทะเลาะวิวาทและทำร้ายกันของนักเรียนนักศึกษา เพื่อให้สถาบัน สถานศึกษา หน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องถือเป็นแนวปฏิบัติ ดังนี้

1.1 สถาบัน สถานศึกษา หน่วยงาน และองค์กรที่เกี่ยวข้อง ต้องดำเนินการบังคับใช้ กฎหมาย ระเบียบ ประกาศและข้อบังคับอย่างเข้มงวดจริงจัง กรณีนักเรียน

นักศึกษา บุคลากร อาจารย์ที่กระทำผิดร้ายแรง ให้ดำเนินการตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด พร้อมทั้งให้ความร่วมมือกับพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจในการดำเนินการทางกฎหมาย

1.2 สถาบัน สถานศึกษา หน่วยงาน และองค์กรที่เกี่ยวข้อง ต้องกำหนดแผนและวิธีการป้องกันการก่อเหตุ ตลอดจนช่วยเหลือนักเรียน นักศึกษาที่ประสบเหตุ

1.3 ให้สถาบัน สถานศึกษา สร้างเครือข่ายความร่วมมือ กับหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ศิษย์เก่า ผู้ปกครอง และนักเรียน นักศึกษาปัจจุบัน เพื่อปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมความเชื่อ ค่านิยม ในเชิงสร้างสรรค์

1.4 สถาบัน สถานศึกษา ให้ความร่วมมือพนักงานเจ้าหน้าที่ เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปนิเทศ ตรวจสอบ กรณีจำเป็นขอให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบหรือตรวจค้นอาวุธบุคคลน่าสงสัยได้

1.5 ให้สถาบัน สถานศึกษา ตรวจสอบบุคคล และรถทุกชนิดที่เข้า - ออก เพื่อป้องกันเหตุ และขอความร่วมมือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมในการเฝ้าระวัง

1.6 ให้มีการสำรวจพื้นที่ที่มักเกิดปัญหา จัดให้มีหน่วยเคลื่อนที่เร็ว เพื่อเข้าระงับเหตุกรณีที่มีเหตุทะเลาะวิวาทโดยประสานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องถิ่น หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

1.7 สถาบัน สถานศึกษา จัดกิจกรรมร่วมกัน ด้วยกระบวนการสร้างสรรค์ กิจกรรมจิตอาสา การสร้างความสมานฉันท์และความสามัคคี เพื่อละลายพฤติกรรม และแก้ปัญหาในระยะยาวอย่างต่อเนื่อง

1.8 ให้สถาบัน สถานศึกษา สำรวจ เฝ้าระวัง และติดตามนักเรียน นักศึกษาที่เสี่ยงต่อการกระทำผิด เพื่อจัดกิจกรรมในการพัฒนาและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เป็นระบบอย่างต่อเนื่อง

1.9 องค์กรหลักของกระทรวงศึกษาธิการ สถาบัน สถานศึกษา จัดให้มีระบบการติดตาม ดูแล ความประพฤตินักเรียน นักศึกษา มีศูนย์รายงาน และแก้ไขเหตุการณ์โดยเร่งด่วน

1.10 ให้ผู้บริหารสถาบัน สถานศึกษา หน่วยงาน และองค์กรที่เกี่ยวข้อง ถือเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบ ในการดำเนินการตามนโยบายและมาตรการข้างต้น กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานรัฐมนตรี (ประจำเดือนตุลาคม 2553)

กระทรวงศึกษาธิการตระหนักในปัญหานักเรียน/นักศึกษามีการก่อเหตุทะเลาะวิวาท และทำร้ายร่างกายกัน จึงได้กำหนดมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหการทะเลาะวิวาทของนักเรียน/นักศึกษาต่างสถาบันประกอบด้วย

มาตรการเชิงรุก

1. ให้สถานศึกษาจัดทำข้อมูลประวัติของนักเรียน/นักศึกษาทุกคนเป็นรายบุคคล โดยเฉพาะนักเรียน/นักศึกษากลุ่มเสี่ยงที่จะกระทำความผิด ต้องมีข้อมูลเชิงลึกพร้อมภาพถ่ายและประวัติผู้ปกครอง จัดส่งให้สถานিদำรงในพื้นที่ ศูนย์เสมารักษ์ กระทรวงศึกษาธิการ รวมทั้งให้ผู้ปกครองได้รับทราบและร่วมกันแก้ไขปัญหา รวมทั้งเป็นการป้องปราม โดยดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน 7 วัน

2. จัดให้มีการติดตามเฝ้าระวังจุดเสี่ยงหรือพื้นที่เสี่ยง ที่นักเรียน/นักศึกษาจะกระทำความผิดทั้งนี้ให้ดำรงท้องที่ เจ้าหน้าที่ศูนย์เสมารักษ์ กระทรวงศึกษาธิการ เจ้าหน้าที่เทศกิจพิทักษ์นักเรียนของกรุงเทพมหานคร ประสานงานร่วมกันในการสุ่มตรวจตรวจจุดเสี่ยงหรือพื้นที่เสี่ยงหากปรากฏพบว่า มีนักเรียน/นักศึกษาที่กระทำความผิดให้ดำเนินการตามกฎหมายโดยเคร่งครัด

3. ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้รับใบอนุญาต ครู อาจารย์ จะต้องกำกับดูแลความประพฤติของนักเรียน/นักศึกษา ตามมาตรการกระทรวงศึกษาธิการกำหนด หากสถานศึกษาใดปล่อยปละละเลยไม่ดำเนินการแก้ไขปัญหาเด็กนักเรียน/นักศึกษาก่อเหตุทะเลาะวิวาทและเกิดปัญหาบ่อยครั้ง ให้ผู้บริหารต้นสังกัดของสถานศึกษาพิจารณาแก้ไขปัญหาให้สามารถยุติการก่อเหตุทะเลาะวิวาทดังกล่าวโดยเร็ว สำหรับสถานศึกษาเอกชนให้ผู้อนุญาตดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชนเพื่อพิจารณาถอนใบอนุญาตต่อไป

4. ให้สถานศึกษาจัดตั้งภาคีเครือข่าย เพื่อส่งเสริมและช่วยเหลือในการพัฒนานักเรียน/นักศึกษา ประกอบด้วย

4.1 ภาคีเครือข่ายระดับนักเรียน เช่น เพื่อนช่วยเพื่อน สภานักเรียน สภาเยาวชน เพื่อให้มีการแนะนำและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการแก้ไขปัญหาและทำกิจกรรมในเชิงสร้างสรรค์ร่วมกัน

4.2 ภาคีเครือข่ายระดับผู้ปกครอง เพื่อให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมในการสนับสนุนและส่งเสริมกิจกรรมของสถานศึกษา โดยเฉพาะนอกเวลาเรียน เช่น การจัดกิจกรรมหลังเลิกเรียน (After School Program) กิจกรรมยุวตำรวจ

4.3 ภาคีเครือข่ายระดับสถานศึกษา เพื่อให้สถานศึกษาจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และเกิดความสมานฉันท์ระหว่างสถานศึกษา เช่น เครือข่ายจุดมิตร เครือข่ายกลุ่มสถานศึกษาอาชีวศึกษาทั้งภาครัฐ และเอกชน เครือข่ายกลุ่มโรงเรียนมัธยม

4.4 ภาคีเครือข่ายภาคประชาสังคม เพื่อสร้างความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและชุมชน เช่น กลุ่มอาสาสมัครชุมชน อาสาสมัครครูตำรวจ อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) กลุ่มจักรยานยนต์รับจ้าง กลุ่มสื่อสารวิทยุชุมชน กลุ่มชุมชนในพื้นที่ขนส่งมวลชน

กรุงเทพ (ขสมก.) สมาชิกสภาเขต (ส.ข.) สมาชิกสภากรุงเทพมหานคร (ส.ก.) วัด มัสยิด ประธานชุมชน ประธานหมู่บ้าน ผู้บริหารสถานประกอบการ ห้างสรรพสินค้า กลุ่มประชาชนทั่วไป

4.5 ภาาีเครือขายระดับกระทรวง เพื่อบูรณาการความร่วมมือของกระทรวง กรม และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการป้องกันและแกัไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของเยาวชน

5. จัดให้มีช่องทางการสื่อสารระหว่างสถานศึกษา ผู้ปกครอง ภาาีเครือขายและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อสามารถแกัไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียน/นักศึกษาได้ทันต่อสถานการณ์ เช่น สายด่วน 1579 ข้อความโทรศัพท์ (SMS) และเว็บไซต์ แจ้งข่าว กรณีนักเรียน/นักศึกษาขาดเรียน ไม่ร่วมกิจกรรมของสถานศึกษา เป็นต้น

6. แต่งตั้งคณะกรรมการติดตาม และตรวจสอบการปฏิบัติตามมาตรการป้องกัน และแกัไขปัญหาทะเลาะวิวาทของนักเรียน/นักศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการอย่างทั่วถึง รวมทั้งการสอบสวนสถานศึกษาที่ปล่อยปละละเลยให้นักเรียน/นักศึกษาก่อเหตุทะเลาะวิวาทพร้อมรายงานผลต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นประจำทุกวัน

มาตรการต่อเนื่อง

1. กระทรวงศึกษาธิการและต้นสังกัดจัดทำคู่มือระบบบริหารจัดการเชิงคุณภาพ เพื่อเป็นคู่มือสำหรับการบริหารจัดการในสถานศึกษา เช่น ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ระบบ การจัดการกิจกรรมนักเรียน/นักศึกษาที่เหมาะสมกับวัย รวมทั้งสร้างมาตรการตรวจสอบ การดำเนินการและระบบตรวจติดตาม ประเมินและรายงานผลการดำเนินการเกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียน/นักศึกษา

2. สถานศึกษาจัดอบรม แนะนำเกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพของนักเรียน/นักศึกษาแก่ผู้ปกครอง สำหรับนักเรียน/นักศึกษาที่เป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการกระทำผิด ต้องจัดให้มีระบบการดูแลคัดกรองความประพฤติ ติดตามและประสานความร่วมมือกับผู้ปกครองอย่างใกล้ชิด

3. ให้สถานศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน จัดให้มีผู้รับผิดชอบอย่างเป็นระบบใน การแกัไขปัญหานักเรียน/นักศึกษาก่อเหตุทะเลาะวิวาท และให้ต้นสังกัดสนับสนุนงบประมาณ อัตรา กำลังคน เครื่องมือและอุปกรณ์ ให้สถานศึกษาอย่างเหมาะสมเพียงพอ

4. ให้สถานศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน ร่วมกันจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียน และกิจกรรม อันเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ เช่น กิจกรรมกีฬา กิจกรรมลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด และผู้บำเพ็ญประโยชน์ กิจกรรมทางศาสนา กิจกรรมนักศึกษาวิชาทหาร กิจกรรมอาสาพัฒนาสังคม ในชนบทและพื้นที่ทุรกันดาร กิจกรรมเยี่ยมชมทัศนสถาน สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก

5. ให้มีการประชุมร่วมกันระหว่างแกนนำนักเรียน/นักศึกษา และครูฝ่ายกิจการนักเรียน/นักศึกษา เป็นประจำทุกเดือนโดยหมุนเวียนไปในสถานศึกษาของแต่ละพื้นที่ เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ีร้อมทั้งร่วมปรึกษาและทำกิจกรรมร่วมกันในเชิงสร้างสรรค์

6. ในกรณีที่เกิดเหตุหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีการทะเลาะวิวาทของนักเรียน/นักศึกษา ให้สถานศึกษารายงานต่อต้านสังกัดทันที ทั้งนี้เพื่อจะได้ดำเนินการแก้ไข ป้องกัน และระงับเหตุได้อย่างทันการณั

7. ให้มีการบูรณาการและพัฒนาหลักสูตรทุกระดับการศึกษา เพื่อสร้างความเป็นพลเมืองดี มีความภาคภูมิใจในตนเอง เคารพในสิทธิของตนเองและผู้อื่น มีความอดทนและมีวินัย มีความรับผิดชอบ มีจิตอาสา มีความคิดสร้างสรรค์ ความคิดเชิงบวกและรู้จักการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งด้วยสันติวิธีรวมทั้งมีความภูมิใจในความเป็นไทย

8. ส่งเสริมให้มีการจัดทำวินัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ และศึกษาองค์ความรู้จากผลการวิจัยของต่างประเทศและในประเทศ ในการแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียน/นักศึกษา อย่างจริงจัง เพื่อให้การแก้ไขปัญหาดังกล่าวมีความยั่งยืน

มาตรการทางสังคม

1. รัฐต้องส่งเสริมให้หน่วยงานของรัฐ องค์กรเอกชน และทุกภาคส่วนในสังคมตระหนักและเห็นความสำคัญในการแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียน/นักศึกษาต่างสถาบัน โดยผนึกกำลังให้เกิดความร่วมมืออย่างจริงจังในการสร้างความเข้าใจ เจตคติ และค่านิยมที่ถูกต้องเพื่อให้อยู่ร่วมกันอย่างสันติ

2. ผู้ปกครอง บุคคลในสังคมทุกสาขาอาชีพ หน่วยงานของรัฐและเอกชน และสถาบันครอบครัว ต้องเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียนนักศึกษา และเยาวชน

3. สื่อมวลชนทุกแขนงต้องส่งเสริมข่าวสารข้อมูลนักเรียนนักศึกษาที่ทำความดี ให้มากและต่อเนื่อง ลดการเสนอข่าวสารข้อมูลที่ยั่วและส่งเสริมค่านิยมใช้ความรุนแรง เนื่องจากปัจจุบันค่านิยมของวัยรุ่นชอบเลียนแบบค่านิยมที่ไม่เหมาะสม

มาตรการทางกฎหมาย

1. ให้ส่วนราชการและหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายซึ่งเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน/นักศึกษาและเยาวชน มีการบังคับใช้กฎหมาย อย่างเคร่งครัดและจริงจัง

2. กรณีพบปัญญัตติในกฎหมายใดไม่สอดคล้องกับการแก้ไขปัญหา หรือเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานดังกล่าว ให้ส่วนราชการและหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายเสนอปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมต่อไป

2) กองบัญชาการตำรวจนครบาล

ตามหนังสือกองบัญชาการตำรวจนครบาล ที่ 0015.132/1365 ลงวันที่ 26 มกราคม 2555 พลตำรวจโท วินัย ทองสอง ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล (ในขณะนั้น) ได้กำหนดมาตรการในการแก้ไขปัญหานักเรียน/นักศึกษาทะเลาะวิวาท จำนวน 3 มาตรการ ดังนี้

1. มาตรการเชิงรุก สืบสวนหาข่าวสถานศึกษาที่อาจมีแนวโน้มเกิดเหตุจัดทำข้อมูลแล้วดำเนินการตรวจค้นสถานศึกษา โดยเน้นการตรวจค้นอาวุธ สิ่งผิดกฎหมายที่มีการซุกซ่อนไว้เพื่อใช้ในการก่อเหตุ รวมถึงแหล่งมั่วสุมของนักศึกษาที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม โดยให้แต่ละกองบังคับการจัดตั้งกองรักษาการณ์ในสถาบันการศึกษาที่มีการจัดงานสถาปนา เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมการป้องกันเหตุหรือความรุนแรงที่จะเกิดขึ้น

2. มาตรการป้องกันในที่สาธารณะ ประสานข้อมูลเกี่ยวกับเวลาเข้าเรียน เลิกเรียน แล้วจัดทำลงเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าตรวจตรา เฝ้าระวังเส้นทางและช่วงเวลาที่เสี่ยงต่อการเกิดเหตุ จุดต่อรถโดยสาร ห้างสรรพสินค้า รวมทั้งการกวาดค้นจับกุมตาม พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ.2551

3. มาตรการกวดขันต่อบุคคลที่สาม ประสานข้อมูลนักเรียน/นักศึกษา ศิษย์เก่าที่มีพฤติกรรมยุ่งปลุกปั่น ส่งเสริมให้มีการกระทำความผิด จัดทำข้อมูลประวัติ สืบสวนพฤติกรรมกวดขันเชิงรุก

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เสน่ห์ เสถียรพงษ์ (2540) ได้ศึกษาการก่อเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล พบว่าระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ของบิดาแตกต่างกันส่งผลต่อการทะเลาะวิวาทที่แตกต่างกัน ทักษะต่อครอบครัวมีผลค่อนข้างมากต่อการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของกลุ่มประชากรตัวอย่าง ทักษะต่อเพื่อนมีผลค่อนข้างมากกับการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของกลุ่มประชากรตัวอย่าง โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนที่มีฐานะใกล้เคียงกัน มีประวัติหนีเรียน ผลการเรียนต่ำ ทักษะต่อโรงเรียน ครูอาจารย์ มีผลค่อนข้างมากกับการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของกลุ่มประชากรตัวอย่าง และนอกจากนี้ยังพบว่าสาเหตุการก่อเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกาย

ส่วนใหญ่เป็นเรื่องความขัดแย้งในจิตใจของนักเรียนอาชีวศึกษารุ่นพี่ และถ่ายทอดมายังรุ่นน้อง ส่วนสาเหตุที่เกิดจากตัวนักเรียนอาชีวศึกษาในปัจจุบันเองกลับมีน้อยมาก และจะเกิดขึ้นมากในช่วงการเปิดภาคเรียนการศึกษา สำหรับการป้องกันและแก้ไขปัญหานี้ ซึ่งจากการศึกษาพบว่าครอบครัวที่มีความมั่นคง และอบอุ่น การกำหนดสถานที่ล่อแหลมต่อการเกิดเหตุเป็นสถานที่ต้องห้าม การเพิ่มความเข้มงวดในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง และการควบคุมการถ่ายทอดวัฒนธรรมที่ไม่ดีจากรุ่นพี่ ครูอาจารย์ เป็นต้น ซึ่งจะมีผลอย่างมากในการป้องกันการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียนนักศึกษาอาชีวศึกษาได้เป็นอย่างดี

จากงานวิจัยการศึกษาการก่อเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑลนอกจากปัจจัยมาจากครอบครัวแล้วยังพบว่าการถ่ายทอดเรื่องราวความขัดแย้งจากรุ่นพี่สู่รุ่นน้องก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้เกิดการทะเลาะวิวาท ผู้วิจัยจึงเห็นว่าปัจจัยนี้ก็เป็นปัจจัยที่สำคัญตัวหนึ่ง เนื่องจากว่าเยาวชนวัยนี้เป็นวัยที่ให้ความสำคัญกับเพื่อนเป็นอย่างมากต้องการได้รับการยอมรับในกลุ่มเพื่อน จึงเป็นที่มาในการที่จะนำไปศึกษาต่อเพื่อหาคำตอบว่าปัจจัยมีความสำคัญมากน้อยเพียงใดที่จะนำไปสู่ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง

จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ (2543) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา: ศึกษากรณีเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษารุ่นนี้ส่วนใหญ่อายุระหว่าง 18-20 ปี คิดเป็นร้อยละ 61.0 กำลังศึกษาระดับ ปวช. คิดเป็นร้อยละ 73.5 มีผลการเรียนระดับ 1.50-2.00 คิดเป็นร้อยละ 42.5 ซึ่งเป็นจำนวนมากที่สุด เคยก่อเหตุทะเลาะวิวาทมากกว่า 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.0 บิดาและมารดามีการศึกษาระดับต่ำกว่าประถมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 22.5 และ 34.0 ตามลำดับ ไม่ได้ใช้อาวุธในการทะเลาะวิวาท คิดเป็นร้อยละ 56.0 ส่วนใหญ่ตนเองได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยจากการทะเลาะวิวาท คิดเป็นร้อยละ 56.5 และผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า อายุ ผลการเรียน ระดับการศึกษาของมารดา อาชีพของบิดา บรรยากาศในโรงเรียน และความประพฤติของเพื่อนมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการทะเลาะวิวาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ธิดิมา เก่งถนอมศักดิ์ (2546) ได้ศึกษาสาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 18-20 ปี ใช้อาวุธปืนในการก่อเหตุทะเลาะวิวาท ซึ่งเป็นอาวุธที่มีความรุนแรงต่อผลที่ได้รับเป็นอย่างมาก เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดนั้นมาจากการที่พวกเขามีความรู้สึกลึกซึ้งกดดันต่อสังคมน้อยนั่นเองและเรื่องที่เกิดขึ้นว่ามีความรุนแรงอันดับแรก คือการทะเลาะวิวาททำให้เกิดความเสียหายต่อสาธารณะ และอยู่ในบรรยากาศครอบครัวไม่ดีรวมถึงบรรยากาศของโรงเรียนก็ไม่ได้ดีด้วย และผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ลักษณะส่วนบุคคล บรรยากาศครอบครัว บรรยากาศของโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการทะเลาะวิวาท

จากผลการวิจัยพบว่าเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมการกระทำความผิดก็เนื่องจากมีความผูกพันต่อสังคมน้อย บรรยากาศในครอบครัว โรงเรียน ก็ยังมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการทะเลาะวิวาทอีกด้วย จากผลที่กล่าวมาพบว่า ทั้งในเรื่องของสังคม ครอบครัว โรงเรียน ต่างก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับความรุนแรงที่เด็กและเยาวชนก่อเหตุทะเลาะวิวาท ปัจจัยเหล่านี้จึงควรนำมาศึกษาต่อเพื่อจะได้นำผลการศึกษามาทำความเข้าใจ แก้ไขและป้องกันปัญหาได้มากขึ้น

อุษารัตน์ นิติยารมย์ (2548) ได้ศึกษาเรื่อง กระบวนการศึกษาธิการกับการแก้ไขปัญหการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา พบว่า ปัจจัยที่เป็นสาเหตุนำไปสู่การทะเลาะวิวาท ได้แก่ ค่านิยมที่เป็นมรดกตกทอดจากรุ่นพี่ การขาดการสนับสนุนจากสังคม การหาอาชญาได้ง่าย การขาดการเอาใจใส่ดูแลจากพ่อแม่และอาจารย์ ความกึกคะนองของวัยรุ่น ส่วนแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญห ได้แก่ การสร้างความเข้าใจอันดีและเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นระหว่างพ่อแม่อาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักเรียน

จากผลการศึกษางานวิจัยนี้พบว่า ค่านิยมที่ตกทอดจากรุ่นพี่ผู้รุ่นน้องยังคงเป็นประเด็นที่สำคัญที่น่าสนใจในการนำมาศึกษาต่อ ตัวแปรนี้เป็นตัวแปรที่สำคัญถึงแม้ยังมีตัวแปรอื่น ๆ อย่างเช่น ครอบครัว ครู อาจารย์ รวมถึงตัวของเยาวชนเอง ผู้วิจัยจึงให้ความสนใจและเห็นว่ประเด็นนี้ยังเป็นประเด็นที่สำคัญและควรนำมาศึกษาเพื่อนำผลที่ได้นำไปป้องกัน แก้ไข ได้อย่างตรงจุดมากขึ้น

จิตภา สืบวงษ์ (2553) ได้ศึกษาสาเหตุและแนวทางการแก้ปัญหาการทะเลาะวิวาท : กรณีศึกษานักเรียน นักศึกษา อาชีวศึกษา โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่วงกลสยาม) เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร พบว่า สาเหตุของการทะเลาะวิวาทมาจาก 1) สาเหตุจากการเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อม 2) สาเหตุจากกลุ่มเพื่อน 3) สาเหตุจากรื่องู้สาว 4) สาเหตุจากการควบคุมอารมณ์ไม่ได้ 5) สาเหตุจากการมีปัญหากันมาก่อน แนวทางการแก้ปัญหาการทะเลาะวิวาท จากผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง 3 ฝ่ายคือ อาจารย์ฝ่ายปกครอง ผู้ปกครอง และนักเรียนนักศึกษา ควรดำเนินการโดยการสอบสวนถึงสาเหตุที่แท้จริงของการทะเลาะวิวาท ทำสัญญาความประพฤติ อบรมสั่งสอนให้รู้จักการอยู่ร่วมกันกับเพื่อนร่วมสถาบัน การให้ข้อมูลและขอความร่วมมือจากผู้ปกครองเพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหากับทางโรงเรียนอย่างต่อเนื่อง

ผลการศึกษางานวิจัยนี้พบว่าสาเหตุของการทะเลาะวิวาทมาจากครอบครัวและสภาพแวดล้อม เพื่อน เรื่องู้สาว การควบคุมอารมณ์ไม่ได้ และสาเหตุจากการมีปัญหากันมาก่อนตามลำดับ จะเห็นได้ว่าเรื่องของครอบครัวและสภาพแวดล้อมมีความสำคัญเนื่องจากครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่เด็กทุกคนได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รวมถึงการหล่อหลอมโดยสภาพแวดล้อมก็ส่งผลให้เด็ก

และเยาวชนมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันออกไป ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่ง

ยิ่งภัสสร พิมพิสัย (2555) ศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนนักศึกษาอาชีวศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ พบว่า 1) เด็กนักเรียนนักศึกษามักจะก่อเหตุทะเลาะวิวาทช่วงเย็นหลังเลิกเรียน 2) เด็กนักเรียนนักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้อาวุธในการก่อเหตุทะเลาะวิวาท 3) เด็กนักเรียนนักศึกษาไม่มีการวางแผนในการก่อเหตุทะเลาะวิวาท 4) เด็กนักเรียนนักศึกษาที่ร่วมก่อเหตุทะเลาะวิวาทมีการรวมกลุ่มตั้งแต่ 1-5 คน ขึ้นไป 5) เด็กนักเรียนนักศึกษาที่ร่วมก่อเหตุทะเลาะวิวาทไม่เคยรู้จักคู่กรณีมาก่อน

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2555) การศึกษาวิจัยเรื่อง มาตรการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และมาตรการทางสังคมกับการแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียน/นักศึกษาต่างสถาบัน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียน/นักศึกษาต่างสถาบัน การมีส่วนร่วมของประชาชนและมาตรการทางสังคม และมาตรการด้านการใช้กฎหมาย บังคับใช้กฎหมาย ระเบียบที่เกี่ยวข้องและวิธีปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียน/นักศึกษาต่างสถาบัน ผลจากการศึกษาสาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียน/นักศึกษาต่างสถาบัน คือ เกิดจากความต้องการอยากแก้แค้นคู่กรณีหรือปกป้องตนเองจากการถูกทำร้าย การขาดความอดทนอดกลั้นและยับยั้งชั่งใจ ความตึงเครียดและอยากรู้อยากลอง ต้องการเรียกร้องความสนใจและอยากเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม รุ่นพี่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เป็นตัวอย่างที่ไม่ดี ปลุกฝังค่านิยม และทัศนคติในทางที่ผิดให้กับรุ่นน้อง ครอบครัวแตกแยกหรือผู้ปกครองปล่อยปละละเลย ไม่ดูแลเอาใจใส่บุตรหลานและผลักระให้สถานศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบ อาจารย์ฝ่ายปกครองของสถานศึกษามีจำนวนไม่เพียงพอต่อการควบคุม ดูแลนักเรียน/นักศึกษา ชุมชนที่มีสภาพแวดล้อมไม่ดีส่งผลให้นักเรียน/นักศึกษามีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และสื่อมวลชนเสนอข่าวที่มีลักษณะรุนแรงและบ่อยครั้งทำให้นักเรียน/นักศึกษามีพฤติกรรมเลียนแบบ

จากการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ผลที่ได้คือ การทะเลาะวิวาทของนักเรียน/นักศึกษาต่างสถาบัน คือความต้องการอยากแก้แค้น ขาดความยับยั้งชั่งใจ ความตึงเครียด ต้องการความสนใจและการยอมรับในกลุ่มเพื่อน นอกจากนี้ยังเกิดมาจากการปลุกฝังค่านิยมจากรุ่นพี่สู่รุ่นน้อง ปัญหาในครอบครัว สภาพแวดล้อม รวมถึงสื่อมวลชนที่มีการนำเสนอข่าวอยู่บ่อยครั้งจนเกิดการเลียนแบบได้จากผลการศึกษาดังกล่าวและการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นว่าประเด็นเหล่านี้มีความสำคัญต่อการเกิดเหตุทะเลาะวิวาทหากมีการศึกษาที่จะทำให้ทราบถึงที่มาอย่างเจาะจงมากขึ้นก็จะสามารถป้องกันและแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาได้อย่างตรงประเด็นมากขึ้น

จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วนั้น ผู้วิจัยได้ข้อสรุปจากการศึกษาวิจัยพบว่าสาเหตุการทะเลาะวิวาทส่วนใหญ่มาจาก ค่านิยมที่ตกทอดจากรุ่นพี่สู่รุ่นน้อง ครอบครัวและสภาพแวดล้อม โรงเรียน การควบคุมอารมณ์ ความต้องการอยากแก้แค้น การขาดความยับยั้งใจ ความกึกคะนอง ต้องการความสนใจและการยอมรับในกลุ่มเพื่อน นอกจากนี้ยังมีการใช้อาวุธปืนในการก่อเหตุทะเลาะวิวาทอีกด้วย โดยผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์ตัวแปรที่จะนำมาศึกษาพบว่า ตัวแปรด้านค่านิยม ด้านครอบครัวและสภาพแวดล้อม ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด และตัวแปรด้านเกี่ยวกับตนเอง เป็นตัวแปรที่มีความสำคัญในการศึกษาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงกรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทโดยผู้วิจัยได้สกัดตัวแปรแต่ละตัวและได้นำมาเป็นแนวทางในการออกแบบกรอบแนวคิดในการวิจัย ทั้งนี้การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องยังพบว่า วิธีการวิจัย ที่ได้ศึกษามานั้นส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยจึงนำผลจากการงานวิจัยเชิงคุณภาพที่เกี่ยวข้องและวิธีการวิจัยจากงานวิจัยเชิงปริมาณมาวิเคราะห์เป็นตัวแปรและวิธีการวิจัยที่แตกต่างออกไป คือวิธีการวิจัยในครั้งนี้ จะเป็นการวิจัยเชิงปริมาณโดยมีตัวแปรต้น ตัวแปรตาม และตัวแปรแทรกซ้อน กล่าวคือ ตัวแปรต้น คือ เป็นปัจจัยในด้านเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัวและสังคม ส่วนตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงกรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท โดยมีตัวแปรแทรกซ้อนคือ ค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน ซึ่งจะมีความแตกต่างจากการวิจัยอื่น ๆ ที่ผ่านมา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษา พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท โดยแบ่งเป็นตัวแปรต้น คือ ด้านเกี่ยวกับตนเอง ด้านครอบครัวและสังคม ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ตัวแปรแทรกซ้อน คือ ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน เพื่อนำมาศึกษาความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงกรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทต่อไป

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัย พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีลำดับขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรคือนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครทั้งสถานศึกษาของภาครัฐและเอกชน โดยแบ่งเป็นสถานศึกษาของภาครัฐจำนวน 20 แห่ง มีนักเรียนอาชีวศึกษาประมาณ 32,281 คน ภาคเอกชนจำนวน 83 แห่ง มีจำนวนนักเรียนอาชีวศึกษาประมาณ 106,102 คน รวมสถานศึกษาของภาครัฐและเอกชนทั้งหมด 103 แห่ง จำนวนนักเรียนอาชีวศึกษาในสถานศึกษาภาครัฐและเอกชนรวมทั้งหมดประมาณ 138,383 คน

การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เลือกเก็บข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างกับนักเรียนอาชีวศึกษาที่มีหรือเคยมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยจะกำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้ตารางกำหนดขนาดตัวอย่างของ Taro Yamane ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 3.1 ตารางกำหนดขนาดตัวอย่างของ Taro Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

ตารางกำหนดขนาดตัวอย่างของ Taro Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

ขนาด ประชากร	ขนาดตัวอย่างตามความคลาดเคลื่อน					
	±1%	±2%	±3%	±4%	±5%	±10%
500	-	-	-	-	222	83
1,000	-	-	-	385	286	91
1,500	-	-	638	441	361	94
2,000	-	-	718	476	333	95
2,500	-	1,250	769	500	345	96
3,000	-	1,364	811	517	353	97
3,500	-	1,458	843	530	359	97
4,000	-	1,538	870	541	364	98
4,500	-	1,607	891	549	367	98
5,000	-	1,667	909	556	370	98
6,000	-	1,765	938	566	375	98
7,000	-	1,842	959	574	378	99
8,000	-	1,905	976	580	381	99
9,000	-	1,957	989	584	383	99
10,000	5,000	2,000	1,000	588	385	99
15,000	6,000	2,143	1,034	600	390	99
20,000	6,667	2,222	1,053	606	392	100
25,000	7,143	2,273	1,064	610	394	100
50,000	8,333	2,381	1,087	617	397	100
100,000	9,091	2,439	1,099	621	398	100
> 100,000	10,000	2,500	1,111	625	400	100

จากขนาดประชากรจำนวน 138,383 เมื่อนำมาเทียบกับตารางการหาตัวอย่างของ Taro Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือความคลาดเคลื่อน 0.05% ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน

ต่อมาจะเป็นการสุ่มโรงเรียนอาชีวศึกษาที่มีสถิติการทะเลาะวิวาทของนักเรียน นักศึกษา โดยจะเลือกสุ่มโรงเรียนอาชีวศึกษาตามหลักความน่าจะเป็น แล้วใช้การสุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Sampling) โดยวิธีการจับสลาก (ไม่ใส่คืน) ให้ได้โรงเรียนจำนวน 10 โรงเรียน และต่อมาเป็นการสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ให้ได้กลุ่มตัวอย่างโรงเรียนละ 40 คน แต่ละโรงเรียนจะเก็บข้อมูลแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยแบ่งเป็นนักเรียนชั้น ปวช.2 13คน ปวช.3 14 คน และ ปวส.1 13คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์รายละเอียด ทั้งนี้หากมีส่วนที่ได้มีการดัดแปลงจะนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ขั้นตอนในการพัฒนาเครื่องมือ มีดังต่อไปนี้

1. ขั้นตอนในการพัฒนาแบบสอบถาม

1) ศึกษาและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้จากหนังสือ รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ และข้อเสนอแนะ ตลอดจนเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2) นำแนวความคิด ทฤษฎีที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม หนังสือ รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ มาพัฒนาแบบสอบถาม โดยมีเนื้อหาสาระครอบคลุมเนื้อเรื่องที่ต้องการจะศึกษา ดังนี้

- ด้านจิตวิทยา พัฒนามาจากสาเหตุและระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร (ชนพัฒน์ อัยวรรณ, 2549) และสาเหตุและแนวทางการแก้ไขปัญหการทะเลาะวิวาทของนักเรียน นักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร (สุดาพร สีนประสงค์, 2550)

- ด้านครอบครัวและชุมชน พัฒนามาจากปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา : กรณีศึกษาเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล (จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, 2543) ปัญหาและมาตรการป้องกันแก้ไขการทะเลาะวิวาทของนักศึกษา กลุ่มช่างอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล (เฉลย คงปรีชาพันธุ์, 2544) สาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร (จิตติมา เก่งชนอมศักดิ์, 2546) สาเหตุและระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร (ชนพัฒน์ อัยวรรณ, 2549) และสาเหตุและแนวทางการแก้ไขปัญหการทะเลาะวิวาทของนักเรียน นักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร (สุดาพร สีนประสงค์, 2550)

- การคบเพื่อนที่กระทำผิด พัฒนามาจากปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา : กรณีศึกษาเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล (จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, 2543) สาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร (จิตติมา เก่งชนอมศักดิ์, 2546) สาเหตุและระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร (ชนพัฒน์ อัยวรรณ, 2549) และสาเหตุและแนวทางการแก้ไขปัญหการทะเลาะวิวาทของนักเรียน นักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร (สุดาพร สีนประสงค์, 2550)

- คำนิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน พัฒนามาจากปัญหาและมาตรการป้องกันแก้ไขการทะเลาะวิวาทของนักศึกษาในกลุ่มช่างอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล (เฉลย คงปรีชาพันธุ์, 2544) สาเหตุและระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร (ชนพัฒน์ อัยวรรณ, 2549) และสาเหตุและแนวทางการแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียน นักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร (สุดาพร สีนประสงค์, 2550)

- ระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาท พัฒนามาจากสาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร (ธิดิมา เก่งธนอมศักดิ์, 2546) และสาเหตุและระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร (ชนพัฒน์ อัยวรรณ, 2549)

3) นำแบบสอบถามที่พัฒนาแล้วไปให้คณะกรรมการผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ แนะนำการแก้ไขปรับปรุงสอบถามให้มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา

4) นำแบบสอบถามที่แก้ไขเสร็จแล้วไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2 การทดสอบเครื่องมือ

1) การทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) โดยนำแบบสอบถามไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบแก้ไขให้มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

2) การทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการนำแบบสอบถามไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง แล้วจึงนำมาวิเคราะห์เป็นข้อ ๆ เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยแบ่งตามปัจจัยแต่ละด้าน ดังนี้

- ด้านจิตวิทยา มีข้อคำถาม จำนวน 12 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น 0.91
- ด้านครอบครัวและชุมชน มีข้อคำถาม จำนวน 24 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น

0.71

- การคบเพื่อนที่กระทำผิด มีข้อคำถาม จำนวน 12 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น

0.94

- คำนิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน มีข้อคำถาม จำนวน 13 ข้อ มีค่า

ความเชื่อมั่น 0.95

- ระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาท มีข้อคำถาม จำนวน 15 ข้อ มี

ค่าความเชื่อมั่น 0.96

แบบสอบถาม (Questionnaire) ในครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไป

ตอนที่ 2 สาเหตุของการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบไปด้วย ด้านปัจจัยส่วนบุคคล ด้านครอบครัวและชุมชน การคบเพื่อนที่กระทำผิด และ ค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน มีเกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความคิดเห็น ดังนี้

5 คะแนน ระดับ 5 หมายถึง เป็นสาเหตุมากที่สุด

4 คะแนน ระดับ 4 หมายถึง เป็นสาเหตุมาก

3 คะแนน ระดับ 3 หมายถึง เป็นสาเหตุปานกลาง

2 คะแนน ระดับ 2 หมายถึง เป็นสาเหตุน้อย

1 คะแนน ระดับ 1 หมายถึง เป็นสาเหตุน้อยที่สุด

ในตอนที่ 2 จะมีข้อคำถามบางข้อที่มีเกณฑ์การคิดคะแนนสลับกับเกณฑ์การให้คะแนนแบบปกติ ได้แก่ ด้านครอบครัวและชุมชน ข้อ 1, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 18, 19, 20 และ 21

ตอนที่ 3 ระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาท มีเกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความคิดเห็น ดังนี้

5 คะแนน ระดับ 5 หมายถึง เป็นสาเหตุมากที่สุด

4 คะแนน ระดับ 4 หมายถึง เป็นสาเหตุมาก

3 คะแนน ระดับ 3 หมายถึง เป็นสาเหตุปานกลาง

2 คะแนน ระดับ 2 หมายถึง เป็นสาเหตุน้อย

1 คะแนน ระดับ 1 หมายถึง เป็นสาเหตุน้อยที่สุด

เมื่อได้คะแนนรวมและนำมาเฉลี่ยแล้วจะมีการให้ความหมายตามเกณฑ์การให้คะแนนของ Likert Scales ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ จริงที่สุด ก่อนข้างจริง จริงปานกลาง ไม่ค่อยจริง และไม่จริงเลย ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21 - 5.00 หมายถึง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมตนเองมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.41 - 4.20 หมายถึง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมตนเองมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.61 - 3.40 หมายถึง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมตนเองปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.81 - 2.60 หมายถึง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมตนเองน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.80 หมายถึง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมตนเองน้อยที่สุด

โดยเกณฑ์การแบ่งความกว้างของแต่ละอันตรภาคชั้นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.8 ซึ่งได้ค่ามาจากการคำนวณโดยใช้สมการทางคณิตศาสตร์ ดังนี้ (ยิ่งภัสสร พิมพิสัย, 2555: 37)

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

3.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะใช้วิธีใช้แบบสอบถามเป็นรายบุคคล โดยตรวจสอบว่ามีสถานศึกษาอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครใดที่มีเหตุการณ์ทะเลาะวิวาทแล้ว จากนั้นจึงเดินทางไปเก็บข้อมูล โดยทำหนังสือจากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ไปยังสถานศึกษาอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครแจ้งความประสงค์เพื่อขอความร่วมมือในการเข้าไปเก็บข้อมูลในครั้งนี้ และเจาะจงเข้าไปเก็บข้อมูลกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมทะเลาะวิวาท

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล เมื่อเก็บข้อมูลมาแล้ว จะตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลแล้วนำข้อมูลที่ได้อิงไปประมวลผลและทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์

ซึ่งสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทำมีดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่และร้อยละ
2. ศึกษาเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง โดยใช้สถิติการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย (Independent Sample T-Test)
3. ศึกษาอิทธิพลของความสัมพันธ์ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบเชิงชั้น (Hierarchical multiple regression analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ทำการศึกษาจากนักเรียนนักศึกษาที่มีหรือเคยมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท จำนวน 400 ราย เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัย เป็น ส่วน 4 ดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบไปด้วย อายุ ระดับการศึกษา สังกัดสถานศึกษา ผลการเรียนเฉลี่ย ปัจจุบันพักอาศัยอยู่กับ ผู้ปกครอง สถานภาพการสมรสของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง นำเสนอโดยใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ความถี่ (Frequency) และอัตราส่วนร้อยละ (Percentage)

4.2 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนน ปัจจัยด้านจิตวิทยา ด้านครอบครัวและชุมชน ด้าน การคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน และระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง นำเสนอโดยใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ ปัจจัยด้านจิตวิทยา ด้านครอบครัวและชุมชน ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน และระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติ Independent t-test

4.4 การวิเคราะห์ปัจจัยด้านจิตวิทยา ด้านครอบครัวและชุมชน ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด และด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน ที่มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบเชิงชั้น (Hierarchical multiple regression analysis)

4.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบไปด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ผลการเรียนเฉลี่ย ปัจจุบันพักอาศัยอยู่กับ ผู้ปกครอง สถานภาพการสมรสของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง โดยทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ราย ผลการวิเคราะห์มีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 4.1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 16 ปี	15	3.8
ระหว่าง 16-20 ปี	363	90.8
ระหว่าง 21-25 ปี	21	5.3
25 ปีขึ้นไป	1	0.3
รวม	400	100.0

จากตาราง 4.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ ระหว่าง 16-20 ปี จำนวน 363 คน คิดเป็นร้อยละ 90.8 รองลงมาพบว่ามีอายุระหว่าง 21-25 ปี จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3

ตาราง 4.2 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปวช.	311	77.8
ปวส.	89	22.3
รวม	400	100.0

จากตาราง 4.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น ปวช. จำนวน 311 คน คิดเป็นร้อยละ 77.8 และศึกษาในชั้น ปวส. จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 22.3

ตาราง 4.3 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสังกัดสถานศึกษา

สังกัดสถานศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รัฐบาล	80	20.0
เอกชน	320	80.0
รวม	400	100.0

จากตาราง 4.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษาสังกัดเอกชน จำนวน 320 คน คิดเป็นร้อยละ 80.0 และศึกษาในสถานศึกษาสังกัดรัฐบาล จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0

ตาราง 4.4 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลการเรียนเฉลี่ย

ผลการเรียนเฉลี่ย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 1.01	13	3.3
ระหว่าง 1.01 - 2.00	115	28.8
ระหว่าง 2.01 - 3.00	197	49.3
3.01 - 4.00	75	18.8
รวม	400	100.0

จากตาราง 4.4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีผลการเรียนเฉลี่ยระหว่าง 2.01 - 3.00 จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 49.3 รองลงมาพบว่ามีผลการเรียนเฉลี่ยระหว่าง 1.01 - 2.00 จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 28.8

ตาราง 4.5 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของปัจจุบันพักอาศัยอยู่กับ

ปัจจุบันพักอาศัยอยู่กับ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บิดาและมารดา	260	65.0
บิดาหรือมารดา	87	21.8
ญาติ	39	9.8
อื่น ๆ	14	3.5
รวม	400	100.0

จากตาราง 4.5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา จำนวน 260 คน คิดเป็นร้อยละ 65.0 รองลงมาพบว่าอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดา จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 21.8

ตาราง 4.6 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ปกครอง

ผู้ปกครอง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บิดาและมารดา	267	66.8
บิดาหรือมารดา	92	23.0
ญาติ	39	9.8
อื่น ๆ	2	0.5
รวม	400	100.0

จากตาราง 4.6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีบิดาและมารดาเป็นผู้ปกครอง จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 66.8 รองลงมาพบว่า บิดาหรือมารดาเป็นผู้ปกครอง จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0

ตาราง 4.7 แสดงจำนวนและร้อยละของสถานภาพการสมรสของผู้ปกครอง

สถานภาพการสมรส ของผู้ปกครอง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โสด	98	24.5
สมรส	219	54.8
หย่าร้าง	76	19.0
อื่น ๆ	7	1.8
รวม	400	100.0

จากตาราง 4.7 พบว่า สถานภาพการสมรสของผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ สมรส จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 54.8 รองลงมาพบว่าผู้ปกครองมีสถานภาพ โสด จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 24.5

4.8 แสดงจำนวนและร้อยละของอาชีพของผู้ปกครอง

อาชีพของผู้ปกครอง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ข้าราชการ – พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	55	13.8
ลูกจ้างบริษัทเอกชน	73	18.3
ธุรกิจส่วนตัว	89	22.3
ทำการเกษตร	8	2.0
รับจ้างทั่วไป	168	42.0
อื่น ๆ	7	1.8
รวม	400	100.0

จากตาราง 4.8 พบว่า อาชีพผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีอาชีพ รับจ้างทั่วไป จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 42.0 รองลงมาพบว่า ผู้ปกครองมีอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 22.3

ผลการวิเคราะห์ครั้งนี้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ ระหว่าง 16-20 ปี จำนวน 363 คน คิดเป็นร้อยละ 90.8 กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น ปวช. จำนวน 311 คน คิดเป็นร้อยละ 77.8 ซึ่งกำลังศึกษาในสถานศึกษาสังกัดเอกชน จำนวน 320 คน คิดเป็นร้อยละ 80.0 มีผลการเรียนเฉลี่ย ระหว่าง 2.01 - 3.00 จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 49.3 พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา จำนวน 260 คน คิดเป็นร้อยละ 65.0 มีบิดาและมารดาเป็นผู้ปกครอง จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 66.8 สถานภาพการสมรสผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ สมรส จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 54.8 และอาชีพผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างมีอาชีพ รับจ้างทั่วไป จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 42.0

4.2 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนและระดับของปัจจัยด้านจิตวิทยา ด้านครอบครัว และชุมชน ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน และระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านจิตวิทยา ด้านครอบครัวและชุมชน ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน และระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ทำการศึกษาจากนักเรียนนักศึกษาที่มีหรือเคยมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทจำนวน 400 คน มีผลการวิเคราะห์แต่ละด้าน ดังนี้

ตาราง 4.9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของด้านจิตวิทยา

ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับ
1. ท่านอยากแสดงความสามารถ	2.93	1.13	ปานกลาง
2. พฤติกรรมทะเลาะวิวาทมาจากความคึกคะนองของท่าน	2.77	1.20	ปานกลาง
3. ท่านถูกขู่ข่มขู่จากคู่อริ	3.29	1.34	ปานกลาง
4. ท่านอยากแสดงความเป็นผู้นำ	2.55	1.18	น้อย
5. ท่านต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน	2.85	1.23	ปานกลาง
6. ท่านขาดความสามารถในการควบคุมอารมณ์	2.62	1.25	ปานกลาง
7. ท่านต้องการเป็นจุดเด่น	2.29	1.24	น้อย
8. ท่านมิได้ไตร่ตรองก่อนการทะเลาะวิวาท	2.69	1.27	ปานกลาง
9. ท่านต้องการพิสูจน์ตนเองในกลุ่มเพื่อนด้วยการไปแสดงพฤติกรรมทะเลาะวิวาท	2.35	1.24	น้อย
10. การทะเลาะวิวาทที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากยาเสพติด	2.00	1.27	น้อย
11. ท่านเคยมีเรื่อง โกรธแค้นกับคู่อริมาก่อน	2.93	1.36	ปานกลาง
12. กิริยา ท่าทาง วาจาและการแต่งกายที่ขู่ข่มให้เกิดการทะเลาะวิวาท	2.86	1.33	ปานกลาง
รวม	2.67	0.89	ปานกลาง

จากตาราง 4.9 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถาม ท่านถูกช่วยจากคู่อริ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด มีค่าเฉลี่ย 3.29 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา คือ ท่านอยากแสดงความสามารถ และท่านเคยมีเรื่องโกรธแค้นกับคู่อริมาก่อน มีค่าเฉลี่ย 2.93 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน และในภาพรวมของด้านจิตวิทยา มีค่าเฉลี่ย 2.67 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งในด้านจิตวิทยานี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่มีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงกรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทนั้นมาจากสาเหตุการถูกช่วยจากคู่อริ มีความโกรธแค้นกันมาก่อน นอกจากนี้กิริยาท่าทาง วาจาและการแต่งกายก็เป็นสิ่งที่ช่วยทำให้เกิดการทะเลาะวิวาท ประกอบกับกลุ่มตัวอย่างอาจจะแสดงความสามารถโดยการแสดงพฤติกรรมทะเลาะวิวาท และต้องการให้กลุ่มเพื่อนยอมรับอีกด้วย

ตาราง 4.10 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของด้านครอบครัวและชุมชน

ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน	
		มาตรฐาน (S.D.)	ระดับ
1. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองอบรมสั่งสอนอยู่เสมอ	4.24	0.97	มากที่สุด
2. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองไม่มีเวลาดูแลท่าน	2.60	1.35	น้อย
3. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองเข้มงวดมากเกินไป	2.93	1.20	ปานกลาง
4. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองรับฟังความคิดเห็นของท่าน	2.48	1.09	น้อย
5. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองให้คำปรึกษาแก่ท่าน	2.39	1.08	น้อย
6. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองควบคุมความประพฤติของท่าน	2.53	1.10	น้อย
7. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองเป็นแบบอย่างที่ดี	2.13	1.07	น้อย
8. ท่านกล้าที่จะพูดกับบิดา มารดาหรือผู้ปกครองเมื่อมีปัญหา	2.44	1.19	น้อย
9. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองให้ความใกล้ชิด	2.43	1.16	น้อย
10. ท่านและบิดา มารดาหรือผู้ปกครองมีการพูดคุยกันอยู่เสมอ	2.28	1.09	น้อย
11. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองและท่านใช้เวลาว่างร่วมกัน	2.62	1.16	ปานกลาง
12. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองมีอารมณ์คงที่	2.47	1.03	น้อย
13. สมาชิกในครอบครัวมีการทะเลาะวิวาทกัน	2.46	1.32	น้อย

ตาราง 4.10 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของด้านครอบครัวและชุมชน (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับ
14. ชุมชนที่อยู่อาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม มั่วสุม	2.55	1.30	น้อย
15. ผู้คนที่อยู่ในชุมชนมีพฤติกรรมกระทำผิด	2.66	1.27	ปานกลาง
16. ชุมชนที่อยู่อาศัยไร้กฎ ระเบียบ	2.62	1.33	ปานกลาง
17. ท่านมีความใกล้ชิดกับผู้คนในชุมชนที่มีพฤติกรรม กระทำผิด	2.64	1.28	ปานกลาง
18. ผู้คนในชุมชนที่ท่านอาศัยมีความสนิทสนม กันเคยกัน	2.73	1.20	ปานกลาง
19. มีกิจกรรมส่วนรวมในชุมชนที่อยู่อาศัยให้เข้าร่วม เสมอ	2.93	1.18	ปานกลาง
20. ผู้คนในชุมชนเข้าร่วมกิจกรรมส่วนรวมเสมอ	2.86	1.12	ปานกลาง
21. ชุมชนที่อยู่อาศัยมีการสอดส่องดูแลกันเองภายใน ชุมชน	2.82	1.17	ปานกลาง
22. ในชุมชนที่อยู่อาศัยมีการทะเลาะวิวาท ขัดแย้งกัน เสมอ	2.67	1.23	ปานกลาง
23. ชุมชนที่อยู่อาศัยให้ความร่วมมือกันเมื่อเกิดปัญหา	3.14	1.13	ปานกลาง
24. ในชุมชนที่อยู่อาศัยมีสถานเริงรมย์	2.84	1.25	ปานกลาง
รวม	2.68	0.43	ปานกลาง

จากตาราง 4.10 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถาม บิดา มารดาหรือผู้ปกครอง
อบรมสั่งสอนอยู่เสมอ มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด 4.24 อยู่ในระดับ มากที่สุด รองลงมา คือ บิดา มารดาหรือ
ผู้ปกครองเข้มงวดมากเกินไป และมีกิจกรรมส่วนรวมในชุมชนที่อยู่อาศัยให้เข้าร่วมเสมอ มีค่าเฉลี่ย
2.93 อยู่ในระดับ ปานกลาง ส่วนในภาพรวมค่าเฉลี่ยด้านครอบครัวและชุมชน มีค่าเฉลี่ย 2.68 ซึ่ง
อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งในด้านครอบครัวและชุมชนนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีบิดา มารดาหรือ
ผู้ปกครองอบรมสั่งสอนอยู่เสมอ แต่มีความเข้มงวดมากเกินไป และในชุมชนให้ความร่วมมือกันดี
เมื่อเกิดปัญหา ทั้งยังมีกิจกรรมให้ผู้คนได้เข้าร่วมเสมอ

ตาราง 4.11 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด

ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน	
		มาตรฐาน (S.D.)	ระดับ
1. เพื่อนของท่านมีพฤติกรรมทะเลาะวิวาท	3.08	1.24	ปานกลาง
2. เพื่อนชักนำให้เกิดการทะเลาะวิวาท	2.81	1.29	ปานกลาง
3. เพื่อนมีผลการเรียนต่ำ	2.84	1.16	ปานกลาง
4. เพื่อนเป็นหัวหน้ากลุ่มหรือแก๊งค์	2.51	1.20	น้อย
5. เพื่อนของท่านชักชวนให้ไปร่วมการทะเลาะวิวาท	2.67	1.22	ปานกลาง
6. ท่านได้รับพฤติกรรมทะเลาะวิวาทมาจากเพื่อน	2.54	1.24	น้อย
7. เพื่อนต้องการให้ท่านพิสูจน์ตนเองด้วยการทะเลาะ วิวาท	2.40	1.22	น้อย
8. เพื่อนล้อเลียนท่านว่าเป็นคนอ่อนแอ	2.29	1.23	น้อย
9. เพื่อนดื่มสุราและของมึนเมา	3.12	1.32	ปานกลาง
10. เพื่อนเสพยาเสพติด	2.34	1.30	น้อย
11. เพื่อนท้าทายให้ท่านไปมีพฤติกรรมทะเลาะวิวาท	2.53	1.26	น้อย
12. เพื่อนแสดงตัวเป็นเจ้าถิ่นที่เห็นใครมาเป็นนักเลง ไม่ได้	2.60	1.23	น้อย
รวม	2.64	0.98	ปานกลาง

จากตาราง 4.11 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถาม เพื่อนดื่มสุราและของมึนเมา มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 3.12 อยู่ในระดับ ปานกลาง รองลงมา เพื่อนของท่านมีพฤติกรรมทะเลาะวิวาท มีค่าเฉลี่ย 3.08 อยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน และในภาพรวมด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด มีค่าเฉลี่ย 2.64 อยู่ในระดับ ปานกลาง ซึ่งในด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดนี้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ คบกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมทะเลาะวิวาทและคบกับเพื่อนที่ดื่มสุราและของมึนเมา โดยเพื่อนที่คบมีผลการเรียนต่ำและยังเป็นคนที่ชักนำให้เกิดการทะเลาะวิวาทอีกด้วย

ตาราง 4.12 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน

ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับ
1. ประเพณีนิยมระหว่างสถาบัน เช่น ยึดหัวเข็มขัดและเสื้อของนักเรียนต่างสถาบัน	3.21	1.31	ปานกลาง
2. ความบาดหมางระหว่างสถาบันตั้งแต่อดีต	3.15	1.26	ปานกลาง
3. การทะเลาะวิวาททำให้สถาบันของตนมีชื่อเสียง	3.01	1.29	ปานกลาง
4. ความสำคัญของระบบรุ่นพี่ รุ่นน้อง	3.29	1.31	ปานกลาง
5. แก๊งแก๊งเพื่อนร่วมสถาบันที่ถูกทำร้าย	3.07	1.25	ปานกลาง
6. ศักดิ์ศรีระหว่างสถาบัน	3.27	1.31	ปานกลาง
7. การถูกเหยียดหยามจากสถาบันอื่น	3.23	1.27	ปานกลาง
8. ความบาดหมางระหว่างสถาบันสืบทอดมาจากรุ่นพี่	3.04	1.21	ปานกลาง
9. การทะเลาะวิวาทเป็นการสร้างอิทธิพลและชื่อเสียง	2.99	1.25	ปานกลาง
10. รุ่นพี่ปลุกฝังการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบันสู่รุ่นน้อง	2.79	1.23	ปานกลาง
11. รุ่นพี่แสดงให้เห็นว่าการทะเลาะวิวาทเป็นสิ่งที่ต้องทำให้แก่สถาบัน	2.82	1.25	ปานกลาง
12. หากทะเลาะวิวาทแล้วชนะถือว่าสถาบันนั้นดีกว่า	2.94	1.27	ปานกลาง
13. ในสถาบันเมื่อมีปัญหา มักจะหาทางออกด้วยการใช้กำลัง	2.71	1.26	ปานกลาง
รวม	3.04	1.01	ปานกลาง

จากตาราง 4.12 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถาม ความสำคัญของระบบรุ่นพี่ รุ่นน้อง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด โดยมีค่าเฉลี่ย 3.29 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ศักดิ์ศรีระหว่างสถาบัน มีค่าเฉลี่ย 3.27 อยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน และในภาพรวมด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน มีค่าเฉลี่ย 3.04 อยู่ในระดับ ปานกลาง ซึ่งในด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันนี้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับระบบรุ่นพี่รุ่นน้อง ศักดิ์ศรีระหว่างสถาบันและการถูกเหยียดหยามจากสถาบันอื่น ซึ่งกลุ่มตัวอย่างยึดถือเป็นประเพณีนิยมระหว่างสถาบัน เช่น

การขีดหัวเข็มขัดและเสื้อของนักเรียนสถาบันอื่น โดยมีความบาดหมางกันมาตั้งแต่อดีตและแก้แค้นแทนเพื่อนที่ถูกทำร้าย

ตาราง 4.13 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาท

ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับ
1. มีการวางแผนก่อนการทะเลาะวิวาท	2.91	1.38	ปานกลาง
2. มีการเตรียมอาวุธเพื่อใช้ในการก่อเหตุทะเลาะวิวาท	2.90	1.30	ปานกลาง
3. มีการเตรียมหรือกำหนดสถานที่ในการก่อเหตุทะเลาะวิวาท	2.69	1.28	ปานกลาง
4. ใช้อาวุธมีคมในการก่อเหตุทะเลาะวิวาท	2.99	1.28	ปานกลาง
5. ใช้อาวุธปืนในการก่อเหตุทะเลาะวิวาท	2.77	1.35	ปานกลาง
6. ใช้ระเบิดในการก่อเหตุทะเลาะวิวาท	2.72	1.38	ปานกลาง
7. มีผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องได้รับบาดเจ็บและสูญเสียชีวิต	2.66	1.31	ปานกลาง
8. ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาทต้องเข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาล ร่างกายมีบาดแผล มีอาการสาหัส	2.74	1.26	ปานกลาง
9. ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาท ร่างกายมีบาดแผลแต่ไม่ถึงกับเข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาล	2.78	1.28	ปานกลาง
10. ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาท มีการบาดเจ็บเล็กน้อย เช่น ฟกช้ำ	2.89	1.29	ปานกลาง
11. การก่อเหตุทะเลาะวิวาททำให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตาย	2.56	1.29	น้อย
12. นักเรียนได้รับบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาทต้องเข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาล ร่างกายมีบาดแผล มีอาการสาหัส	2.76	1.27	ปานกลาง

ตาราง 4.13 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาท (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับ
13. นักเรียนได้รับบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาท ร่างกายมีบาดแผลแต่ไม่ถึงกับเข้าพักรักษาตัวใน โรงพยาบาล	2.73	1.20	ปานกลาง
14. นักเรียนได้รับบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาท มีการ บาดเจ็บเล็กน้อย เช่น ฟกช้ำ	2.82	1.26	ปานกลาง
15. การก่อเหตุทะเลาะวิวาททำให้นักเรียนด้วยกันถึง แก่ความตาย	2.54	1.31	น้อย
รวม	2.77	1.02	ปานกลาง

จากตาราง 4.13 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถาม ใช้อาวุธมีคมในการก่อเหตุทะเลาะวิวาท มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 2.99 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา มีการวางแผนก่อนการทะเลาะวิวาท มีค่าเฉลี่ย 2.91 อยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน และในภาพรวมระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาท มีค่าเฉลี่ย 2.77 อยู่ในระดับ ปานกลาง ซึ่งระดับความรุนแรงในการทะเลาะวิวาทนั้น มีการใช้อาวุธมีคมในการทะเลาะวิวาท มีการวางแผนและเตรียมอาวุธก่อนการทะเลาะวิวาท ซึ่งส่งผลกระทบต่อผู้เสียหายและนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษาที่ก่อเหตุได้รับบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาท มีการบาดเจ็บเล็กน้อย เช่น ฟกช้ำ

4.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยด้านจิตวิทยา ด้านครอบครัวและชุมชน ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน และระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยด้านจิตวิทยา ด้านครอบครัวและชุมชน ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน และระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาภาครัฐและเอกชน โดยใช้สถิติ Independent t-test เพื่อทดสอบประชากร 2 กลุ่มว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยด้านจิตวิทยา ด้านครอบครัวและชุมชน ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน และระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาภาครัฐและเอกชน มีผลการศึกษาแยกเป็นรายด้าน ดังนี้

ตาราง 4.14 แสดงการเปรียบเทียบของสถานศึกษาภาครัฐและเอกชนของด้านจิตวิทยา

ปัจจัย	สังกัด สถานศึกษา	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	t (df)	p
ด้านจิตวิทยา	รัฐบาล	2.73	0.82	0.56	0.58
	เอกชน	2.66	0.91	(398)	

* $p < 0.05$

จากตาราง 4.14 พบว่า ปัจจัยด้านจิตวิทยา ของสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย 2.73 และเอกชนมีค่าเฉลี่ย 2.66 ค่า p มีค่า 0.58 (มากกว่า 0.05) ปัจจัยด้านจิตวิทยาในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชนไม่มีความแตกต่าง

ตาราง 4.15 แสดงการเปรียบเทียบของสถานศึกษาภาครัฐและเอกชนของด้านครอบครัวและชุมชน

ปัจจัย	สังกัด สถานศึกษา	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	t (df)	p
ด้านครอบครัว และชุมชน	รัฐบาล เอกชน	2.69 2.68	0.42 0.43	0.22 (398)	0.83

* $p < 0.05$

จากตาราง 4.15 พบว่า ปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชน ของสถานศึกษาอาชีวศึกษา สังกัดรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย 2.69 และเอกชนมีค่าเฉลี่ย 2.68 ค่า p มีค่า 0.58 (มากกว่า 0.05) ปัจจัยด้าน ครอบครัวและชุมชน ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชนไม่มีความแตกต่าง

ตาราง 4.16 แสดงการเปรียบเทียบของสถานศึกษาภาครัฐและเอกชนของด้านการคบเพื่อน ที่กระทำผิด

ปัจจัย	สังกัด สถานศึกษา	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	t (df)	p
ด้านการคบ เพื่อนกระทำผิด	รัฐบาล เอกชน	2.52 2.68	0.92 0.99	- 1.03 (398)	0.19

* $p < 0.05$

จากตาราง 4.16 พบว่า ปัจจัยด้านด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ของสถานศึกษา อาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย 2.52 และเอกชนมีค่าเฉลี่ย 2.68 ค่า p มีค่า 0.19 (มากกว่า 0.05) ปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชนไม่มีความแตกต่าง

ตาราง 4.17 แสดงการเปรียบเทียบของสถานศึกษาภาครัฐและเอกชนของด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน

ปัจจัย	สังกัด สถานศึกษา	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	t (df)	p
ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรง ในสถาบัน	รัฐบาล	2.98	0.95	- 0.54	0.59
	เอกชน	3.05	1.02	(398)	

* $p < 0.05$

จากตาราง 4.17 พบว่า ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน ของสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย 2.98 และเอกชนมีค่าเฉลี่ย 3.05 ค่า p มีค่า 0.58 (มากกว่า 0.05) ปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชน ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชนไม่มีความแตกต่าง

ตาราง 4.18 แสดงการเปรียบเทียบของสถานศึกษาภาครัฐและเอกชนของระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง

ปัจจัย	สังกัด สถานศึกษา	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	t (df)	p
ระดับความรุนแรง	รัฐบาล	2.73	0.96	- 0.376	0.71
	เอกชน	2.78	1.04	(398)	

* $p < 0.05$

จากตาราง 4.18 พบว่า ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ของสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย 2.73 และเอกชน มีค่าเฉลี่ย 2.78 ค่า P มีค่า 0.58 (มากกว่า 0.05) ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชนไม่มีความแตกต่าง

4.4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิตวิทยา ด้านครอบครัวและชุมชน ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน และพฤติกรรม การใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านจิตวิทยา การคบเพื่อนที่กระทำผิด ครอบครัวและชุมชน ค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันที่มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท โดยผู้วิจัยได้นำตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยด้านจิตวิทยา การคบเพื่อนที่กระทำผิด ครอบครัวและชุมชน ตัวแปรแทรก คือ ค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันมาวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบเชิงชั้น

4.4.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ตาราง 4.19 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ตัวแปร	ระดับความรุนแรง	จิตวิทยา	ครอบครัวและชุมชน	คบเพื่อน	ค่านิยม
ระดับความรุนแรง	1.00				
จิตวิทยา	0.54	1.00			
ครอบครัวและชุมชน	0.19	0.32	1.00		
คบเพื่อน	0.65	0.62	0.38	1.00	
ค่านิยม	0.72	0.54	0.17	0.68	1.00

* ตัวแปรทุกตัวมีความสัมพันธ์กัน $p < 0.05$

จากตาราง 4.19 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรแต่ละด้านมีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรง และตัวแปรทุกด้านมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในทิศทางบวกทั้งหมด กล่าวคือ ตัวแปรทั้งสองตัวที่มีความสัมพันธ์กันนั้นมีทิศทางความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกัน ซึ่งขนาดความสัมพันธ์ของตัวแปรแต่ละตัวมีควรมีขนาดความสัมพันธ์ไม่เกิน 0.8 โดยความสัมพันธ์ของแต่ละด้านกับระดับความรุนแรงมีดังนี้

ระดับความรุนแรงมีความสัมพันธ์กับด้านจิตวิทยา ในทิศทางบวกมีขนาดความสัมพันธ์ 0.54 อยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ ตัวแปรทั้งสองตัวจะมีทิศทางความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน คือหากระดับความรุนแรงที่เพิ่มขึ้น แรงขับภายในหรือการควบคุมแรงขับภายในก็

จะเพิ่มมากขึ้นด้วย เช่นเดียวกันหากปัจจัยด้านจิตวิทยาเพิ่มขึ้น ระดับความรุนแรงก็จะเพิ่มสูงขึ้นด้วยเช่นกัน

ระดับความรุนแรงมีความสัมพันธ์กับด้านครอบครัวและชุมชน ในทิศทางบวกมีขนาดความสัมพันธ์ 0.19 อยู่ในระดับน้อย กล่าวคือ ตัวแปรทั้งสองตัวจะมีทิศทางความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน คือหากระดับความรุนแรงเพิ่มขึ้น ปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชนก็จะเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกันหากปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชนเพิ่มขึ้น ระดับความรุนแรงก็จะเพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน

ระดับความรุนแรงมีความสัมพันธ์กับการคบเพื่อนที่กระทำผิด ในทิศทางบวกมีขนาดความสัมพันธ์ 0.65 อยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ ตัวแปรทั้งสองตัวจะมีทิศทางความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน คือหากระดับความรุนแรงเพิ่มขึ้น ปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดก็จะเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกันหากปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดเพิ่มขึ้น ระดับความรุนแรงก็จะเพิ่มขึ้นเช่นกัน

ระดับความรุนแรงมีความสัมพันธ์กับด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันในทิศทางบวกมีขนาดความสัมพันธ์ 0.72 อยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ ตัวแปรทั้งสองตัวจะมีทิศทางความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน คือหากระดับความรุนแรงเพิ่มขึ้น ปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันก็จะเพิ่มสูงขึ้น เช่นเดียวกันหากปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันเพิ่มขึ้น ระดับความรุนแรงก็จะเพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน

ด้านจิตวิทยามีความสัมพันธ์กับด้านครอบครัวและชุมชนในทิศทางบวกมีขนาดความสัมพันธ์ 0.32 อยู่ในระดับน้อย กล่าวคือ ตัวแปรทั้งสองตัวจะมีทิศทางความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน คือหากปัจจัยด้านจิตวิทยา การควบคุมแรงขับภายในเพิ่มขึ้น ปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชนจะเพิ่มสูงขึ้น เช่นเดียวกันหากปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชนเพิ่มสูงขึ้น ปัจจัยด้านจิตวิทยา การควบคุมแรงขับภายใน ก็จะเพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน

ด้านจิตวิทยามีความสัมพันธ์กับการคบเพื่อนที่กระทำผิดในทิศทางบวกมีขนาดความสัมพันธ์ 0.62 อยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ ตัวแปรทั้งสองตัวจะมีทิศทางความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน คือหากปัจจัยด้านจิตวิทยาการควบคุมแรงขับภายในเพิ่มขึ้น ปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดก็จะเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกันหากปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดเพิ่มสูงขึ้น ปัจจัยด้านจิตวิทยาการควบคุมแรงขับภายในก็จะเพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน

ด้านจิตวิทยามีความสัมพันธ์กับด้านคำนิยามการใช้ความรุนแรงในสถาบันมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก มีขนาดความสัมพันธ์ 0.54 อยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ ตัวแปรทั้งสองตัวจะมีทิศทางความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันคือหากปัจจัยด้านจิตวิทยา การควบคุมแรงขับ

ภายในเพิ่มขึ้น ปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันก็จะเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกันหากปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันเพิ่มสูงขึ้น ปัจจัยด้านจิตวิทยาก็จะเพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน

ด้านครอบครัวและชุมชนมีความสัมพันธ์กับการคบเพื่อนที่กระทำผิดในทิศทางบวกโดยมีขนาดความสัมพันธ์ 0.38 ซึ่งอยู่ในระดับน้อย กล่าวคือ ตัวแปรทั้งสองตัวจะมีทิศทางความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน คือปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชนเพิ่มขึ้น ปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดก็จะเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกันหากปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดเพิ่มสูงขึ้น ปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชนก็จะเพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน

ด้านครอบครัวและชุมชนมีความสัมพันธ์กับด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก มีขนาดความสัมพันธ์ 0.17 อยู่ในระดับน้อย กล่าวคือ ตัวแปรทั้งสองตัวจะมีทิศทางความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน คือปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชนเพิ่มขึ้น ปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันก็จะเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกันหากปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันเพิ่มสูงขึ้น ปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชนก็จะเพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน

ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดมีความสัมพันธ์ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก มีขนาดความสัมพันธ์ 0.66 ซึ่งอยู่ในระดับน้อย กล่าวคือ ตัวแปรทั้งสองตัวจะมีทิศทางความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน คือปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดเพิ่มขึ้น ปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันก็จะเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกันหากปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันเพิ่มสูงขึ้น ปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดก็จะเพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน

4.4.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านจิตวิทยา การคบเพื่อนที่กระทำผิด ครอบครัวและชุมชน ค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันที่มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท

จากการนำปัจจัยด้านจิตวิทยา การคบเพื่อนที่กระทำผิด ครอบครัวและชุมชน และค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน ทั้ง 4 ตัวแปร มาวิเคราะห์ความถดถอยพหุเชิงซ้อนของตัวพยากรณ์ที่ใช้ในการพยากรณ์ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท เพื่อหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์และสามารถพยากรณ์ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท พบว่า

ขั้นที่ 1 ตัวพยากรณ์ที่เป็นตัวแปรอิสระ

ตัวพยากรณ์แรก คือ ด้านจิตวิทยา ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท ($b = 0.26$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (Sig. = 0.00)

ตัวพยากรณ์ที่สอง คือ ด้านครอบครัวและสังคม ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท ($b = - 0.22$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 (Sig. = 0.02)

ตัวพยากรณ์ที่สาม คือ ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท ($b = 0.57$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (Sig. = 0.00)

ตัวพยากรณ์ในขั้นที่ 1 สามารถพยากรณ์ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทได้ร้อยละ 45.9

ขั้นที่ 2 ตัวพยากรณ์ที่เป็นตัวแปรอิสระและตัวพยากรณ์ที่เป็นตัวแปรแทรก

ตัวพยากรณ์แรก คือ ด้านจิตวิทยา ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท ($b = 0.15$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (Sig. = 0.0004)

ตัวพยากรณ์ที่สอง คือ ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท ($b = 0.28$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (Sig. = 0.000)

ตัวพยากรณ์ที่สาม คือ ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท ($b = 0.48$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (Sig. = 0.000)

ตัวพยากรณ์ในขั้นที่ 2 สามารถพยากรณ์ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษา การทะเลาะวิวาทเพิ่มขึ้น 0.114 เมื่อรวมกับตัวแปรในขั้นที่ 1 แล้วสามารถพยากรณ์ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทเพิ่มขึ้น ร้อยละ 11.4 จากขั้นที่ 1 กล่าวคือ เมื่อวิเคราะห์ตัวแปรทุกตัวแล้ว พบว่าสามารถพยากรณ์พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงได้ร้อยละ 57.3

ตาราง 4.20 ตารางผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุเชิงชั้น

ตัวพยากรณ์	b	Beta	R	R ²	R ² Change	t (df)	p
ขั้นที่ 1			0.68	0.46	0.46		
คบเพื่อน ฯ	0.57	0.55				11.21	0.00
จิตวิทยา	0.26	0.22				4.71	0.00
ครอบครัวและสังคม	- 0.22	- 0.09				- 2.33	0.02
ขั้นที่ 2			0.76	0.57	0.11		
คบเพื่อน ฯ	0.28	0.26				5.14	0.00
จิตวิทยา	0.15	0.13				2.92	0.00
ครอบครัวและสังคม	- 0.08	- 0.03				- 0.89	0.37
ค่านิยม	0.48	0.47				10.28	0.00
ค่าคงที่	0.39						

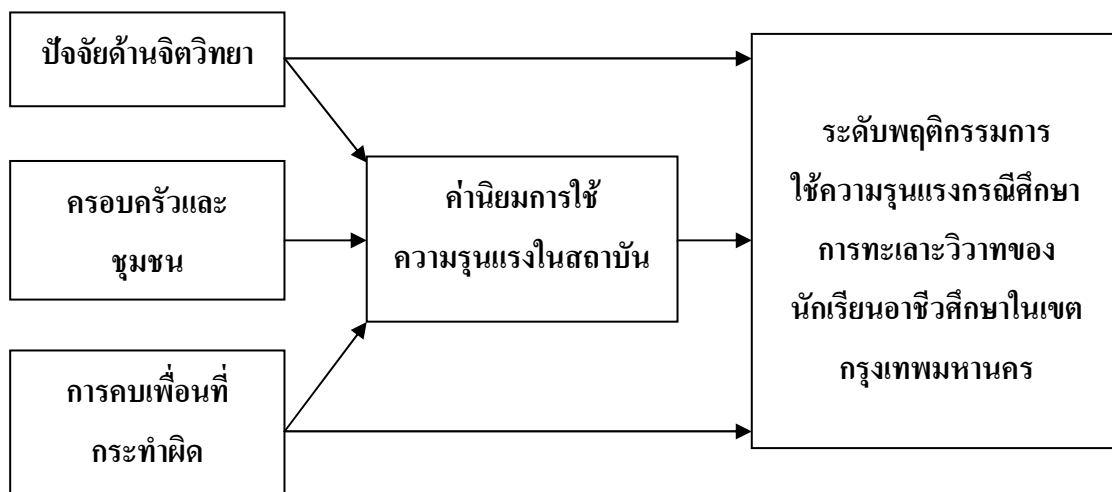
* P < 0.05

ผลการวิเคราะห์ ปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านจิตวิทยา ด้านครอบครัวและชุมชน เป็นปัจจัยที่มีสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทได้อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ตัวแปรทั้งสามด้านนี้มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง

และผลการวิเคราะห์เมื่อมีการนำตัวแปรแทรกซ้อน คือ ปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน เข้ามาร่วมทำนายด้วย พบว่า ปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านจิตวิทยา นั้นมีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทได้อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เมื่อวิเคราะห์ตัวแปรทั้งสามตัวผ่านตัวแปรแทรกซ้อน คือ ปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันนั้น กลับมีเพียงปัจจัยเพียงแค่ 2 ปัจจัย ที่มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท

จากผลวิเคราะห์ สรุปได้ว่าตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัวแปร คือ ปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านจิตวิทยา ด้านครอบครัวและชุมชน มีความสัมพันธ์ทางอ้อมกับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท และเมื่อตัวแปรทั้งสามตัววิเคราะห์ผ่านตัวแปรแทรกซ้อนกลับมีตัวแปรเพียง 2 ตัวแปร คือ ปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านจิตวิทยา ที่ส่งผลผ่านตัวแปรแทรกซ้อน คือ ปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน กล่าวคือตัวแปรทั้ง 2 ตัวแปร

คือ ปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านจิตวิทยา มีความสัมพันธ์ทางตรงกับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท โดยสามารถสรุปเป็นแผนภาพ ได้ดังนี้

แผนภาพ 4.1 สรุปผลการวิเคราะห์

จากแผนภาพ จะเห็นได้ว่า ปัจจัยด้านจิตวิทยา มีความสัมพันธ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมกับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กล่าวคือ ปัจจัยด้านจิตวิทยามีความสัมพันธ์ทางตรงกับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงโดยตัวเอง และมีความสัมพันธ์ทางอ้อมกับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงผ่านตัวแปรค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน

ปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชน มีความสัมพันธ์ทางอ้อมกับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กล่าวคือ จากผลการวิเคราะห์จะเห็นได้ว่าปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชนมีความสัมพันธ์กับ ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง แต่เมื่อมีปัจจัยแทรกซ้อนเข้ามาวิเคราะห์ร่วมด้วยตัวแปรนี้กลับไม่ส่งผลกับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง

ปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดมีความสัมพันธ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมกับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กล่าวคือ ปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดมีความสัมพันธ์ทางตรงกับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงโดยตัวเอง และมีความสัมพันธ์ทางอ้อมกับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงผ่านตัวแปรค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน

บทที่ 5

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัย พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยด้านจิตวิทยา ครอบครัวและชุมชน การคบเพื่อนที่กระทำผิด และปัจจัยค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมและระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและเพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครซึ่งผลการศึกษสามารถตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อ 1 เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

จากการพิสูจน์สมมติฐานระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ผลการศึกษาไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยแต่ละด้านของนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษาในสถานศึกษาของภาครัฐกับเอกชนพบว่า การคบเพื่อนที่กระทำผิดของสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาล อยู่ในระดับน้อย และเอกชนอยู่ในระดับปานกลาง และจากการที่ปัจจัยการคบเพื่อนที่กระทำผิดมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ดังนั้น การที่นักเรียน นักศึกษาคบเพื่อนที่กระทำผิด พบว่ามีแนวโน้มที่นักเรียน นักศึกษา จะมีพฤติกรรมการกระทำผิดเหมือนเพื่อน ซึ่งอาจจะส่งผลทำให้นักเรียน นักศึกษามีพฤติกรรมก้าวร้าว ทะเลาะวิวาทรุนแรงมากขึ้น สอดคล้องจากผลการวิเคราะห์ที่แสดงให้เห็นว่า ผลการวิเคราะห์ในภาพรวมระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทอยู่ในระดับ ปานกลาง คือการทะเลาะวิวาทอาจจะมีการใช้อาวุธและ/หรือการวางแผนมาก่อน ส่วนผลกระทบที่เกิดจากการทะเลาะวิวาทนั้นคือการได้รับบาดเจ็บทางร่างกายมีเลือดออกไม่มากมีบาดแผลหรือมีบาดแผลเล็กน้อยไม่ถึงกับเป็นอันตรายและได้รับการรักษาตัวในโรงพยาบาลแต่ ไม่ถึงกับการพักรักษาตัวที่โรงพยาบาล และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อพบว่า เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ

พบว่า ข้อคำถาม ใช้อาวุธมีคมในการก่อเหตุทะเลาะวิวาท มีค่าเฉลี่ยสูงสุด อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา มีการวางแผนก่อนการทะเลาะวิวาทอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน

จากผลการศึกษาสอดคล้องกับทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond) หัวใจของทฤษฎีนี้อยู่ที่ความผูกพันทางสังคม (Social Bond) เป็นสิ่งที่บุคคลจะต้องมีเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม โดยเฉพาะต่อมาตรฐานความประพฤติว่าอย่างไรถึงจะเป็นความประพฤติที่เหมาะสม ซึ่งความผูกพันทางสังคมนี้ ได้แก่ 1.ความรู้สึกร่วมกัน (Attachment) 2.ความยึดมั่น (Commitment) 3.ความเกี่ยวข้อง (Involvement) 4.ความเชื่อ (Belief) ความผูกพันทางสังคมทั้ง 4 ด้านนี้ มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการกระทำผิด เช่น ความรู้สึกร่วมกันกับการยึดมั่น เด็กวัยรุ่นที่มีปัญหามีผลมาจากการที่เขาไม่มีความรู้สึกร่วมกันกับผู้ปกครองและเพื่อน หากเด็กมีความรู้สึกร่วมกันกับบิดามารดาและเพื่อน จะทำให้เขาอุทิศตัวเองไปกับการศึกษาและการกระทำเป็นที่ยอมรับให้เห็นได้ว่าความรู้สึกร่วมกันจะส่งผลต่อเด็กวัยรุ่นยึดมั่นในบรรทัดฐานที่สังคมยอมรับ (Hirschi, 1969) (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, 2549: 14-15) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน (Differential association Theory) กล่าวถึงการพบปะสังสรรค์ทางสังคมของคนเรา จะทำให้ได้รับการเรียนรู้คุณธรรม และพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้อื่น การที่ผู้ใดจะรับเอาพฤติกรรมใดมาปฏิบัติขึ้นอยู่กับว่าผู้นั้นเลือกหรือมีโอกาสรับเอาพฤติกรรมแบบใดมาได้มากกว่ากัน (จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, 2543: 15) ก่อนที่เด็กและเยาวชนจะคบเพื่อนที่กระทำความผิด ตนเองยังไม่มีความคิดโน้มเอียงที่จะกระทำความผิด แต่เมื่อได้คบเพื่อนกระทำความผิดแล้วจึงได้เรียนรู้ค่านิยม ทักษะ และกลวิธี เทคนิคที่โน้มเอียงให้กระทำความผิดในที่สุดจะมีพฤติกรรมและบุคลิกภาพเป็นคนที่เห็นว่าการกระทำความผิดเป็นของธรรมดาอิทธิพลจากความสัมพันธ์กันจะทำให้เกิดการเรียนรู้มีผลเกิดขึ้นรุนแรงมากน้อยอย่างไร ขึ้นกับความถี่และกลุ่มเพื่อนจะมีมากเพียงใดในขอบเขตปริมาณและคุณภาพของความสัมพันธ์ที่บุคคลนั้นมีต่อกัน สิ่งสำคัญคือ ทักษะ ความคิด ค่านิยมที่ลอกเลียน และเก็บเข้ามาด้วยความสมัครใจ บางครั้งอาจไม่รู้ตัวก็ได้ ดังนั้นเมื่อบุคคลไม่มีความผูกพันทางสังคม บุคคลนั้นย่อมไม่สนใจการกระทำหรือพฤติกรรมว่าจะส่งผลต่อสังคมเพียงใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการเข้าไปรวมกลุ่มกับเพื่อนที่กระทำความผิดจนซึมซับเอาค่านิยม ความเชื่อ ทักษะ การกระทำความผิดอยู่บ่อยครั้ง จึงมักจะส่งผลเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมการกระทำความผิดในที่สุด

แต่ผลการศึกษางานวิจัยของ ธิติมา เก่งธนะมศักดิ์ (2546: 60) พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับความรุนแรงในการทะเลาะวิวาท คิดเป็นร้อยละ 52.83 เมื่อพิจารณาจากผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้อาวุธปืนในการก่อเหตุทะเลาะวิวาทซึ่งเป็นอาวุธที่มีความรุนแรงต่อผลที่ได้รับเป็นอย่างมาก และจากสภาพสังคมในปัจจุบันที่มีความเจริญเข้ามาเป็นอย่างมาก ส่งผลให้สังคมมีความผูกพันกันน้อย ดังนั้นผู้ที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาทจึงไม่สนใจต่อผลเสียที่จะเกิดขึ้นต่อสังคมจาก

การทะเลาะวิวาท และชนพัฒนา อัยวรรณ์ (2549: 62) กลับพบว่า นักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร มีระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทที่มีความรุนแรงโดยภาพรวม มีระดับความรุนแรงมาก รองลงมา คือ ระดับรุนแรงปานกลาง และระดับรุนแรงน้อย

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาภาครัฐและภาคเอกชน ในเขต กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานข้อที่ 1 ระดับพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในภาครัฐมี น้อยกว่าระดับพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในภาคเอกชน

จากการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในภาครัฐและระดับพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในภาคเอกชน พบว่า ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ของสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาล และเอกชน ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง เช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับค่า P มีค่า 0.58 (มากกว่า 0.05) พบว่า ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชนไม่มีความแตกต่าง

จากการพิสูจน์สมมติฐานระดับพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในภาครัฐมีน้อยกว่าระดับพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในภาคเอกชน พบว่า ผลการศึกษาไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยแต่ละด้านของนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษาในสถานศึกษาของภาครัฐกับเอกชนพบว่า การคบเพื่อนที่กระทำผิดของสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลอยู่ในระดับน้อย และเอกชนอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งแตกต่างกัน และเนื่องจากปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด มีความสัมพันธ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทนั้น จะเห็นได้ว่า หากนักเรียน นักศึกษามีการคบเพื่อนที่กระทำผิด ย่อมมีแนวโน้มสูงที่จะทำให้นักเรียน นักศึกษามีพฤติกรรมกระทำผิดตามไปด้วย และด้วยช่วงวัยที่ติดเพื่อน เชื่อเพื่อน ต้องการให้เพื่อนยอมรับ จึงเรียนรู้พฤติกรรมกระทำผิดจากเพื่อนและเลียนแบบบ้าง ซึ่งถ้าหาก ครู อาจารย์ไม่มีการสอดส่องดูแลให้ทั่วถึง ย่อมส่งผลให้นักเรียน นักศึกษามีพฤติกรรมทะเลาะวิวาทเพิ่มมากขึ้นและอาจจะส่งผลต่อการเพิ่มระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทให้สูงขึ้นอีกด้วย

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อศึกษาปัจจัยด้านจิตวิทยา ครอบครัวและชุมชน การคบเพื่อนที่กระทำผิด ค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันและระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานข้อที่ 2 ตัวแปรด้านจิตวิทยา ครอบครัวและชุมชน และการคบเพื่อนที่กระทำผิด มีความสัมพันธ์กับค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันซึ่งส่งผลต่อระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ตัวแปรด้านจิตวิทยา เป็นตัวแปรที่แสดงถึง แรงขับภายในจิตใจ ที่ผลักดันส่งผลให้เกิดพฤติกรรม ซึ่งบุคคลแต่ละคนจะแสดงออกมาไม่เหมือนกัน อยู่ที่ว่าบุคคลนั้นจะสามารถนำส่วนใดออกมาใช้ และเก็บส่วนใดเอาไว้ภายใน

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยด้านจิตวิทยามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงทั้งทางตรงและทางอ้อมและสามารถพยากรณ์ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงได้ และจากการพิสูจน์สมมติฐานโดยพิจารณาจากปัจจัยด้านจิตวิทยา แล้วนั้นจะเห็นได้ว่า ปัจจัยทางด้านจิตวิทยามีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง โดยอธิบายถึงแรงขับภายในโดยมีปัจจัยรอบข้างเข้ามาสนับสนุนตั้งแต่บุคคลเกิดจนถึงปัจจุบัน และการที่บุคคลแสดงพฤติกรรมย่อมเป็นผลมาจากการสั่งสมประสบการณ์ จากการเรียนรู้สิ่งรอบ ๆ ตัว เช่น การเลี้ยงดู สภาพแวดล้อมและสังคม เมื่อบุคคลไม่ได้รับการตอบสนองสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็จะเกิดแรงขับ ความต้องการภายในจิตใจที่ผลักดันให้แสดงพฤติกรรมเพื่อได้มาซึ่งสิ่งนั้น โดยบุคคลแต่ละคนจะแสดงออกมาไม่เหมือนกัน เพราะบุคคลแต่ละคน มีครอบครัว มีสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน การที่จะควบคุมแรงขับภายในได้นั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลคนนั้น เรียนรู้ที่จะระงับหรือข่มความต้องการหรือแรงขับนั้นได้แค่ไหน หากบุคคลสามารถควบคุมแรงขับหรือความต้องการภายในจิตใจได้ดีก่อนการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ บุคคลจะต้องคิดแล้วว่าผลที่ตามมาเป็นอย่างไร ตรงกันข้ามหากบุคคลไม่สามารถควบคุมแรงขับภายในหรือความต้องการภายในได้ดีพอ การที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมออกมาอย่างที่ต้องการ โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบที่ตามมา ย่อมมีโอกาสเป็นไปได้มาก เช่นเดียวกันกับการแสดงพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง เมื่อบุคคลไม่มีการระงับ หรือพิจารณาสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจก่อนจะแสดงออกมา ว่าผลที่ตามมาจะเป็นเช่นไร เมื่อมีแรงขับหรือปัจจัยมากระตุ้น ย่อมก่อให้เกิดพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงได้เช่นกัน ประกอบกับอายุช่วงวัยนี้เป็นวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เนื่องจากเป็นวัยที่คาบเกี่ยวช่วงเด็กและวัยผู้ใหญ่ มีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว เปลี่ยนแปลงอย่างมากและเปลี่ยนแปลงในทุกด้านของพัฒนาการ อาจจะส่งผล

ให้เกิดความกดดัน ไม่มีความมั่นคงทางอารมณ์ เป็นวัยที่มีความซับซ้อน ซึ่งส่งผลถึงการแสดงพฤติกรรมได้เช่นกัน

สอดคล้องกับทฤษฎีจิตวิเคราะห์ โดย Freud ได้เสนอทฤษฎีนี้และเชื่อว่า การประกอบอาชญากรรมเป็นการแสดงออกของสัญชาตญาณที่ขาดการควบคุม ซึ่งทฤษฎีนี้ได้แบ่งบุคลิกภาพออกเป็นสามส่วน ซึ่งการขัดแย้งระหว่างส่วนต่าง ๆ จะก่อให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือการประกอบอาชญากรรมได้ง่าย (จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, 2543: 8) สอดคล้องกับ ทิพวรรณ กิตติพร (2550: 27,34) ได้กล่าวถึงทฤษฎีจิตวิเคราะห์ว่า Freud กล่าวถึงโครงสร้างของจิตภายในที่แบ่งเป็น 3 ส่วน เป็น 3 ส่วนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของเยาวชน โดยมาจากการสังสมสิ่งต่าง ๆ รอบตัวที่ได้รับมาตั้งแต่เกิด ซึ่งบุคคลแต่ละคนจะแสดงออกมาไม่เหมือนกัน อยู่ที่ว่าบุคคลนั้นจะสามารถนำส่วนใดออกมาใช้ และเก็บส่วนใดเอาไว้ภายใน ดังนั้นพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาอาจจะมาจากการควบคุม Id ได้ไม่ดี ส่วนนักเรียนอาชีวศึกษาที่ไม่มีพฤติกรรมทะเลาะวิวาทนั้นอาจจะเกิดจากการที่มี Ego ที่สามารถปรับให้ Id และ Superego มีความสมดุลกัน เป็นต้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ทฤษฎีลำดับความต้องการ (Hierarchy of Needs Theory) ซึ่ง Maslow ได้กล่าวไว้ว่า ความต้องการของมนุษย์โดยทั่วไปจะเป็นไปตามลำดับขั้น โดยเริ่มจากความต้องการขั้นพื้นฐาน และเมื่อความต้องการในขั้นต้น ๆ ได้รับการตอบสนองแล้ว มนุษย์ก็จะมีแรงจูงใจที่จะแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการในขั้นสูง ๆ ต่อไป ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาตนเองให้มากยิ่งขึ้น แต่การเรียงลำดับความต้องการก็ไม่จำเป็นว่าจะจะเป็นแบบฉบับตายตัวเสมอไป เช่น บางกรณีความต้องการของบางคนอาจมีการซ้ำซ้อนกัน ในขณะที่ความต้องการอย่างหนึ่งยังไม่หมดไป แต่อาจเกิดความต้องการอย่างอื่นตามมา นอกจากนี้ความรุนแรงของความต้องการในด้านต่าง ๆ อาจขึ้นอยู่กับสถานการณ์และประสบการณ์ต่าง ๆ ของบุคคล การอบรมเลี้ยงดูตลอดจนวัฒนธรรมและบุคลิกภาพที่แตกต่างกันไป นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับทฤษฎี ทฤษฎีการควบคุมตนเอง (Self-Control) หรือการควบคุมตนเองต่ำ (Low Self Control) หรือทฤษฎีการประกอบอาชญากรรมทั่วไป (A General Theory of Crime) ของมิกาเอล ก๊อตเฟรดสันและทราวิสเฮอร์สกี (Michael Gottfredson and Travis Hirschi) กล่าวว่า การควบคุมตนเองจะสามารถทำได้ดีหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับครอบครัว ว่ามีการดูแลเอาใจใส่ อบรมสั่งสอนมากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับโอกาสที่จะกระทำผิดได้ด้วย หากโอกาสเอื้ออำนวย แต่ถ้าคนเรามีพลังอำนาจในการควบคุมตนเองมากก็จะมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดต่ำ แต่ในทางตรงกันข้ามหากคนเรามีพลังในการควบคุมตนเองน้อยก็มีแนวโน้มสูงที่จะกระทำผิด และสอดคล้องกับ ทิพวรรณ กิตติพร (2550: 184) กล่าวว่า วัยรุ่นคือวัยหัวเลี้ยวหัวต่อหรือวัยพายุบูแคม ซึ่งหมายถึงมีความผันผวนทางอารมณ์ ไม่มีความมั่นคงทางอารมณ์มักเป็นอารมณ์ที่รุนแรง มีความกดดันสูง และถ้าวัยรุ่นสามารถดำเนินชีวิตผ่านช่วงนี้ไปอย่างราบรื่นไม่มีปัญหาที่

ซับซ้อนมาก วัยรุ่นก็จะเข้าสู่ผู้ใหญ่ได้อย่างดีและสามารถใช้ชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ แต่หากเป็นไปในทางตรงกันข้ามก็จะทำให้วัยรุ่นประสบความยุ่งยาก เพราะเป็นช่วงที่มีความสับสนทางด้านจิตใจมากที่สุดมากกว่าวัยอื่น ๆ วัยรุ่นในสายตาของคนทั่วไปจึงได้ชื่อว่าเป็นวัยของปัญหา วัยรุ่นและเป็นวัยที่สังคมควรให้ความสนใจอีกวัยหนึ่ง เพราะปัญหาทางพฤติกรรมส่วนหนึ่งของสังคมมาจากวัยรุ่น ทั้งนี้เนื่องจากวัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว เปลี่ยนแปลงอย่างมากและเปลี่ยนแปลงในทุกด้านของการพัฒนาการ

ซึ่งยังสอดคล้องกับผลการศึกษางานวิจัยของ ธนพัฒน์ อัยวรรณ (2549: 56) พบว่าด้านที่เป็นสาเหตุของการทะเลาะวิวาทสูงสุด คือ ด้านตัวนักเรียนเอง ($\bar{x} = 3.25$) ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่าข้อที่เป็นสาเหตุของการทะเลาะวิวาทสูงสุด คือ ศักดิ์ศรีของนักเรียน รองลงมา คือ การถูกข่มขู่จากฝ่ายคู่อริ และการตีคะนองของนักเรียน ส่วนสาเหตุการทะเลาะวิวาทลำดับสุดท้ายคือ การแย่งเพื่อนสาว และยังสอดคล้องกับ สุดาพร ลินประสงค์ (2550) ที่พบว่า สาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียน นักศึกษา ระดับอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านสาเหตุจากตนเอง ในภาพรวม พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า สาเหตุการทะเลาะวิวาท ด้านสาเหตุจากตนเองที่มีระดับความเห็นมากที่สุด คือ 1. การเปลี่ยนแปลงทางสภาพร่างกายและจิตใจ 2. นักเรียน นักศึกษา ต้องการสร้างจุดเด่นและยอมรับในหมู่เพื่อนฝูง 3. ความตีคะนองของนักเรียน นักศึกษาเอง

การคบเพื่อนที่กระทำผิด

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงทั้งทางตรงและทางอ้อมและสามารถพยากรณ์ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงได้ และจากการพิสูจน์สมมติฐานโดยพิจารณาจากปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดนั้นจะเห็นได้ว่าปัจจัยทางด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดมีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง โดยอธิบายถึง ช่วงวัยนี้เป็นวัยที่มีความผูกพันกับครอบครัวน้อยลง และยังเป็นช่วงวัยรุ่น เป็นวัยที่ค้นหาอัตลักษณ์ตนเอง ห่างจากครอบครัวและอยู่กับกลุ่มเพื่อนมากขึ้น การเข้ากลุ่มกับเพื่อน ต้องการได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน เมื่อกลุ่มเพื่อนมีทิศทางพฤติกรรมไปทิศทางใด บุคคลก็จะมีทิศทางไปทางนั้นเช่นเดียวกันเพื่อต้องการการยอมรับ ดังนั้นบุคคลจึงมีการเลียนแบบพฤติกรรมนั้น ๆ มาด้วยเพื่อต้องการให้เพื่อนยอมรับ ถ้าหากบุคคลคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมกระทำผิดก็อาจจะเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมนั้นมาได้ นอกจากนี้การที่บุคคลอาจจะไม่มีพฤติกรรมกระทำผิดมาก่อนแต่เมื่อมีการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมกระทำผิด ได้เรียนรู้ ทัศนคติ ค่านิยม วิธีการ เทคนิคการกระทำผิดต่าง ๆ ก็มีโอกาที่บุคคลจะมีพฤติกรรมกระทำผิด

เช่นเดียวกัน เพราะเมื่อเห็นพฤติกรรมการกระทำผิดบ่อย ๆ จากเพื่อน บุคคลจะมองว่าการกระทำผิดเป็นเรื่องธรรมดา และเมื่อบุคคลมีความถี่ เข้าไปคลุกคลี มีความสัมพันธ์ที่มากขึ้นจากเดิมกับเพื่อนที่กระทำผิดก็มีแนวโน้มที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมการกระทำผิดเช่นกันกับเพื่อน

สอดคล้องกับ ทฤษฎีการเลียนแบบ (Theory of Imitation) ตาร์ค (Tarde) เชื่อว่าการเลียนแบบเป็นการเรียนรู้อย่างหนึ่ง การเลียนแบบบางอย่างทำให้เกิดอาชญากรรม และอาชญากรรมจะแพร่ออกไปในลักษณะเดียวกับการแพร่ของแฟชั่น และแฟชั่นของอาชญากรรมก็เหมือนกับเสื้อผ้าและทรงผม โดยเฉพาะในวัยรุ่นที่เป็นวัยกำลังค้นหาอัตลักษณ์ เป็นวัยที่ต้องการได้รับการยอมรับจากเพื่อนฝูง กลุ่มเพื่อนที่เป็นพรรคพวกเดียวกันจึงต้องมีทิศทางของพฤติกรรมไปในทางเดียวกัน ดังนั้นเยาวชนจึงเรียนรู้ว่าหากการเลียนแบบพฤติกรรมให้เหมือนเพื่อนจึงจะได้รับการยอมรับในกลุ่ม เป็นต้น (กรรณิ์ เปล่งขำ, 2549: 11) ยังสอดคล้องกับทฤษฎีความผูกพันทางสังคม หัวใจของทฤษฎีนี้อยู่ที่ความผูกพันทางสังคม (Social Bond) เป็นสิ่งที่บุคคลจะต้องมีเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม โดยเฉพาะต่อมาตรฐานความประพฤติว่าอย่างไรถึงจะเป็นความประพฤติที่เหมาะสม 1. ความรู้สึกผูกพัน (Attachment) หมายถึง ความรู้สึกผูกพัน หรือความรู้สึกผิดชอบชั่วดี (Superego or Conscience) อันเป็นความรู้สึกที่มีการคำนึงถึงผลประโยชน์ของคนอื่นหรือของสังคมส่วนรวมมากกว่าตนเอง (Hirschi, 1969) ดังนั้นความผูกพันของบุคคลจึงเป็นสิ่งที่ส่งให้บุคคลรู้สึกเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่ควบคุมไว้ ซึ่งความรู้สึกผูกพันนี้อาจเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการควบคุม Hirschi ได้ศึกษาว่าแหล่งของความรู้สึกผูกพัน 3 ฝ่ายด้วยกัน คือ บิดามารดา โรงเรียน และเพื่อนที่จะมีอิทธิพลต่อการระงับยับยั้งไม่ให้เด็กกระทำความผิด ความผูกพันทางสังคมทั้ง 4 ด้านนี้มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการกระทำผิด เช่น ความรู้สึกผูกพันกับการยึดมั่น เด็กวัยรุ่นที่มีปัญหามีผลมาจากการที่เขาไม่มีความรู้สึกผูกพันกับผู้ปกครองและเพื่อน หากเด็กมีความรู้สึกผูกพันกับบิดามารดาและเพื่อน จะทำให้เขาอุทิศตัวเองไปกับการศึกษาและการกระทำเป็นที่ยอมรับให้เห็นได้ว่าความรู้สึกผูกพันจะส่งผลต่อเด็กวัยรุ่นยึดมั่นในบรรทัดฐานที่สังคมยอมรับ (Hirschi, 1969) ซึ่งยังสอดคล้องกับทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน (Differential association Theory) เป็นแนวคิดของ Edwin H. Sutherland ที่พิจารณามุ่งไปที่กลุ่มเพื่อน ประเภทของเพื่อนและลักษณะรวมทั้งพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน ซึ่งก่อนที่เด็กและเยาวชนจะคบเพื่อนที่กระทำความผิด ตนเองยังไม่มีความคิดโน้มเอียงที่จะกระทำความผิด แต่เมื่อได้คบเพื่อนกระทำความผิดแล้วจึงได้เรียนรู้ค่านิยมทัศนคติ และกลวิธี เทคนิคที่โน้มน้าวให้กระทำความผิด ในที่สุดจะมีพฤติกรรมและบุคลิกภาพเป็นคน ที่เห็นว่าการกระทำความผิดเป็นของธรรมดา ซึ่งบุคคลจะรับพฤติกรรมนั้นมาแสดงออกมาน้อยเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับความถี่และกลุ่มเพื่อนจะมีมากเพียงใดในขอบเขตปริมาณและคุณภาพของความสัมพันธ์ที่บุคคลนั้นมีต่อกลุ่มอีกด้วย

ซึ่งยังสอดคล้องกับผลการศึกษางานวิจัยของ จิรพัฒน์ พรหมสิทธิ การ (2543: 65) พบว่า ความประพฤติดของเพื่อนมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการทะเลาะวิวาทของนักเรียน อาชีวศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับ ธนพัฒน์ อัยวรรณ (2549: 65) พบว่า ด้านที่มีความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุกับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทสูงสุด คือ ด้านกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์เท่ากับ 0.10 ทั้งนี้ สาเหตุการทะเลาะวิวาทเนื่องมาจากนักเรียนจะช่วยเหลือเพื่อนที่ถูกทำร้ายร่างกาย การปกป้องเพื่อน และสอดคล้องกับสุดาพร ลินประสงค์ (2550) พบว่า ภาพรวมในด้านสาเหตุจากสังคมหรือกลุ่มเพื่อน พบว่า สาเหตุจากสังคมหรือกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับสาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียน นักศึกษา ระดับอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับปานกลาง

ครอบครัวและชุมชน

จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชนมีความสัมพันธ์ทางอ้อมกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond) ซึ่งความผูกพันทางสังคมนี้มีดังนี้ 1.ความรู้สึกร่วมกัน (Attachment) ที่มีต่อบิดา มารดา ต่อโรงเรียน และต่อเพื่อน 2.ความยึดมั่น (Commitment) คือ บุคคลในฐานะที่ต้องตัดสินใจถึงผลการกระทำหนึ่งและจะต้องอยู่ในฐานะที่จะเลือกกระทำในลำดับความสำคัญ และยังจะต้องระมัดระวังและคำนึงถึงผลที่เกิดจากการตัดสินใจของเขา 3.ความเกี่ยวข้อง (Involvement) คือการมีกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นและสังคม 4.ความเชื่อ (Belief) การกระทำผิดมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นหากขาดความเชื่อที่ห้ามกระทำผิด หากบุคคลไม่มีความสัมพันธ์ทางสังคมน้อยหรือไม่มีเลย ก็มีแนวโน้มที่จะเกิดพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง เพราะบุคคลไม่มีสิ่งยึดมั่น ยึดเหนี่ยวที่จะไม่กระทำผิดเลย และยังสอดคล้องกับทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Subculture Theory) โดยแบ่งเป็น ทฤษฎีวัฒนธรรมรองของ Cohen ได้เน้นถึงความสำคัญของการค่านิยมทางสังคม และชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคล ซึ่งชนชั้นในสังคมจะมีค่านิยมและความเป็นอยู่ที่แตกต่างกัน กล่าวได้ว่าโครงสร้างทางสังคมนั้น เป็นรากฐานของพฤติกรรมอาชญากรรม โดยเป็นตัวกีดกันไม่ให้เยาวชนจากชนชั้นต่ำของสังคมได้รับการยอมรับหรือได้สถานภาพทางสังคม เมื่อเป็นเช่นนี้พวกเขาจึงตอบโต้ปรากฏการณ์ทางสังคมนี้โดยไปรวมตัวกันและสร้างวัฒนธรรมขึ้นมาใหม่ซึ่งมีลักษณะตรงข้ามกับวัฒนธรรมหลักของสังคม และในส่วนทฤษฎีวัฒนธรรมรองของ Cloward & Ohlin กล่าวว่า การกระทำผิดของแก๊งเยาวชนเกิดจากการถูกปิดกั้นโอกาสในการที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ของสังคม(ความร่ำรวย)และรูปแบบของการกระทำผิดนั้นจะขึ้นอยู่กับลักษณะและสภาพของชุมชนที่เยาวชนที่เป็นสมาชิกของแก๊งอาศัยอยู่ เนื่องจากสภาพสังคมของชุมชนจะมีวิธีการและรูปแบบของการกระทำผิดกฎหมายที่แตกต่างกัน

แต่จากผลการวิจัยพบว่าเมื่อตัวแปรด้านด้านครอบครัวและชุมชนถูกนำมาวิเคราะห์ผ่านตัวแปรแทรกซ้อนด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน ตัวแปรด้านครอบครัวกลับไม่สัมพันธ์กับ พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษางานวิจัยของ จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ(2543: 64) พบว่า สภาพครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการทะเลาะวิวาท

ค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงและสามารถพยากรณ์ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงได้ และจากการพิสูจน์สมมติฐานโดยพิจารณาจากปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง โดยที่การคบเพื่อน รุ่นพี่ที่กระทำผิด หรือมีเพื่อน รุ่นพี่ที่กระทำผิด ย่อมจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการเลียนแบบเนื่องจากช่วงวัยรุ่นนี้เป็นวัยที่ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน และด้วยความสนิทสนม หรือเห็นพฤติกรรมการกระทำผิดอยู่เสมอ ส่งผลให้บุคคลมีทัศนคติ ค่านิยม เปลี่ยนไป เห็นว่าการมีพฤติกรรมการกระทำผิดเป็นเรื่องปกติ การเรียนรู้วิธีการ เทคนิคต่าง ๆ ในการกระทำผิด จึงส่งผลให้บุคคลมีพฤติกรรมการกระทำผิดเกิดขึ้นด้วยเช่นกัน

สอดคล้องกับทฤษฎีการเลียนแบบ (Theory of Imitation) ของดาร์ค ซึ่งได้กล่าวถึงพฤติกรรมการเลียนแบบไว้ว่า การเลียนแบบหรือการเอาอย่างนั้นมิได้เกิดขึ้นตามลำพัง แต่หากมีเทคนิคของการกระทำผิดที่คล้ายคลึงกันเกิดขึ้นตามมาด้วย ซึ่งพฤติกรรมการเลียนแบบเป็นการเรียนรู้อย่างหนึ่ง โดยเฉพาะในวัยที่กำลังค้นหาอัตลักษณ์ตนเอง ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน กลุ่มเพื่อนที่เป็นพรรคพวกเดียวกันจึงต้องมีทิศทางของพฤติกรรมไปในทางเดียวกัน จึงเกิดการเรียนรู้ที่จะเลียนแบบพฤติกรรมเพื่อต้องการได้รับการยอมรับ และยังสอดคล้องกับทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน (Differential association Theory) Sutherland กล่าวว่าพฤติกรรมที่เป็นอาชญากรรมมีการเรียนรู้ด้วยการคบหาสมาคม พบปะใกล้ชิด มีปฏิสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะมีอิทธิพลมากแค่ไหนขึ้นอยู่กับความถี่ กลุ่มเพื่อน และขอบเขตความสัมพันธ์ ซึ่งจะทำให้เรียนรู้ทัศนคติ ค่านิยมที่ลอกเลียนและเก็บเข้ามาด้วยความสมัครใจ บางครั้งอาจจะไม่รู้ตัว เมื่อเห็นบ่อย ๆ ก็จะกลายเป็นความเคยชินว่าการกระทำผิดเหมือนเรื่องธรรมดาทั่วไป

ซึ่งยังสอดคล้องกับผลการศึกษางานวิจัยของ เฉลย คงปรีชาพันธุ์ (2544: 112) พบว่าความขัดแย้งเกิดขึ้นจาก ค่านิยมที่ไม่ถูกต้องระหว่างสถานศึกษา เช่น การยึดหัวเข็มขัดและเสื้อฝักงานของต่างสถาบันเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการทะเลาะวิวาท อยู่ในระดับปานกลางเป็นอันดับ

และยังสอดคล้องกับ วันเดิม มีความดี (2546: 82) พบว่า ระบบค่านิยม เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการทะเลาะวิวาทของนักศึกษาอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ปัจจัยระบบค่านิยมนี้ยังมีประสิทธิภาพในการทำนายการทะเลาะวิวาทของนักศึกษาอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ถึงร้อยละ 57.0

ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง พบว่ามีค่าเฉลี่ย 2.77 อยู่ในระดับ ปานกลาง คือการทะเลาะวิวาทอาจจะมีการใช้อาวุธและ/หรือการวางแผนมาก่อน ส่วนผลกระทบที่เกิดจากการทะเลาะวิวาทนั้นคือการได้รับบาดเจ็บทางร่างกายมีเลือดออกไม่มาก มีบาดแผลหรือมีบาดแผลเล็กน้อยไม่ถึงกับเป็นอันตรายและได้รับการรักษาตัวในโรงพยาบาลแต่ไม่ถึงกับการพักรักษาตัวที่โรงพยาบาล โดยอาวุธที่ใช้ในการทะเลาะวิวาทอาจจะพัฒนามาจากการนำอุปกรณ์การเรียนต่าง ๆ มาใช้เป็นอาวุธ และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อพบว่า เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถาม ใช้อาวุธมีคมในการก่อเหตุทะเลาะวิวาท มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 2.99 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา มีการวางแผนก่อนการทะเลาะวิวาท มีค่าเฉลี่ย 2.91 อยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน

แต่จากผลการศึกษางานวิจัยของ ธิดิมา เก่งชนอมศักดิ์ (2546, 75) พบว่า การก่อเหตุทะเลาะวิวาทของกลุ่มตัวอย่างทำให้เกิดความเสียหายต่อสาธารณะ และมีการใช้อาวุธปืน ยังพบว่า ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาท และ ธนพัฒน์ อัยวรรณ์ (2549,) พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุกับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเขตกรุงเทพมหานครโดยภาพรวมมีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับน้อยมาก

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัย พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยด้านจิตวิทยา ครอบครัว และชุมชน การคบเพื่อนที่กระทำผิดมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและเพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผลการศึกษาสามารถสรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะได้ ดังนี้

- 6.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 6.2 ประชากรเป้าหมายและกลุ่มตัวอย่าง
- 6.3 สรุปผลการวิจัย
- 6.4 ข้อเสนอแนะการวิจัย
- 6.5 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

6.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านจิตวิทยา ครอบครัวและชุมชน การคบเพื่อนที่กระทำผิด และด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมและระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครของสถาบันศึกษาภาครัฐและเอกชน

6.2 ประชากรเป้าหมายและกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาวิจัยพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยในลักษณะเชิงปริมาณ โดยประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนอาชีวศึกษาที่มีพฤติกรรมหรือเคยมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง โดยการศึกษาครั้งนี้ทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 400 คน โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package of Social Science) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์เปรียบเทียบ (Independent t-test) และสถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบเชิงชั้น (Hierarchical multiple regression analysis)

6.3 สรุปผลการวิจัย

6.3.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบไปด้วย

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ ระหว่าง 16-20 ปี จำนวน 363 คน คิดเป็นร้อยละ 90.8 โดยกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น ปวช. จำนวน 311 คน คิดเป็นร้อยละ 77.8 กำลังศึกษาในสังกัดสถานศึกษาเอกชน จำนวน 320 คน คิดเป็นร้อยละ 80.0 มีผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 - 3.00 จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 49.3 ปัจจุบันพักอาศัยอยู่กับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ปัจจุบันพักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา จำนวน 260 คน คิดเป็นร้อยละ 65.0 โดยมีบิดาและมารดาเป็นผู้ปกครอง จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 66.8 ซึ่งผู้ปกครองยังสมรสกันอยู่ จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 54.8 และผู้ปกครองมีอาชีพ รับจ้างทั่วไป จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 42.0

6.3.2 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนน ในแต่ละด้าน

1. ด้านจิตวิทยา ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 2.67 อยู่ในระดับปานกลาง
2. ด้านครอบครัวและชุมชน ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 2.68 อยู่ในระดับปานกลาง
3. ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 2.64 อยู่ในระดับปานกลาง
4. ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 3.04 อยู่ในระดับ ปานกลาง

6.3.3 ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

จากผลการวิเคราะห์ พบว่า ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 2.77 ซึ่งอยู่ในระดับ ปานกลาง

6.3.4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ ปัจจัยด้านจิตวิทยา ด้านครอบครัวและชุมชน ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน และระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร

1. ด้านจิตวิทยา พบว่า สถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย 2.73 อยู่ในระดับปานกลางและเอกชนมีค่าเฉลี่ย 2.66 อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับค่า P มีค่า 0.58 (มากกว่า 0.05) ปัจจัยด้านจิตวิทยาในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชนไม่มีความแตกต่าง

2. ด้านครอบครัวและชุมชน พบว่า ปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชนของสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย 2.69 อยู่ในระดับปานกลาง และเอกชนมีค่าเฉลี่ย 2.68 อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับค่า P มีค่า 0.58 (มากกว่า 0.05) ปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชน ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชนไม่มีความแตกต่าง

3. ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ปัจจัยด้านด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดของสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย 2.52 อยู่ในระดับน้อย และเอกชนมีค่าเฉลี่ย 2.68 อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งค่า P มีค่า 0.19 (มากกว่า 0.05) ปัจจัยด้านด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชนไม่มีความแตกต่าง

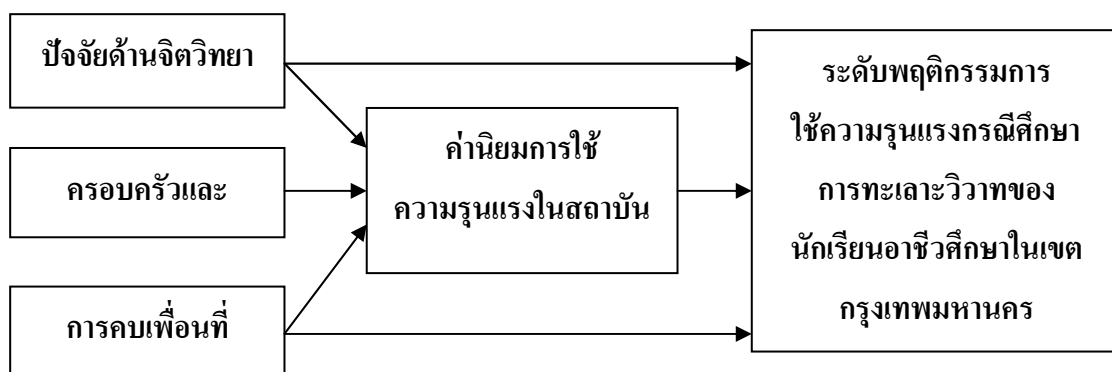
4. ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรง ในสถาบัน ของสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย 2.98 และเอกชนมีค่าเฉลี่ย 3.05 อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับค่า P มีค่า 0.58 (มากกว่า 0.05) ปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชน ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชนไม่มีความแตกต่าง

5. ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ของสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย 2.73 และเอกชน มีค่าเฉลี่ย 2.78 อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับค่า P มีค่า 0.58 (มากกว่า 0.05) ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชนไม่มีความแตกต่าง

6.3.5 การวิเคราะห์ปัจจัยด้านจิตวิทยา ด้านครอบครัวและชุมชน ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด และด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน ที่มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท

จากผลการวิเคราะห์ พบว่า ผลการวิเคราะห์เมื่อมีการนำตัวแปรแทรกซ้อน คือ ปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน เข้ามาร่วมทำนายด้วย พบว่า ปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านจิตวิทยา นั้นมีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการ

ทะเลาะวิวาทได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เมื่อวิเคราะห์ตัวแปรทั้งสามตัวผ่านตัวแปรแทรกซ้อน คือ ปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน นั้น กลับมีเพียงปัจจัยเพียงแค่ 2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท โดยสามารถสรุปเป็นแผนภาพ ได้ดังนี้

แผนภาพ 6.1 สรุปผลการวิเคราะห์

6.4 ข้อเสนอแนะการวิจัย

ผลการศึกษาที่ได้ในครั้งนี้ พบว่า ควรมีการป้องกันและแก้ไข พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท ดังนี้

6.4.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1) คณะกรรมการการอาชีวศึกษากำหนดนโยบายและมาตรการป้องกันการก่อเหตุทะเลาะวิวาทและทำร้ายกันของนักเรียนนักศึกษา เพื่อให้สถาบัน สถานศึกษา หน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องถือเป็นแนวปฏิบัติ ทั้งมาตรการเชิงรุก มาตรการต่อเนื่อง มาตรการทางสังคมและมาตรการทางกฎหมาย และในส่วนของผู้บริหารที่ดำรงตำแหน่งจะมีการทบทวนในการตรวจค้นพื้นที่ที่มีการสุ่มเสี่ยง นอกจากนี้หากทราบว่านักเรียน นักศึกษา คนใดมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง สถาบันการศึกษาอาจจะให้นักเรียน นักศึกษา ไปทำกิจกรรม ฝึกอบรม หรือทำงานที่ก่อประโยชน์ให้แก่สังคม ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการสร้างคุณค่าในตนเองให้กับนักเรียน นักศึกษา ด้วยว่าพวกเขายังเป็นคนที่สามารถทำประโยชน์ให้กับสังคมและผู้อื่นได้

6.4.2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1) ผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน นักศึกษา ทั้งครอบครัว และสถานศึกษา ควรร่วมมือกันเพื่อทำความเข้าใจในธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงของเยาวชนในช่วงวัยนี้ รวมถึงการให้คำปรึกษา หรือการพูดคุยกับเยาวชนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อเป็นการติดตามและเฝ้าระวังพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง เพื่อจะได้ทำความเข้าใจและแก้ไขได้ทันทั่วทั้งที่ นอกจากนี้ควรจะส่งเสริมแรงกระตุ้นทางบวก โดยมีการจัดกิจกรรมให้นักเรียนอาชีวศึกษามีกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนเหล่านี้มีพื้นที่ในการแสดงออกและความสามารถ เช่น กิจกรรมบำเพ็ญตน กิจกรรมสาธารณะประโยชน์ และการเปิดเวที หรือพื้นที่ในการแสดงดนตรี กีฬา ศิลปะ เป็นต้น

2) ช่วงวัยนี้เป็นวัยที่มักจะอยู่กับเพื่อนมากกว่าครอบครัว ให้ความสำคัญกับเพื่อน สังคมเพื่อนมาก การที่นักเรียน นักศึกษา มีการคบกับเพื่อนที่กระทำผิด ผู้ปกครอง ครู อาจารย์ ควรจะมีการพูดคุย ติดตามเฝ้าระวัง มากขึ้น และบอกกล่าวถึงผลเสีย ผลกระทบที่จะเกิดขึ้น ทั้งต่อตนเอง ต่อผู้อื่นและต่อสังคม แต่จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาเอกชนมีการคบเพื่อนที่กระทำผิดมากกว่านักเรียนอาชีวศึกษาของรัฐ จากตรงนี้ สถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชนควรจะมีมาตรการการตรวจตรา ควบคุมพฤติกรรมกลุ่มเสี่ยงของนักเรียน นักศึกษาอย่างเข้มข้น และควรมีการคัดกรองนักเรียนอาชีวศึกษาก่อนที่จะรับเข้ามาศึกษาในสถาบัน เพื่อเป็นการลดหรือสกัดกั้นกลุ่มเสี่ยง และเพื่อไม่ให้พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง การทะเลาะวิวาท ขยายวงกว้างไปมากกว่านี้

3) ครอบครัวและชุมชน ควรมุ่งเน้นและให้ความสำคัญกับเยาวชนที่จะเป็นผู้ใหญ่ในอนาคตของสังคม โดยให้การอบรมเลี้ยงดู ความรัก ความอบอุ่น เข้าใจธรรมชาติของช่วงวัยนี้ และควรมีการส่งเสริมให้นักเรียน นักศึกษาให้มีจิตสำนึกที่รับผิดชอบต่อสังคมและผู้อื่น รวมถึงการติดตามเฝ้าระวังทั้งจากครอบครัวและคณาจารย์ที่สถาบันร่วมด้วย นอกจากนี้ในชุมชนก็ควรมีมาตรการในการสอดส่องดูแลลูกหลานช่วยกัน เพื่อการเฝ้าระวังและป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นกับลูกหลานในชุมชน

4) ครู อาจารย์ควรจะสอดส่อง ชี้นำ และเข้มงวดกับพฤติกรรมกระทำผิดของนักเรียน นักศึกษา ให้มากขึ้น จะทำให้การเฝ้าระวังและป้องกันผลเสียที่จะตามมามีประสิทธิภาพมากขึ้นด้วยเพราะในทุก ๆ สถาบันมีระบบรุ่นพี่รุ่นน้อง การคบเพื่อน การรับเอาค่านิยมต่าง ๆ มาจึงเป็นไปโดยง่าย โดยสิ่งเหล่านี้มักจะเกิดขึ้นในสถาบันเพราะการที่นักเรียน นักศึกษา จะมาเจอกับเพื่อนหรือรุ่นพี่ได้นั้นส่วนใหญ่จะอยู่ในสถาบัน

6.5 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

6.5.1 ในการศึกษาครั้งต่อไปควรมีศึกษาการทำวิจัยในเชิงคุณภาพร่วมด้วย เพื่อทำความเข้าใจปัญหาในเชิงลึก ซึ่งจะส่งผลไปยังการแก้ไขปัญหาที่ตรงประเด็นมากขึ้น

6.5.2 ในการศึกษาครั้งต่อไปหากวัตถุประสงค์มีการเปรียบเทียบ หรือต้องการเปรียบเทียบความแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่าง การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มควรมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกันมากที่สุด

พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขต
กรุงเทพมหานคร

VIOLENCE BEHAVIOR : A CASE STUDY BY QUARREL'S VOCATIONAL STUDENT
IN BANGKOK

ณัฐภรณ์ โสกันต์ 5436937 SHCJ/M

ศศ.ม. (อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม)

คณะกรรมการปริกษาวิทยานิพนธ์ : สุณีย์ กัลยจิตร, Ph.D., ธีรศักดิ์ รุจิภักดิ์, Ph.D.,
สุนันต์ศักดิ์ บวรนนท์กุล, Ph.D.

บทสรุปแบบสมบูรณ์

หลักการและเหตุผล

สภาพสังคมไทยในปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไปในทุก ๆ ด้านอย่างรวดเร็วได้ส่งผลกระทบต่อคนในสังคมก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ จำนวนมาก ซึ่งปัญหาความขัดแย้ง การใช้ความรุนแรงก็เป็นปัญหาหนึ่งที่นับวันจะยิ่งทวีความรุนแรง ปัญหานี้ถือว่าเป็นปัญหาที่สำคัญระดับชาติ เราจะพบว่าเหตุการณ์ความขัดแย้งที่มีความรุนแรงจะส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองการปกครอง การท่องเที่ยว ฯลฯ ปัญหานี้เป็นปัญหาหนึ่งที่มีความสำคัญและเป็นสิ่งที่ทุกฝ่ายพยายามร่วมกันแก้ไขเพื่อลดปัญหาเหล่านี้และส่งผลกระทบทางลบที่น้อยที่สุด

ปัญหาความรุนแรงทุกวันนี้ส่งผลกระทบต่อกระบวนการทางสังคมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาความรุนแรงในเยาวชนที่เป็นทรัพยากรบุคคลที่ควรให้ความสำคัญในการพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีคุณภาพในอนาคต เพื่อก้าวเข้าไปรับผิดชอบสังคมในอนาคต ปัญหานี้เป็นปัญหาอาชญากรรมร้ายแรงทำลายความสงบเรียบร้อยของสังคมโดยส่วนร่วม ปัญหาความรุนแรงที่เห็นได้ชัดและกำลังทวีความรุนแรงมากขึ้น คือ การก่อเหตุทะเลาะวิวาทของเยาวชน (จิรพัฒน์ พรหมสิทธิกร, 2543) โดยรูปแบบของการก่อเหตุทะเลาะวิวาทนั้นได้มีการพัฒนาความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ มีการใช้

อาวุธที่รุนแรง เช่น อาวุธปืนหรืออาวุธมีด วัตถุระเบิด อาวุธปืนปากกา การดัดแปลงอุปกรณ์การเรียน มาใช้เป็นอาวุธ การก่อเหตุทะเลาะวิวาทของเยาวชนที่ทวีความรุนแรงมากขึ้น (โกศล ศุภวงศ์, 2526: น.12 อ้างถึงใน เสน่ห์ เสถียรพงศ์, 2540: 2) ส่วนมากเหตุการณ์การทะเลาะวิวาทในแต่ละครั้งมักจะมี ผู้บาดเจ็บหรือแม้กระทั่งเสียชีวิต และรูปแบบการทะเลาะวิวาทนั้นมักจะเกิดขึ้นในที่สาธารณะ เช่น ห้างสรรพสินค้า ป้ายรถประจำทาง บนรถประจำทาง เวทีคอนเสิร์ต โต๊ะสนุกเกอร์ ตลาด หรือ บริเวณหน้าโรงเรียน เป็นต้น ซึ่งทำให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือประชาชนทั่วไปได้รับบาดเจ็บไปด้วย (รุจิราพร หงส์ทอง, 2550)

สถิตินักเรียน/นักศึกษาก่อเหตุทะเลาะวิวาทจากกองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติตั้งแต่ พ.ศ.2553-2555 จะเห็นได้ว่าในปี พ.ศ.2553 มีจำนวนนักเรียน/ นักศึกษาทะเลาะวิวาทถึง 2,662 ครั้งปี พ.ศ.2554 มีจำนวนนักเรียน/นักศึกษาทะเลาะวิวาท 2,017 ครั้ง ที่มีจำนวนลดลงอาจเนื่องมาจากการเกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ในช่วงปลายปี และปี พ.ศ.2555 (ข้อมูล ระหว่างวันที่ 1 มกราคม ถึง 16 สิงหาคม) มีจำนวน 1,222 ครั้ง

และยังมีสถิตินักเรียน/นักศึกษาก่อเหตุทะเลาะวิวาท สถานีตำรวจที่เกิดเหตุมากที่สุด (ปี พ.ศ.2555)จากกองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติมีดังนี้ สถานี ตำรวจ บางเขน จำนวน 57 ครั้ง สถานีตำรวจหัวหมาก จำนวน 51 ครั้ง สถานีตำรวจมีนบุรี จำนวน 47 ครั้ง สถานีตำรวจคลองตัน จำนวน 45 ครั้ง สถานีตำรวจท่าข้าม จำนวน 45 ครั้ง สถานีตำรวจบาง ขุนเทียน จำนวน 43 ครั้ง สถานีตำรวจประเวศ จำนวน 42 ครั้ง สถานีตำรวจภาษีเจริญ จำนวน 38 ครั้ง สถานีตำรวจราษฎร์บูรณะ จำนวน 38 ครั้งและสถานีตำรวจลาดพร้าวจำนวน 35 ครั้งจากปัญหาที่ เกิดขึ้นดังกล่าว ปัญหาการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาเป็นปัญหาที่มีความรุนแรง มากและเป็นปัญหาเรื้อรังที่ยังไม่สามารถหามาตรการป้องกันและแก้ไขได้อย่างชัดเจน ปัญหานี้ ส่งผลกระทบต่อสังคมทั้งในด้านความปลอดภัยของชีวิต ความเสียหายต่อทรัพย์สินสาธารณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่งผลกระทบต่อตัวเยาวชนเหล่านั้นในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นผลการศึกษา หรือ ในด้านสุขภาพจิตของเด็กที่อาจจะเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปในทางก้าวร้าว รุนแรง ซึ่งอาจจะ นำไปสู่การเป็นอาชญากรในที่สุด หากปัญหาดังกล่าวไม่ได้รับการป้องกันและแก้ไขอย่างถูกวิธี (เฉลย คงปริพันธ์, 2544: 3)

ผู้วิจัยจึงเห็นว่าปัญหาการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษามีความรุนแรง และยังส่งผลกระทบต่อผู้ที่เกี่ยวข้องและประชาชนทั่วไปเป็นอย่างมาก หากปัญหานี้ยังไม่ได้รับการ ป้องกันและแก้ไขก็อาจก่อให้เกิดความเสียหายทั้งที่ประเมินได้และไม่ได้สูงมากยิ่งขึ้น ดังนั้นผู้วิจัย จึงมีความสนใจที่จะศึกษา พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียน อาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อที่จะได้นำเอาผลการศึกษาไปเป็นข้อมูลหรือแนวทางในการ

หาสาเหตุหรือที่มา โดยการทำความเข้าใจและทราบถึงที่มาของปัญหาอย่างเจาะจงมากขึ้น และนำไปสู่มาตรการการป้องกัน แก้ไข รวมถึงลดความรุนแรงของปัญหาการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครอีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครของสถาบันศึกษาภาครัฐและเอกชน
3. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านจิตวิทยา ครอบครัวและชุมชน การคบเพื่อนที่กระทำผิด และด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมและระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

1.แนวคิดและทฤษฎีการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

1.1 ความหมายการกระทำความผิดของเด็กและ

1.2 ทฤษฎีอาชีวศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

ด้านร่างกาย (Biology) Casare Lombroso อธิบายว่า อาชญากรรมนั้น เป็นลักษณะที่ถ่ายทอดทางพันธุกรรม รูปร่างของร่างกาย ซึ่งจะผิดแปลกไปจากบุคคลธรรมดาทั่ว ๆ ไป

ด้านจิตวิทยา (Psychology) Freud (1965) เสนอทฤษฎีจิตวิเคราะห์ เชื่อว่าการประกอบอาชญากรรมเป็นการแสดงออกของสัญชาตญาณที่ขาดการควบคุมและ Maslow ได้อธิบายลำดับความต้องการ (Maslow's Hierarchy of Needs Theory) ถึงความต้องการของมนุษย์ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการจูงใจเพื่อจะนำบุคคลไปสู่สภาวะความสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต ความต้องการทางสังคมและจิตใจที่เป็นความต้องการภายในของบุคคลที่ผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการเหล่านั้นเช่นกัน

ด้านสังคม (Social) 1.ทฤษฎีการเลียนแบบ (Theory of Imitation) การเลียนแบบพฤติกรรมเป็นการเรียนรู้的一种方式 ซึ่งการเลียนแบบนี้บางอย่างก่อให้เกิดอาชญากรรม

โดยเฉพาะในวัยรุ่นที่เป็นวัยกำลังค้นหาอัตลักษณ์ เป็นวัยที่ต้องการได้รับการยอมรับจากเพื่อนฝูง ต้องมีทิศทางของพฤติกรรมไปในทางเดียวกัน 2.ทฤษฎีติดฉลาก (Labeling Theory) พฤติกรรมอาชญากรเป็นเพราะสังคมกำหนดหรือตราหน้าให้บุคคลเป็นอาชญากรได้เพราะมีผลพื้นฐานของพฤติกรรมที่กระทำผิด มีการประเมินโดยเปรียบเทียบกับลักษณะกับบรรทัดฐานทางวัฒนธรรมนั้น ๆ 3.ทฤษฎีความผูกพันต่อสังคม (Social Bond Theory) ได้แก่ 3.1 ความรู้สึกผูกพัน (Attachment) 3.2 ความยึดมั่น (Commitment) 3.3 ความเกี่ยวข้อง (Involvement) 3.4 ความเชื่อ (Belief) 4.ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน (Differential association Theory) พิจารณามุ่งไปที่กลุ่มเพื่อนคือก่อนที่เด็กและเยาวชนจะคบเพื่อนที่กระทำความผิด ตนเองยังไม่มีความคิดโน้มเอียงที่จะกระทำความผิด แต่เมื่อได้คบเพื่อนกระทำความผิดแล้วจึงได้เรียนรู้ค่านิยม ทักษะ และกลวิธี เทคนิคที่โน้มเอียงให้กระทำความผิดในที่สุด (Sutherland, E. and D.R. Cressey., 1987) 5.ทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Subculture Theory) ทฤษฎีวัฒนธรรมรองเน้นกรณีความกดดันที่เกิดขึ้นกับชนชั้นล่างของสังคม ทำให้พวกเขาต้องตอบโต้โดยการเป็นอาชญากรและเชื่อว่าการที่บุคคลจะกระทำความผิดกฎหมายนอกจากจะเกิดจากการที่ช่องทางที่ถูกกฎหมายถูกปิดกั้นแล้วบุคคลนั้นจะต้องอยู่ในสถานะที่สามารถเรียนรู้วิธีการกระทำความผิด ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะและความชำนาญของการกระทำความผิด 6. ทฤษฎีการควบคุมตนเองหรือทฤษฎีอาชญากรรมทั่วไป (Self-Control Theory or A General Theory of Crime) กล่าวว่า เมื่อคนเรามีการควบคุมตนเองต่ำคนเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดสูง ในทางกลับกันเมื่อคนเหล่านี้มีการควบคุมตนเองสูงก็มีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดต่ำ แนวโน้มในการกระทำความผิดจึงสะท้อนให้เห็นถึงระดับการควบคุมตนเองของคนเราว่ามีมากหรือน้อยเพียงไร คนแต่ละคนจึงมีแนวโน้มในการกระทำความผิดที่แตกต่างกันออกไป (ชาญคณิต กฤตยา สุริยมณี, 2554: 84-85)

1.3 สาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

1.3.1 ปัจจัยส่วนบุคคล

ด้านจิตใจ เป็นวัยเชื่อมต่อระหว่างความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ บางทีก็จะได้ชื่อต่าง ๆ กันว่า “วัยรุ่น วัยรุ่น วัยวิกฤตวัยหัวเลี้ยวหัวต่อหรือวัยพายุบูแคม” (Stress and Storm) ซึ่งหมายถึงมีความผันผวนทางอารมณ์ ไม่มีความมั่นคงทางอารมณ์มักเป็นอารมณ์ที่รุนแรง มีความกดดันสูง ทำให้วัยรุ่นประสบความยุ่งยาก เพราะเป็นช่วงที่มีความสับสนทางด้านจิตใจมากที่สุด มากกว่าวัยอื่นๆ (ทิพวรรณ กิตติพร, 2550: 184)

ด้านร่างกาย วัยรุ่นเป็นวัยที่ร่างกายทำหน้าที่อย่างเต็มที่ ความเจริญเติบโตทางร่างกายและพัฒนาการทางร่างกายในด้านต่าง ๆ ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นภายในร่างกายของวัยรุ่นที่มักเกิดจากการทำงานของต่อมไร้ท่อซึ่งทำหน้าที่ผลิตฮอร์โมนต่าง ๆ ที่มีผลต่อจิตใจ อารมณ์ (ทิพวรรณ กิตติพร, 2550: 184)

ด้านการศึกษา วัชรพันธ์ ประดิษฐ์พงษ์ (2544: 99 อ้างถึงในวันเดิม มีความดี, 2546: 20) ได้ศึกษาวิจัยพบว่า นักเรียนที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาทส่วนใหญ่อยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับ ปวช. และ ปวส. ตามลำดับ แต่พบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. และ ปวส. มีทัศนคติต่อสาเหตุการก่อเหตุทะเลาะวิวาทใกล้เคียงกัน และสูงกว่ากลุ่มที่มีการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

1.3.2 ปัจจัยด้านครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู และสภาพครอบครัว เป็นปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากการศึกษา และการฝึกอบรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ (เจलय คงปริพันธ์, 2544: 25)

1.3.3 ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมเพื่อนคือกลุ่มทางสังคมที่สะท้อนพัฒนาการทางสังคมของเด็กวัยรุ่น เนื่องจากเด็กวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กัน เห็นใจกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุข ร่วมกันแก้ปัญหาของกันและกัน เกิดการรวมกลุ่มกัน โดยการรวมกลุ่มนี้ต้องการตอบสนองความต้องการเป็นบุคคลสำคัญ การต่อต้านผู้มีอำนาจ การหนีสภาพความเบื่อหน่าย (ศรีเรือน แก้วกังวาน, 2538)

1.4 ค่านิยม คือ สิ่งที่เป็นบุคคลหรือสังคมยึดถือเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจ และกำหนดการกระทำของตนเอง (พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542)

2. สถาบันทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

2.1 สถาบันทางสังคมปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มสูงขึ้น การร่วมกันสร้างมาตรการป้องกัน การแก้ไข ตลอดจนการเฝ้าระวังจะต้องสร้างความร่วมมือระหว่างครอบครัว โรงเรียน ชุมชน สื่อสารมวลชนและกระบวนการยุติธรรม ที่จะต้องเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

2.2 สถาบันศึกษา แจ็ค อี บายนัมและวิลเลียม อี ทอมสัน (Jack E. Bynum and William E. Thomson :1992 ; 319-324 อ้างใน สุณีย์กัลละจิตร, 2556: 213) กล่าวว่าโรงเรียนเป็นสถาบันพื้นฐานทางสังคมที่มีความสำคัญรองจากสถาบันครอบครัว มีขอบเขตความรับผิดชอบกว้างมากในกระบวนการขัดเกลาทางสังคม (Socialization)

2.3 ชุมชนและสภาพแวดล้อมชุมชนและสภาพแวดล้อมคือบริเวณท้องถิ่นอาศัยที่อยู๋ใน มีการฉกชิงวิ่งราว ลักขโมย พฤติกรรมอาชญากรรมต่าง ๆ เกิดขึ้นบ่อยครั้งจนเป็นความเคยชิน เมื่อบ้านอยู่ในสภาพแวดล้อมดังกล่าว เด็กจึงเอาเยี่ยงอย่างได้ไม่ยาก นอกจากนี้ยังมีสาเหตุอื่นที่สำคัญ เช่น ชุมชนที่มีการอาศัยอยู่อย่างแออัดเกินไป ทั้งในด้านสุขอนามัย เศรษฐกิจ

มาตรฐานการครองชีพ เกิดปัญหาการว่างงานเนื่องจากขาดโอกาสในการศึกษา โดยจะมีการจับกลุ่มพูดคุยร่วมกันเป็นแก๊งค์เพื่อชักชวนกันกระทำความผิดกฎหมาย

2.4 องค์กรณ์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องได้แก่ กระทรวงศึกษาธิการโดยกำหนดนโยบายและมาตรการป้องกันการก่อเหตุทะเลาะวิวาทและทำร้ายกันของนักเรียนนักศึกษา เพื่อให้สถาบัน สถานศึกษา หน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องถือเป็นแนวปฏิบัติ ทั้งมาตรการเชิงรุก มาตรการต่อเนื่อง มาตรการทางสังคมและมาตรการทางกฎหมาย และกองบัญชาการตำรวจนครบาล ได้กำหนดมาตรการในการแก้ไขปัญหาให้นักเรียน/นักศึกษาทะเลาะวิวาท จำนวน 3 มาตรการ ดังนี้ (1)มาตรการเชิงรุก สำรวจข้อมูล ตรวจสอบสิ่งผิดกฎหมายที่มีการซุกซ่อนไว้เพื่อใช้ในการก่อเหตุ รวมถึงแหล่งมั่วสุมด้วย(2) มาตรการป้องกันในที่สาธารณะ ประสานข้อมูลเวลาเข้าเรียน เลิกเรียนแล้วจัดกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าตรวจตรา เฝ้าระวังเส้นทางและช่วงเวลาที่เสี่ยง(3) มาตรการกดดันต่อบุคคลที่สาม ประสานข้อมูลนักเรียน/นักศึกษา ศิษย์เก่าที่มีพฤติกรรมยุ่งปลุกปั่น ส่งเสริมให้มีการกระทำความผิด จัดทำข้อมูลประวัติ สืบสวนพฤติกรรม กดดันเชิงรุก

วิธีการศึกษา

การวิจัย พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีลำดับขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้การศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ส่วน

1. ศึกษาและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้จากหนังสือ รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ และข้อเสนอแนะ ตลอดจนเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. นำแนวความคิด ทฤษฎีที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม หนังสือ รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์มาพัฒนาแบบสอบถาม โดยมีเนื้อหาสาระครอบคลุมเนื้อเรื่องพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เลือกเก็บข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างกับนักเรียนอาชีวศึกษาที่มีหรือเคยมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยจะกำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้ตารางกำหนดขนาดตัวอย่างของ Taro Yamane ดังตารางต่อไปนี้

ตารางกำหนดขนาดตัวอย่างของ Taro Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

ขนาดประชากร	ขนาดตัวอย่างตามความคลาดเคลื่อน					
	±1%	±2%	±3%	±4%	±5%	±10%
500	-	-	-	-	222	83
1,000	-	-	-	385	286	91
1,500	-	-	638	441	361	94
2,000	-	-	718	476	333	95
2,500	-	1,250	769	500	345	96
3,000	-	1,364	811	517	353	97
3,500	-	1,458	843	530	359	97
4,000	-	1,538	870	541	364	98
4,500	-	1,607	891	549	367	98
5,000	-	1,667	909	556	370	98
6,000	-	1,765	938	568	375	98
7,000	-	1,842	959	574	378	99
8,000	-	1,905	976	580	381	99
9,000	-	1,957	989	584	383	99
10,000	5,000	2,000	1,000	588	385	99
15,000	6,000	2,143	1,034	600	390	99
20,000	6,667	2,222	1,053	606	392	100
25,000	7,143	2,273	1,064	610	394	100
50,000	8,333	2,381	1,087	617	397	100
100,000	9,091	2,439	1,099	621	398	100
> 100,000	10,000	2,500	1,111	625	400	100

จากขนาดประชากรจำนวน 138,383 เมื่อนำมาเทียบกับตารางการหาตัวอย่างของ Taro Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือความคลาดเคลื่อน 0.05% ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน

ข้อค้นพบ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

การศึกษาครั้งนี้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ ระหว่าง 16-20 ปี จำนวน 363 คน คิดเป็นร้อยละ 90.8 กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น ปวช. จำนวน 311 คน คิดเป็นร้อยละ 77.8 ซึ่งกำลังศึกษาในสถานศึกษาสังกัดเอกชน จำนวน 320 คน คิดเป็นร้อยละ 80.0 มีผลการเรียนเฉลี่ยระหว่าง 2.01 - 3.00 จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 49.3 พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา จำนวน 260 คน คิดเป็นร้อยละ 65.0 มีบิดาและมารดาเป็นผู้ปกครอง จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 66.8 สถานภาพการ

สมรสผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ สมรส จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 54.8 และอาชีพผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างมีอาชีพ รับจ้างทั่วไป จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 42.0

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนน ในแต่ละด้าน

จากการศึกษา พบว่า ด้านจิตวิทยา ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 2.67 อยู่ในระดับปานกลาง ด้านครอบครัวและชุมชน ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 2.68 อยู่ในระดับปานกลางด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 2.64 อยู่ในระดับปานกลาง ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 3.04 อยู่ในระดับปานกลางและระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 2.77 อยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ปัจจัยด้านจิตวิทยา ด้านครอบครัวและชุมชน ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด และด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมและระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ พบว่า เมื่อมีการนำตัวแปรแทรกซ้อน คือ ปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน เข้ามาร่วมทำนายด้วย พบว่า ปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านจิตวิทยา นั้นมีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เมื่อวิเคราะห์ตัวแปรทั้งสามตัวผ่านตัวแปรแทรกซ้อน คือ ปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันนั้น กลับมีเพียงปัจจัยเพียงแค่ 2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท

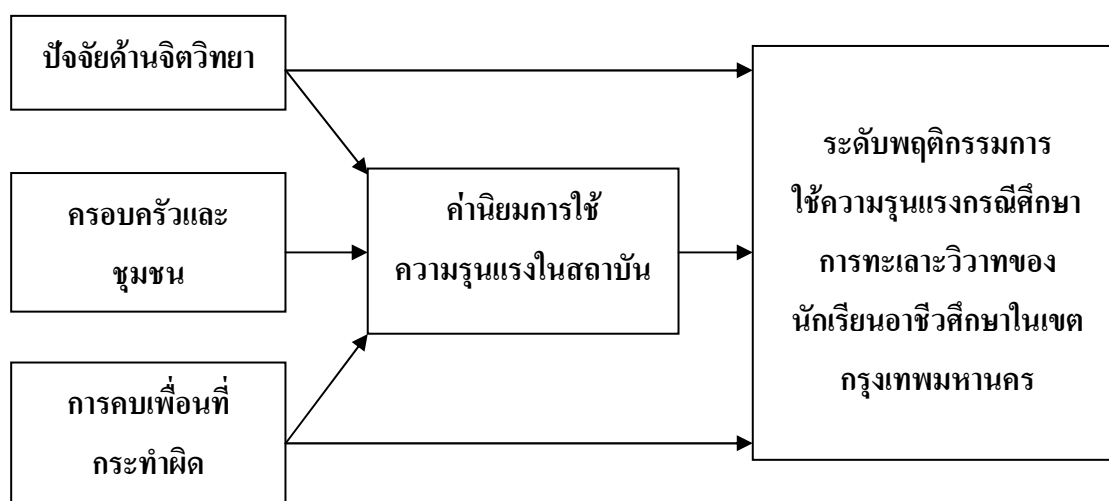
ตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุเชิงชั้น

ตัวพยากรณ์	b	Beta	R	R ²	R ² Change	t (df)	p
ขั้นที่ 1			0.68	0.46	0.46		
คบเพื่อน ฯ	0.57	0.55				11.21	0.00
จิตวิทยา	0.26	0.22				4.71	0.00
ครอบครัวและสังคม	- 0.22	- 0.09				- 2.33	0.02

ตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุเชิงชั้น (ต่อ)

ตัวพยากรณ์	b	Beta	R	R ²	R ² Change	t (df)	p
ขั้นที่ 2			0.76	0.57	0.11		
คบเพื่อน ฯ	0.28	0.26				5.14	0.00
จิตวิทยา	0.15	0.13				2.92	0.00
ครอบครัวและสังคม	- 0.08	- 0.03				- 0.89	0.37
ค่านิยม	0.48					10.28	0.00
ค่าคงที่	0.39						

* P < 0.05

แผนภาพ 1 สรุปผลการวิเคราะห์

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ ปัจจัยด้านจิตวิทยา ด้านครอบครัวและชุมชน ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน และระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร

1. ด้านจิตวิทยา พบว่า สถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย 2.73 อยู่ในระดับปานกลางและเอกชนมีค่าเฉลี่ย 2.66 อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับค่า P มีค่า 0.58 (มากกว่า 0.05) ปัจจัยด้านจิตวิทยาในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชน ไม่มีความแตกต่าง

2. ด้านครอบครัวและชุมชน พบว่า ปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชนของสถานศึกษา อาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย 2.69 อยู่ในระดับปานกลาง และเอกชนมีค่าเฉลี่ย 2.68 อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับค่า P มีค่า 0.58 (มากกว่า 0.05) ปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชน ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชนไม่มีความแตกต่าง

3. ด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ปัจจัยด้านด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดของสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย 2.52 อยู่ในระดับน้อย และเอกชนมีค่าเฉลี่ย 2.68 อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งค่า P มีค่า 0.19 (มากกว่า 0.05) ปัจจัยด้านด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชนไม่มีความแตกต่าง

4. ด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันของสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย 2.98 และเอกชนมีค่าเฉลี่ย 3.05 อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับค่า P มีค่า 0.58 (มากกว่า 0.05) ปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชน ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชนไม่มีความแตกต่าง

5. ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย 2.73 และเอกชน มีค่าเฉลี่ย 2.78 อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับค่า P มีค่า 0.58 (มากกว่า 0.05) ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชนไม่มีความแตกต่าง

ข้ออภิปราย

การวิจัย พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยด้านจิตวิทยา ครอบครัวและชุมชน การคบเพื่อนที่กระทำผิดมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมและระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครซึ่งผลการศึกษาสามารถตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อ 1 เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

จากการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า ผลการวิเคราะห์ในภาพรวมระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทมีค่าเฉลี่ย 2.77 อยู่ในระดับ ปานกลาง คือการทะเลาะวิวาทอาจจะมีการใช้อาวุธและ/หรือการวางแผนมาก่อน ส่วนผลกระทบที่เกิดจากการทะเลาะวิวาทนั้นคือการได้รับบาดเจ็บทางร่างกายมีเลือดออกไม่มาก มีบาดแผลหรือมีบาดแผลเล็กน้อยไม่ถึงกับเป็นอันตรายและได้รับการรักษาตัวในโรงพยาบาลแต่ไม่ถึงกับการพักรักษาตัวที่โรงพยาบาล และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อพบว่า เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถามใช้อาวุธมี کمในการก่อเหตุทะเลาะวิวาทมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 2.99 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา มีการวางแผนก่อนการทะเลาะวิวาท มีค่าเฉลี่ย 2.91 อยู่ในระดับปานกลางเช่นกันการพิสูจน์สมมติฐานระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงกรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครพบว่า ผลการศึกษาและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้แต่เนื่องจากการคบเพื่อนที่กระทำผิดของสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชนมีความแตกต่างกันการที่นักเรียน นักศึกษาคบเพื่อนที่กระทำผิด พบว่ามีแนวโน้มที่นักเรียน นักศึกษา จะมีพฤติกรรมการกระทำผิดเหมือนเพื่อน ซึ่งอาจจะส่งผลทำให้นักเรียน นักศึกษามีพฤติกรรมก้าวร้าว ทะเลาะวิวาทรุนแรงมากขึ้นได้

จากผลการศึกษาสอดคล้องทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond) เมื่อเยาวชนไม่มีความผูกพันทางสังคม บุคคลนั้นย่อมไม่สนใจการกระทำหรือพฤติกรรมที่จะส่งผลต่อสังคมเพียงใด และยังสอดคล้องกับทฤษฎีการคบเพื่อนที่กระทำผิด (Differential Association) เมื่อเยาวชนมีการคบเพื่อนที่กระทำผิด ก็จะเกิดการเรียนรู้ เลียนแบบพฤติกรรมกระทำผิด รับเอาค่านิยม ทักษะคติมาไว้ในตัวเอง เมื่อเห็นบ่อยครั้งเข้า ก็จะคิดว่าพฤติกรรมกระทำผิดเป็นเรื่องธรรมดา ซึ่งส่งผลทำให้เกิดพฤติกรรมกระทำผิดในเยาวชนที่มีการคบเพื่อนที่กระทำผิด

แต่ผลการศึกษางานวิจัยของธิดิมา เก่งชนอมศักดิ์ (2546: 60) พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับความรุนแรงในการทะเลาะวิวาท คิดเป็นร้อยละ 52.83 เมื่อพิจารณาจากผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้อาวุธปืนในการก่อเหตุทะเลาะวิวาทซึ่งเป็นอาวุธที่มีความรุนแรงต่อผลที่ได้รับเป็นอย่างมาก และจากสภาพสังคมในปัจจุบันที่มีความเจริญเข้ามาเป็นอย่างมาก ส่งผลให้สังคมมีความผูกพันกันน้อย ดังนั้นผู้ที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาทจึงไม่สนใจต่อผลเสียที่จะเกิดขึ้นต่อสังคมจากการทะเลาะวิวาทและชนพัฒน์อัยวรรณ (2549: 62) กลับพบว่า นักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร มีระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทที่มีความรุนแรงโดยภาพรวม มีระดับความรุนแรงมาก คิดเป็นร้อยละ 44.50 รองลงมา คือ ระดับรุนแรงปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.70 และระดับรุนแรงน้อยคิดเป็นร้อยละ 15.80

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาภาครัฐและภาคเอกชน ในเขต กรุงเทพมหานคร

**สมมติฐานข้อที่ 1 ระดับพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในภาครัฐมี
น้อยกว่าระดับพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในภาคเอกชน**

จากการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในภาครัฐและ
ระดับพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในภาคเอกชน พบว่า ระดับพฤติกรรมการใช้
ความรุนแรงของสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย 2.73 และเอกชน มีค่าเฉลี่ย 2.78 อยู่
ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับค่า P มีค่า 0.58 (มากกว่า 0.05) พบว่า ระดับ
พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในสถานศึกษาอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและเอกชนไม่มีความแตกต่าง

จากการพิสูจน์สมมติฐานระดับพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาใน
ภาครัฐมีน้อยกว่าระดับพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในภาคเอกชนพบว่า ผล
การศึกษาไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้แต่เนื่องจากการคบเพื่อนที่กระทำความผิด ของสถานศึกษา
อาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาล และเอกชนมีความแตกต่างกัน ซึ่งการคบเพื่อนที่กระทำความผิด ย่อมมีแนวโน้มที่
จะทำให้นักเรียน นักศึกษามีพฤติกรรมกระทำความผิดตามไปด้วย และด้วยช่วงวัยที่ติดเพื่อน เชื่อ
เพื่อน ต้องการให้เพื่อนยอมรับ จึงเรียนรู้พฤติกรรมกระทำความผิดจากเพื่อนและเลียนแบบบ้าง ซึ่งถ้า
หาก ครู อาจารย์ไม่มีการสอดส่องดูแลให้ทั่วถึง ย่อมส่งผลให้นักเรียน นักศึกษามีพฤติกรรมทะเลาะ
วิวาทเพิ่มมากขึ้นและอาจจะส่งผลต่อการเพิ่มระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทให้สูงขึ้นอีกด้วย

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อศึกษาปัจจัยด้านจิตวิทยา ครอบครัวและชุมชน การคบเพื่อนที่ กระทำความผิด ค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันและระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

**สมมติฐานข้อที่ 2 ตัวแปรด้านจิตวิทยา ครอบครัวและชุมชน และการคบเพื่อนที่
กระทำความผิด มีความสัมพันธ์กับค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันซึ่งส่งผลต่อระดับพฤติกรรม
การใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร**

ตัวแปรด้านจิตวิทยาเป็นตัวแปรที่แสดงถึง แรงขับภายในจิตใจ ที่ผลักดันส่งผลให้เกิดพฤติกรรมซึ่งบุคคลแต่ละคนจะแสดงออกมาไม่เหมือนกัน อยู่ที่ว่าบุคคลนั้นจะสามารถนำส่วนใดออกมาใช้ และเก็บส่วนใดเอาไว้ภายใน

จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยด้านจิตวิทยามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงทั้งทางตรงและทางอ้อมและสามารถพยากรณ์ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงได้ สอดคล้องกับทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ทฤษฎีนี้และเชื่อว่า การประกอบอาชญากรรมเป็นการแสดงออกของสัญชาตญาณที่ขาดการควบคุม ซึ่งการจัดแย้งระหว่างบุคลิกภาพส่วนต่าง ๆ จะก่อให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือการประกอบอาชญากรรมได้ง่าย(จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, 2543: 8) สอดคล้องกับทฤษฎีการเกิดพฤติกรรม(2550: 27,34) ได้กล่าวถึงทฤษฎีจิตวิเคราะห์ว่ากล่าวถึงโครงสร้างของจิตใจภายในที่แบ่งเป็น 3 ส่วน เป็น 3 ส่วนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของเยาวชน โดยมาจากการสั่งสมสิ่งต่าง ๆ รอบตัวที่ได้รับมาตั้งแต่เกิด ซึ่งบุคคลแต่ละคนจะแสดงออกมาไม่เหมือนกัน อยู่ที่ว่าบุคคลนั้นจะสามารถนำส่วนใดออกมาใช้ และเก็บส่วนใดเอาไว้ภายใน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับทฤษฎีทฤษฎีการควบคุมตนเอง (Self-Control) ที่กล่าวถึง การควบคุมตนเองจะสามารถทำได้ดีหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับครอบครัว ว่ามีการดูแลเอาใจใส่อบรมสั่งสอนเพียงใด นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับโอกาสเอื้ออำนวย แต่ถ้าคนเรามีพลังอำนาจในการควบคุมตนเองมากก็จะมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดต่ำ แต่ในทางตรงกันข้ามหากคนเรามีพลังในการควบคุมตนเองน้อยก็จะมีแนวโน้มสูงที่จะกระทำความผิดและสอดคล้องกับ ทฤษฎีการเกิดพฤติกรรม(2550: 184) กล่าวว่า วัยรุ่นคือวัยหัวเลี้ยวหัวต่อที่ก่อวินาศกรรม ซึ่งหมายถึงมีความผันผวนทางอารมณ์ ไม่มีความมั่นคงทางอารมณ์มักเป็นอารมณ์ที่รุนแรง มีความกดดันสูง ทำให้วัยรุ่นประสบความยุ่งยาก เพราะเป็นช่วงที่มีความสับสนทางด้านจิตใจมากที่สุดมากกว่าวัยอื่น ๆ

ซึ่งยังสอดคล้องกับผลการศึกษางานวิจัยของ ธนพัฒน์อัยวรรณ (2549: 56) พบว่าด้านที่เป็นสาเหตุของการทะเลาะวิวาทสูงสุด คือ ด้านตัวนักเรียนเอง ($\bar{x} = 3.25$) ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่เป็นสาเหตุของการทะเลาะวิวาทสูงสุด คือ ศักดิ์ศรีของนักเรียน รองลงมา คือการถูกขู่จากฝ่ายคู่กรณี และการลิดรอนของนักเรียน ส่วนสาเหตุการทะเลาะวิวาทลำดับสุดท้ายคือ การแย่งเพื่อนสาว และยังสอดคล้องกับ สุดาพร สิ้นประสงค์ (2550) ที่พบว่า สาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียน นักศึกษา ระดับอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านสาเหตุจากตนเอง ในภาพรวม พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า สาเหตุการทะเลาะวิวาท ด้านสาเหตุจากตนเองที่มีระดับความเห็นมากที่สุด คือ 1. การเปลี่ยนแปลงทางสภาพร่างกายและจิตใจ 2. นักเรียน นักศึกษา ต้องการสร้างจุดเด่นและยอมรับในหมู่เพื่อนฝูง 3. ความลิดรอนของนักเรียน นักศึกษาเอง

จากการพิสูจน์สมมติฐานโดยพิจารณาจากปัจจัยด้านจิตวิทยา แล้วนั้นจะเห็นได้ว่า ปัจจัยทางด้านจิตวิทยามีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง โดยอธิบายถึงแรงขับภายในโดยมีปัจจัยรอบข้างเข้ามาสนับสนุนตั้งแต่บุคคลเกิดจนถึงปัจจุบัน และการที่บุคคลแสดงออกถึงพฤติกรรมย่อมเป็นผลมาจากการสังสมประสพการณ์ จากการเรียนรู้สิ่งรอบ ๆ ตัวเช่น การเลี้ยงดู สภาพแวดล้อมและสังคม เมื่อบุคคลไม่ได้รับการตอบสนองสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็จะเกิดแรงขับ ความต้องการภายในจิตใจที่ผลักดันให้แสดงพฤติกรรมเพื่อได้มาซึ่งสิ่งนั้น โดยบุคคลแต่ละคนจะแสดงออกมาไม่เหมือนกัน เพราะบุคคลแต่ละคน มีครอบครัว มีสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน และเนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เนื่องจากเป็นวัยที่คาบเกี่ยว ช่วงเด็กและวัยผู้ใหญ่ มีการเปลี่ยนแปลงในทุกด้านของการพัฒนาการ อาจจะส่งผลให้เกิดความกดดัน ไม่มีความมั่นคงทางอารมณ์ เป็นวัยที่มีความซบซึ้ง ซึ่งส่งผลถึงการแสดงพฤติกรรมได้เช่นกัน

การคบเพื่อนที่กระทำผิด

จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดมีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงทั้งทางตรงและทางอ้อมและสามารถพยากรณ์ระดับพฤติกรรมการใช้ ความรุนแรงได้ สอดคล้องกับ ทฤษฎีการเลียนแบบ (Theory of Imitation) การเลียนแบบเป็นการ เรียนรู้อย่างหนึ่ง การเลียนแบบบางอย่างทำให้เกิดอาชญากรรม และอาชญากรรมจะแพร่ออกไปใน ลักษณะเดียวกับการแพร่ของแฟชั่น โดยเฉพาะในวัยรุ่นที่เป็นวัยกำลังค้นหาอัตลักษณ์ เป็นวัยที่ ต้องการได้รับการยอมรับจากเพื่อนฝูง กลุ่มเพื่อนที่เป็นพรรคพวกเดียวกันจึงต้องมีทิศทางของ พฤติกรรมไปในทางเดียวกัน ดังนั้นเยาวชนจึงเรียนรู้ว่าหากการเลียนแบบพฤติกรรมให้เหมือนเพื่อน จึงจะได้รับการยอมรับในกลุ่ม (กรรณิ์ เปล่งคำ, 2549: 11) ยังสอดคล้องกับทฤษฎีการคบหาสมาคม ที่แตกต่างกัน (Differential association Theory) ที่พิจารณามุ่งไปที่กลุ่มเพื่อน ซึ่งก่อนที่เด็กและ เยาวชนจะคบเพื่อนที่กระทำผิด ตนเองยังไม่มีความคิดโน้มเอียงที่จะกระทำผิด แต่เมื่อได้คบ เพื่อนที่กระทำผิดแล้วจึงได้เรียนรู้ค่านิยม ทศนคติ และกลวิธี เทคนิคที่โน้มแนวโน้มให้กระทำ ความผิดในที่สุดจะมีพฤติกรรมและบุคลิกภาพเป็นคนที่เห็นว่าการกระทำผิดเป็นของธรรมดา การจะรับพฤติกรรมนั้นมาก็ขึ้นอยู่กับความถี่และกลุ่มเพื่อนจะมีมากเพียงใดรวมถึงคุณภาพของ ความสัมพันธ์ที่บุคคลนั้นมีต่อกับกลุ่มอีกด้วย

ซึ่งยังสอดคล้องกับผลการศึกษางานวิจัยของ จิรพัฒน์ พรหมสิทธิ การ (2543: 65) พบว่า ความประพฤติของเพื่อนมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการทะเลาะวิวาทของนักเรียน อาชีวศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับ ธนพัฒน์อัยวรรณ(2549: 65) พบว่า ด้านที่มีความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุกับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทสูงสุด คือ ด้านกลุ่มเพื่อน

มีความสัมพันธ์เท่ากับ 0.10 ทั้งนี้ สาเหตุการทะเลาะวิวาทเนื่องมาจากนักเรียนจะช่วยเหลือเพื่อนที่ถูกทำร้ายร่างกาย การปกป้องเพื่อน และสอดคล้องกับสุดาพร สีนประสงค์ (2550) พบว่าภาพรวมในด้านสาเหตุจากสังคมหรือกลุ่มเพื่อน พบว่า สาเหตุจากสังคมหรือกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับสาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียน นักศึกษา ระดับอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับปานกลาง

จากการพิสูจน์สมมติฐานโดยพิจารณาจากปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดนั้นจะเห็นได้ว่าปัจจัยทางด้านจิตวิทยามีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง โดยอธิบายถึงช่วงวัยนี้เป็นช่วงวัยรุ่น เป็นวัยที่ค้นหาอัตลักษณ์ตนเอง ห่างจากครอบครัวและอยู่กับกลุ่มเพื่อนมากขึ้น การเข้ากลุ่มกับเพื่อน ต้องการได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน เมื่อกลุ่มเพื่อนมีทิศทางพฤติกรรมไปทิศทางใดบุคคลก็จะมีทิศทางไปทางนั้นเช่นเดียวกันเพื่อต้องการการยอมรับ นอกจากนี้การบุคคลอาจจะไม่มีพฤติกรรมกระทำผิดแต่เมื่อมีการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมกระทำผิด ได้เรียนรู้ ทศนคติ ค่านิยม วิธีการ เทคนิคการกระทำผิดต่าง ๆ ก็มีโอกาสนักบุคคลจะมีพฤติกรรมกระทำผิดเช่นเดียวกัน

ครอบครัวและชุมชน

จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชนมีความสัมพันธ์ทางอ้อมกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond) ซึ่งความผูกพันทางสังคมนี้ มีหากบุคคลไม่มีความสัมพันธ์ทางสังคมน้อยหรือไม่มีเลย ก็มีแนวโน้มที่จะเกิดพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง เพราะบุคคลไม่มีสิ่งยึดมั่น ยึดเหนี่ยวที่จะไม่กระทำผิดเลย และยังสอดคล้องกับทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Subculture Theory) ได้เน้นถึงความสำคัญของคน่านิยมทางสังคมและชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคล ซึ่งชนชั้นในสังคมจะมีค่านิยมและความเป็นอยู่ที่แตกต่างกัน โครงสร้างทางสังคมนั้นเป็นรากฐานของพฤติกรรมอาชญากรรม โดยเป็นตัวกีดกันไม่ให้เยาวชนจากชนชั้นต่ำของสังคมได้รับการยอมรับหรือได้สถานภาพทางสังคมเมื่อเป็นเช่นนี้พวกเขาจึงตอบโต้ปรากฏการณ์ทางสังคมนี้โดยไปรวมตัวกันและสร้างวัฒนธรรมขึ้นมาใหม่ซึ่งมีลักษณะตรงข้ามกับวัฒนธรรมหลักของสังคม

แต่จากผลการวิจัยพบว่าเมื่อตัวแปรด้านด้านครอบครัวและชุมชนถูกนำมาวิเคราะห์ผ่านตัวแปรแทรกซ้อนด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน ตัวแปรด้านครอบครัวกลับไม่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษางานวิจัยของ จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ(2543: 64) พบว่า สภาพครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการทะเลาะวิวาท

ค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน

จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงและสามารถพยากรณ์ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงได้ สอดคล้องกับทฤษฎีการเลียนแบบ (Theory of Imitation) การเลียนแบบหรือการเอาอย่างนั้นมิได้เกิดขึ้นตามลำพัง แต่หากมีเทคนิคของการกระทำผิดที่คล้ายคลึงกันเกิดขึ้นตามมาด้วย ซึ่งพฤติกรรมการเลียนแบบเป็นการเรียนรู้อย่างหนึ่ง โดยเฉพาะในวัยที่กำลังค้นหาอัตลักษณ์ตนเอง ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน กลุ่มเพื่อนที่เป็นพรรคพวกเดียวกันจึงต้องมีทิศทางของพฤติกรรมไปในทางเดียวกัน จึงเกิดการเรียนรู้ที่จะเลียนแบบพฤติกรรมเพื่อต้องการได้รับการยอมรับ และยังสอดคล้องกับทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน (Differential association Theory) Sutherland กล่าวว่าพฤติกรรมที่เป็นอาชญากรรมมีการเรียนรู้ด้วยการคบหาสมาคม พบปะใกล้ชิด มีปฏิสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะมีอิทธิพลมากแค่ไหนขึ้นอยู่กับความถี่ กลุ่มเพื่อน และขอบเขตความสัมพันธ์ ซึ่งจะทำให้เรียนรู้ทัศนคติ ค่านิยมที่ลอกเลียนและเก็บเข้ามาด้วยความสมัครใจ บางครั้งอาจจะไม่รู้ตัวจนกลายเป็นความเคยชินว่าการกระทำผิดเหมือนเรื่องธรรมดาทั่วไป

ซึ่งยังสอดคล้องกับผลการศึกษางานวิจัยของ เฉลย คงปรีชาพันธุ์ (2544: 112) พบว่าความขัดแย้งเกิดขึ้นจาก ค่านิยมที่ไม่ถูกต้องระหว่างสถานศึกษา เช่น การยึดหัวเข็มขัดและเสื้อฝักงานของต่างสถาบันเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการทะเลาะวิวาท อยู่ในระดับปานกลางเป็นอันดับ และยังสอดคล้องกับ วันเดิม มีความดี (2546: 82) พบว่า ระบบค่านิยม เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการทะเลาะวิวาทของนักศึกษาอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ปัจจัยระบบค่านิยมนี้ยังมีประสิทธิภาพในการทำนายการทะเลาะวิวาทของนักศึกษาอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม ถึงร้อยละ 57.0

จากการพิสูจน์สมมติฐานโดยพิจารณาจากปัจจัยด้านค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบันมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงโดยที่การคบเพื่อน รุ่นพี่ที่กระทำผิด หรือมีเพื่อน รุ่นพี่ที่กระทำผิด ย่อมจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการเลียนแบบเนื่องจากช่วงวัยรุ่นนี้เป็นวัยที่ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน และด้วยความสนิทสนม หรือเห็นพฤติกรรมการกระทำผิดอยู่เสมอ ส่งผลให้บุคคลมีทัศนคติ ค่านิยม เปลี่ยนไป เห็นว่าการมีพฤติกรรมการกระทำผิดเป็นเรื่องปกติ การเรียนรู้วิธีการ เทคนิคต่าง ๆ ในการกระทำผิด จึงส่งผลให้บุคคลมีพฤติกรรมการกระทำผิดเกิดขึ้นด้วยเช่นกัน

ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ระดับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง พบว่ามีค่าเฉลี่ย 2.77 อยู่ในระดับ ปานกลาง คือการทะเลาะวิวาทอาจจะมีการใช้อาวุธและ/หรือการวางแผนมาก่อน ส่วนผลกระทบที่เกิดจากการทะเลาะวิวาทนั้นคือการได้รับบาดเจ็บทางร่างกายมีเลือดออกไม่มาก มีบาดแผลหรือมีบาดแผลเล็กน้อยไม่ถึงกับเป็นอันตรายและได้รับการรักษาตัวในโรงพยาบาลแต่ไม่ถึงกับการพักรักษาตัวที่โรงพยาบาล และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อพบว่า เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามใช้อาวุธมี کم ในการก่อเหตุทะเลาะวิวาทมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 2.99 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา มีการวางแผนก่อนการทะเลาะวิวาท มีค่าเฉลี่ย 2.91 อยู่ในระดับปานกลาง เช่นกัน

แต่จากผลการศึกษางานวิจัยของธิตีมา เก่งธอมศักดิ์ (2546, 75) พบว่า การก่อเหตุทะเลาะวิวาทของกลุ่มตัวอย่างทำให้เกิดความเสียหายต่อสาธารณะ และมีการใช้อาวุธปืน ยังพบว่า ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาท และ ธนพัฒน์ อัยวรรณ (2549,) พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุกับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับน้อยมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1) คณะกรรมการการอาชีวศึกษาควรกำหนดนโยบายและมาตรการป้องกันการก่อเหตุทะเลาะวิวาทและทำร้ายกันของนักเรียนนักศึกษา เพื่อให้สถาบัน สถานศึกษา หน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องถือเป็นแนวปฏิบัติ ทั้งมาตรการเชิงรุก มาตรการต่อเนื่อง มาตรการทางสังคมและมาตรการทางกฎหมาย

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1) วิทยุนี้เป็นวิทยุที่มีความอ่อนไหวในการกระทำไม่ถูกต้องจากสภาวะจิตใจ แรงขับความต้องการภายในจิตใจที่กำลังสับสน ดังนั้นควรมีการส่งเสริมแรงกระตุ้นทางบวก เช่น การส่งเสริมทำกิจกรรมสาธารณะประโยชน์ เวทีแสดงความสามารถ คนตรี กีฬา ศิลปะ ให้เยาวชนได้แสดงความสามารถ

2) ครอบครัวและชุมชนควรจะมุ่งเน้นไปที่เด็กและเยาวชนที่จะเป็นผู้ใหญ่ในสังคม โดยให้ความสำคัญ การอบรมเลี้ยงดูที่ดี ความเข้าใจ มีความอบอุ่นในครอบครัว และนอกจากนี้ในชุมชนก็ควรมีมาตรการในการสอดส่องดูแลลูกหลานอย่างทั่วถึง

3) พฤติกรรมการคบเพื่อนที่กระทำผิด สถานศึกษาควรมีการคัดกรองนักเรียน นักศึกษาที่จะเข้ามาศึกษา โดยเฉพาะสถานศึกษาเอกชน ควรมีการคัดกรองนักเรียนก่อนรับเข้าศึกษา และควรมีการตรวจตรา ควบคุม อาวุธ สิ่งของมีคม หรืออุปกรณ์การเรียนที่สามารถดัดแปลงเป็นอาวุธได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) ในการศึกษาครั้งต่อไปควรมีศึกษาการทำวิจัยในเชิงคุณภาพพร้อมด้วย เพื่อทำความเข้าใจปัญหาในเชิงลึก ซึ่งจะส่งผลไปยังการแก้ไขปัญหาที่ตรงประเด็นมากขึ้น

2) ในการศึกษาครั้งต่อไปหากวัตถุประสงค์มีการเปรียบเทียบ หรือต้องการเปรียบเทียบความแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่าง การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มควรจะเก็บในจำนวนที่ใกล้เคียงกันมากที่สุด

VIOLENCE BEHAVIOR : A CASE STUDY BY QUARREL'S VOCATIONAL STUDENT IN BANGKOK**NATTHAPORN SOKANTAD 5436937 SHCJ/M****M.A. (CRIMINOLOGY AND CRIMINAL JUSTICE)****THESIS ADVISORY COMMITTEE : SUNEE KANYAJIT, Ph.D.,
THANYALAK RUJIPAK, Ph.D., TANUNSAK BAVORNKUL, Ph.D.****EXTENDED SUMMARY****Principles and Rationale**

Thai society has been changing drastically in every area; as a result the social impact caused severe conflicts. Violence became another serious problem on the national level. Man has witness the effect of intense impact on the developed nation in economy, society, politic, administration and tourism. Then, this problem is the priority and all sides needed to find solutions to reduce these problems and create the least impact.

The recent violence problems had severely affected sociological process, particularly among youth as the future workforce for developing qualified workers to take charge of the entire society in the future. The serious crime against the peaceful society, which continued to increase its intensity even more, is the quarrel of youth (Jirapat Phromsitikarn , 2000), using the lethal weapons, explosive, pen gun, modified educational materials weapon. Youth quarrel has become more intensified (Kosol Suppavong, 1983: P.12 Cited Sanae Sathienpong, 1997: 2), and many people injured or died in each quarrel. Most quarrels occurred in public places, such as, Department stores, bus stop, in the bus, concert, pool table, market or in front of the school, which often injured the stakeholders or the public (Rujiraporn Hongthong, 2007).

Statistical record displayed numbers on students' quarrel from the Research Division, Office of Police Strategy, Royal Thai Police in.2010-2012. As being seen, in 2009, the students' quarrel numbered to 2,662 times annually. In 2000, students' quarrels amounted to 2,017 times, which indicated the reduction perhaps from big flood during the end of the year and 2012 (data between January 1 to August 16) for 1,222 times.

Moreover, the statistical record displayed numbers on students' quarrel, ranking by the most cases reporting to the police stations (2012) from the Research Division, Office of Police Strategy, Royal Thai Police as follows: Bangkaen 57 times, Huamark 51 times, Minburi 47 times, Klongtan 45 times, Takaem 45 times, Bangkuntien 43 times, Praves 42 times, Paseecharoen 38 times, Ratburana 38 times and Ladprao 35 times. The quarrelsome of Vocational Student has become so severe and turned into the chronic problem without definite preventive and adjusted measures. Such problem has sent serious social impacts on life and public asset safety, particularly on youth, not only on their education, but also on children mental health that could lead to aggressive and violence behavior, which may eventually misled them into criminal activities, if the problems could not be prevented and corrected properly (Chalaee Kongpreepun, 2001:3).

The researcher is then recognized the cause of serious quarrels between the vocational students, which also affected third parties and the public as well. If these problems had not been prevented and corrected, the assessed and non-assessed damages may occur. Therefore, the researcher is interested to learn the violence behavior: A Case Study by Quarrel's Vocational Student in Bangkok in order to use the acquired data or guidelines to find solution to the problem by thoroughly understanding the cause that could lead to the preventive and corrective measures, as well as decrease the intensity of Quarrel's Vocational Student in Bangkok.

Research Objectives

1. To study violence behavior : A Case Study by Quarrel's Vocational Student in Bangkok

2. To compare violence behavior : A Case Study by Quarrel's Vocational Student in Bangkok among the Public and Private Sectors

3. To study psychological, family and community, differential association and popularity of using violence in the institutions if they associated with the behavior and level of violence behavior : A Case Study by Quarrel's Vocational Student in Bangkok

Concepts Theories and Relevant Researches

Relevant Concepts and Theories on Youth Offense

1. Concepts and Theories on Youth Offense

1.1 Definitions of Youth Offense

1.2 Relevant Criminology Theories on Youth Offense

Biology: According to Casare Lombroso, crime is the transmission of heredity, biological characteristics, which differed from ordinary people.

On Psychology aspect, Freud (1965) who proposed the Psychoanalytic Theory believed that crime is the display of uncontrollable instinct, explainable by Maslow's Hierarchy of Needs Theory of how human needs imitating the motivation process, leading an individual to the soundness of lifestyles, social needs and the individual emotional need, pushing him to display behavior in order to respond to those needs.

Regarding Social condition, it involves 1.Theory of Imitation which is considered as a learning experience. Unfortunately, this imitation had led the teenagers to committing crime because to them, it may be the way to find their own identity and gain acceptance from peers by imitating the same act. 2. Labeling Theory is the criminal stereotype in which the society labeling a person from the crime he committed by measuring with the standard norms 3.Social Bond Theory comprised of 3.1) the Attachment 3.2) the Commitment 3.3) the Involvement 3.4) Belief. 4.Differential association Theory is the way to judge the peers because prior to differential association, the youth had no intention to commit the offense. He would learn from his friends the popularity, attitude, tactics or techniques leading to crime

(Sutherland, E. and D.R. Cressey., 1987)5. Subculture Theory is focused on the pressure among the lower class that compelled them to respond through the criminal acts. They also believe that individuals breaking the law from being barred legally, so they had to develop skills for breaking the law themselves. 6. Self-Control Theory or A General Theory of Crime refers to low self-control of persons with high tendency to commit crime. On the contrary, when these persons have high self-control, they are less likely to commit crime. Therefore, the tendency to commit crime seems to reflect the self-control level which is more or less depended on the nature of offense (Chankanit Krittiya Suriyamanee, 2011: 84-85).

1.3 Cause of Youth Offenses

1.3.1 Individual Factors

Psychological aspect is cross between children and adult, knowing differently as “Stress and Storm”, indicating the emotional fluctuation, unstable emotion or too emotion with high pressure, which made them more frustrated with mixed emotion than other age (Tippavan Kittiporn, 2007: 184).

Biological aspect is when the teenager body fully developed as a result of hormones produced by the endocrine gland, affecting teenagers’ emotion (Tippavan Kittiporn , 2007: 184).

Educational aspect, according to Acharapun Praditpong (2001: 99 cited Vanderm Meekwamdee, 2003: 20), most quarrel students attended the Secondary School, High School, Certificate and Higher Certificate Level, respectively. It was found that they have similar attitudes, but higher than those with Secondary School education.

1.3.2 Family factors, child rearing and family situation are key factors contributed to violence behavior, resulting from misappropriated education and training (Chalea Kongprepan, 2001: 25).

1.3.3 Social and environmental factors are the social group reflecting teenager social development because they relied on each other, with compassion, and sharing sadness or happiness together. Group sharing is to respond the need for being somebody important, resistance to authority figures or escape the boredom (Sriruen Kaewkangwan, 1995).

1.4 Popularity is something that a personal or society relied on as the aid for decision-making and determining own action (Royal Institute Dictionary 2542).

2. Social Institute Associated with Preventive Measures for youth offenses

2.1 Recent social problems caused by youth offenses have increased tremendously, society should collaborate with the family, school, community, media and judicial process to set the preventive measure, to edit and to put up surveillance in the same direction.

2.2 Jack E. Bynum and William E. Thomson Educational Institute (Jack E. Bynum and William E. Thomson: 1992; 319-324 cited Sunee Kulyajit, 2013: 213) mentioned that school is the major social foundation next to the family with wider scope of Socialization.

2.3 Living in the community with poor surroundings, having muggers, snatchers and many crimes has been the familiar scenes for the children to imitate. Furthermore, other key factors, such as, crowded community, poor sanitation, low standard of living, unemployed from lacking education, so it is common for children to hang out as a gang and breaking the law.

2.4 Other relevant organization, such as, the Ministry of Education had set up the policies and measures to prevent students' quarrels and attacking each other, and use as the practical guidelines for various institutes, educational institutions, agencies and organizations, proactive measures, continued measures, social measures and legal measures. The Metropolitan Police had set up 3 measures to solve students' quarreling as follows: (1) Proactive measures, survey data and inspect contraband for such incident, including the hang out places (2) Preventive measures in the public places, checking for no violation of school hours, surveillance after school, guarding the route and risk time (3) Pressuring measures on third parties, synchronize students' data/alumni with instigate behavior, encouraging the offender, prepare background report, investigate behavior, aggressive pressure.

Methodology

The quantitative research entitled, “Violence Behavior: A Case Study by Quarrel’s Vocational Student in Bangkok” divided into the following 2 parts:

1. To study and review literatures relevant to this research, research report, theses and recommendations, including other related documents
2. To develop questionnaires from the concepts and theories related to literatures review, texts, and research reports that covered the subject of Violence Behavior: A Case Study by Quarrel’s Vocational Student in Bangkok.

In this research, data were collected from a group of samples comprised of the vocational students, having or familiar with the Violence Behavior: A Case Study by Quarrel’s Vocational Student in Bangkok”. The researcher had determined sample size with Taro Yamane Formula as follows:

Initial population size were 138,383 after making the comparison with Taro Yamane, deriving at the Reliability 95% or the Discrepancy 0.05% and 400 samples.

ตารางกำหนดขนาดตัวอย่างของ Taro Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

ขนาดประชากร	±1%	±2%	±3%	±4%	±5%	±10%
500	-	-	-	-	222	83
1,000	-	-	-	385	286	91
1,500	-	-	638	441	361	94
2,000	-	-	718	476	333	95
2,500	-	1,250	769	500	345	96
3,000	-	1,364	811	517	353	97
3,500	-	1,458	843	530	359	97
4,000	-	1,538	870	541	364	98
4,500	-	1,607	891	549	367	98
5,000	-	1,667	909	556	370	98
6,000	-	1,765	938	566	375	98
7,000	-	1,842	959	574	378	99
8,000	-	1,905	976	580	381	99
9,000	-	1,957	989	584	383	99
10,000	5,000	2,000	1,000	588	385	99
15,000	6,000	2,143	1,034	600	390	99
20,000	6,667	2,222	1,053	606	392	100
25,000	7,143	2,273	1,064	610	394	100
50,000	8,333	2,381	1,087	617	397	100
100,000	9,091	2,439	1,099	621	398	100
> 100,000	10,000	2,500	1,111	625	400	100

Findings

Part 1: General Data

In this research, total 363 samples or 90.8% are between 16-20 years old, with 311 samples or 77.8% attending certificate level, whereas 320 samples or 80.0% studying in private institutions , whereas 197 samples or 49.3% had average grade 2.01 - 3.00. In addition, 260 samples or 65.0% stayed with the parents. Total 267 samples or 66.8% had parents as the guardian. For the marital status, 54.8% or 219 samples married, while 42.0% or 168 samples employed.

Part 2: Mean Analysis of Scores in each area

Overall findings indicated the following means: psychological aspect 2.67 at moderate level, family and community aspects 2.68 at moderate level, differential association 2.64 at moderate level, popularity of using violence in the institutions 3.04 at moderate level and violence behavior 2.77 at moderate level.

Part 3: Analyze the psychological, family and community factors, differential association and popularity of using violence in the institutions if they associated with the behavior and level of violence behavior: A Case Study by Quarrel's Vocational Student in Bangkok

The analysis results after applying the popularity of using violence in the institutions indicated the relationships between the differential association and violence behavior during the quarrel, having the statistical significance 0.05. In another words, the analysis of all 3 variables through popularity of using violence in the institutions revealed only 2 factors related with the violence behavior during the quarrel.

Table 1: Hierarchical Multiple Regression Analysis Results

Predictors	b	Beta	R	R ²	R ² Change	t (df)	p
Step 1			0.68	0.46	0.46		
Differential	0.57	0.55				11.21	0.00
Association						4.71	0.00
Psychology	0.26	0.22				- 2.33	0.02
Family and Society	- 0.22	- 0.09					
Step 2			0.76	0.57	0.11		
Differential	0.28	0.26				5.14	0.00
Association							
Psychology	0.15	0.13				2.92	0.00
Family and Society	- 0.07	- 0.03				- 0.89	0.37
Popularity	0.48	0.47				10.28	0.00
Constant	0.39						

* P < 0.05

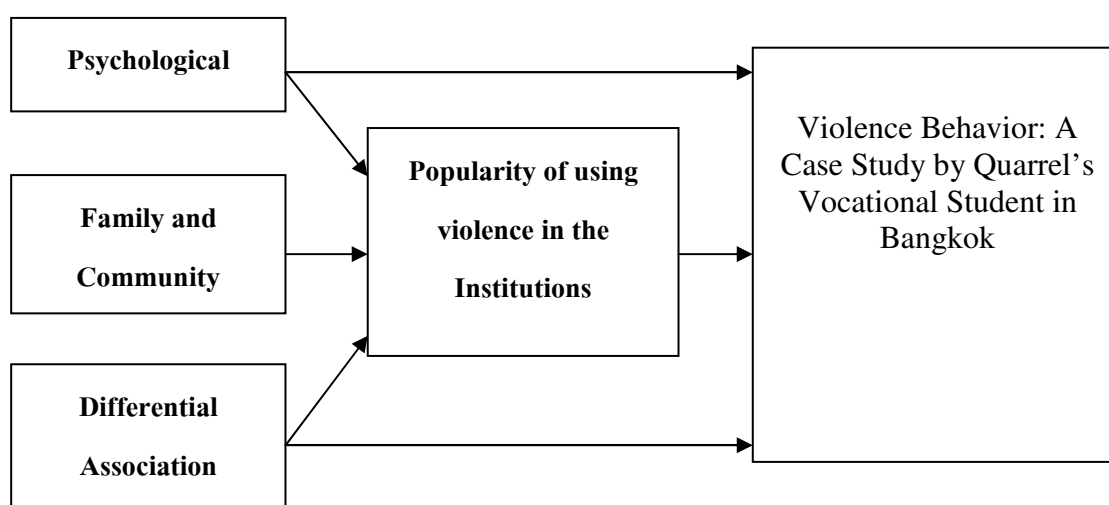

Chart 1: Analysis Conclusion

Part 4: Comparative analysis on psychological, family and community factors, differential association and popularity of using violence in the institutions if they associated with the behavior and level of violence behavior: A Case Study by Quarrel's Vocational Student in Bangkok

1. Psychological aspect indicated that the public vocational school had the mean 2.73, at moderate level, whereas the private vocational institutions showed the

mean 2.66 at the moderate level as well, which coincided with the P value 0.58 (over 0.05). There are no differences between the public and private vocational institutions.

2. Regarding family and community, the findings indicated that the family and community of those attending the public vocational institutions had the mean 2.69 at the moderate level, whereas the private institutions mean was 2.68 at moderate level, which coincided with the P value 0.58 (over 0.05). There are no differences between family and community of those attending the public and private vocational institutions.

3. Differential Association among the public vocational students had the mean 2.52, at low level and private vocational students with the mean 2.68 at the moderate level, and P value 0.19 (over 0.05). There are no differences in the Differential Association between the public and private vocational institutions.

4. Popularity of using violence in the Institutions, The popularity of using violence in the Public Vocational Institutions had the mean 2.98 and 3.05 for the private vocational institutions, at moderate level, which coincided with the P value 0.58 (over 0.05). There are no differences in the family and community factors in the public and private vocational institutions.

5. The mean on violence level is 2.73 for the Public Vocational Institutions and 2.78 for the private vocational institutions, both of them remained at the moderate levels which coincided with P value of 0.58 (over 0.05). However, there are no differences between the public and private vocational institutions.

Discussion

The research entitled, “Violence Behavior: A Case Study by Quarrel’s Vocational Student in Bangkok” aims to study the psychological, family and community, differential association related to violence behavior: A Case Study by Quarrel’s Vocational Student in Bangkok, having the results to answer the following research objectives:

Objective 1: Study violence behavior : A Case Study by Quarrel's Vocational Student in Bangkok

The analysis results indicated the intensity of quarrel with the mean 2.77 or moderate level. In another words, during the quarrel, weapons may be used of planning was done earlier. Then, the effect from quarreling is small wound with minor bleeding, no serious injury or threat. An injured person may receive medical treatment at the hospital, but no hospital admission. After considering each item, it was found the question on using weapons during the quarrel had the highest mean 2.99 or moderate level, followed by planning before the quarrel with mean 2.91, also at moderate level. As for proving the hypothesis on violence behavior: A Case Study by Quarrel's Vocational Student in Bangkok, it was found that the relevant researches and findings disagreed with the hypothesis because the public and private vocational students practiced differential association. The findings indicated the possibility of students imitating peers, leading to violence behavior and more controversy.

The finding is coincided with the Social Bond theory because when the teenager had no social bond, he may not care whether his action affected society or not. This finding is also coincided with the Differential Association theory when the teenager associated with bad friends, he would learn and imitate them by adopting ideas and attitudes. Soon, he would become familiar with this action and see nothing wrong doing it and eventually committing offense.

The research study of Thitima Kaengtanomsak (2003: 60) indicated that 52.83% of samples had intense quarrel. The findings also indicate the samples using guns during the quarrel which considered the lethal weapon. Moreover, the present social condition caused less bonding between social members, then, the dispute parties could not care less what is going to happen from the quarrel. Thanapat Iyawan (2006: 62) found that overall the vocational students in Bangkok 44.50% had the most quarrels, followed by 39.70% at moderate level and 15.80% at low level.

Objective 2: To compare violence behavior: A Case Study by Quarrel's Vocational Student in Bangkok among the Public and Private Sectors

Hypothesis 1: The violence behavior of the vocational students in the public sector is lower than those of private vocational students

The analysis of violence behavior among the public vocational students in the public sector and violence behavior of private vocational students indicated the mean 2.73 on the violence behavior level among the public vocational students and 2.78 for the private vocational students, at moderate level as well. This finding is coincided with P value 0.58 (over 0.05), which indicated no differences in violence behavior between the public and private institutions. The violence levels among the public vocational students are lower than those of private vocational students. Then, the finding is disagreed with the differences in hypothesis of differential association between the public and private Vocational Institutes. As being seen, differential association made the students imitating their friends. With peer pressure, teenagers tended to follow their friends because they wanted to gain acceptance. If the teachers failed to monitor the students' activities, the students' quarrels level may increase and affect the quarrel intensity.

Objective 3: Study psychological, family and community, differential association and popularity of using violence in the institutions and level of violence behavior: A Case Study by Quarrel's Vocational Student in Bangkok

Hypothesis 2: Psychological, family and community, and differential association related to popularity of using violence in the institutions if they associated with the behavior and level of violence behavior: A Case Study by Quarrel's Vocational Student in Bangkok.

Psychological variables are those variables pushed forward the individuals' behavior, depending on his ability to judge which part to exhibit and inhibit.

The findings revealed that the psychological variables associated with the direct and indirect violence behavior, enabled to predict the violence behavior level, which coincided with the Psychoanalytic theory that mentioned crime is the display of uncontrollable instinct. This act is contradicted with individuals' personality that easily led to deviated behavior or criminal act (Jirapat Phromsithikarn, 2000: 8). This finding is also coincided with the work of Thippawan Kittiporn (2007: 27,34) who mentioned the Psychoanalytic Theory as the inner spirit divided into 3 parts affecting youth's behavior through the accumulation of surrounding materials since birth. Each person acts differently depending on which part could be drawn out and which part remains within. Furthermore, this finding is coincided with the mention of Self-Control degree depended on the family background, caring and teaching children. Furthermore, even if the opportunity presents itself, a person with powerful self-control tends to restrain from wrongdoings. On the contrary, if a person has less self-control, he is more likely committing wrongdoings. This finding is also coincided with the study of Thippawan Kittiporn (2007: 184) who referred to teenagers as the Stress and Storm age with emotional instability and too emotional, leading to more difficulty and frustration than other age groups.

This finding is also coincided with the research of Thanapat Iyawan (2006: 56) on the most frequent cause of quarrel was the student himself ($\bar{x}$ = 3.25) at moderate level. After considering each item, it was found that the cause for most quarrel is the student's dignity, followed by the challenge from the antagonist, student's prank, and lastly, making a pass at someone's girlfriend. The finding is also coincided with the study of Sudaporn Sinprasong (2007) on the cause of student's quarrel among the industrial technicians in Bangkok initiating by them and at the moderate level. After considering each item, it was found that the student's quarrel initiating by them with the highest level in 1. Biological and emotional changes 2. Students need to build strength and acceptance among their peers group 3. Students create own prank.

Proving the hypothesis based on the psychological factors involved the association with the violence behavior, explaining the driven force within, through the surrounding factors from birth to now. And when a person displayed behavior, it is resulting from own accumulating experiences and learning from the surroundings, such as, child rearing, and social surroundings. When a person does not get certain respond as needed, his inner desire would reveal through different behavior because each person has different family background and surrounding. Moreover, for the teenager going through the biological and emotional changes may cause the tremendous pressure, and unstable emotion, being in the complex age, the teenager may display strange behavior.

Differential Association

The findings indicated that differential association related to the direct and indirect violence behavior as well as enabled to predict violence behavior level. This finding is coincided with the Theory of Imitation as one type to imitate learning. Some imitation may lead a person to commit crime. Crime is spreading in the same manner as fashion, particularly among teenagers who committed to soul searching through own identity. This is the age where peers acceptance is importance, so friends with similar taste usually act the same way.

Therefore, the youth learn to imitate friends to gain peers acceptance (Kornrat Plengkum, 2006: 11). This finding also coincided with Differential Association Theory that focused on the peers because youth had no intention for wrongdoings until he had made the differential association and learned the popularity, attitudes, tactics and techniques. Eventually, he would act differently and think of nothing wrong with his action. Individuals accepted wrongdoings depending on the frequency and numbers of friends, including how strong the bond in that peers group.

This finding is coincided with the study of Jirapat Phromsithikarn (2000: 65) on friends' behavior related to the quarrel intensity among the Vocational School students, having the statistical 0.05, which also coincided with the study of Thanapat Iyawan (2006: 65) who found friends related to the cause and intensity of students' quarrel, having the 0.10 statistical significance. Then, most quarrels originated from a student wanting to rescue friend from being attacked by his antagonist. This finding is

coincided with the work of Sudaporn Sinprasong (2007) who found the peers association moderately related to the cause of students' quarrel among the vocational students, industrial technicians in Bangkok.

Proving the hypothesis by considering variable on the differential association, the psychological factors related to the violence behavior because at this age, the teenager is searching for his own identity. He would keep his distance from own family and hang out with his peers group more often because he wanted to be accepted. When his peers group behaves in certain direction, he would follow the same way to get his friends approval. Furthermore, a person may not have the desire to commit wrongdoings, but because of his differential association, he may learn, his attitudes, values, methods and techniques may change, so that a person could be tempted for wrongdoings.

Family and Community

The finding indicated that family and community factors were directly associated with the violence behavior, which coincided with the Social Bond that mentioned a person without social bond or less social bond was prone to violence behavior because he had no moral obligation to refrain from wrongdoings. This finding is also coincided with the Subculture Theory that focused on the social values and individual's lifestyles, different social class with different values and livelihoods as the foundation of individual criminal act. This has obstructed the low class youths from gaining acceptance or social status. Therefore, they responded to this social phenomenon by hanging out together to create new culture quite opposite to the main social norm.

The research finding indicated that when the family and community variables were used in the analysis through complex variables, namely, the popularity of using violence in the Institutions, but the family had not related to the violence behavior, which coincided with the research study of Jirapat Phromsittikarn (2543: 64) who found the family conditions had not related to the quarrel intensity.

Popularity of using violence in the Institutions

The findings indicated the relationships between the popularity of using violence in the Institutions and violence behavior with the predictability of violence behavior level, which coincided with the Theory of Imitation. The imitation occurred with similar act of wrongdoings as a way of learning, particularly among the youths searching for their own identity. This is age where they want to gain acceptance from their peers group. Therefore, those in the same group must act the same way. This is the cause for imitating behavior to gain peers acceptance and coincided with the Differential Association Theory. According to Sutherland, a person acquired the criminal behavior from associating, interacting with bad friends and depending on the association frequency, peers group and relations boundaries which allowed a person to learn attitudes, popularity on imitation and acting on voluntarily basis. Sometimes, a person may be unaware of his wrongdoing because he is accustomed to it until becoming his usual habit.

This finding is coincided with the research study of Chalea Kongpreepan (2001: 112) on inappropriate popularity in the institutions, such as, putting the value on one institution buckle and uniform, causing controversy against different institutions, at the moderate level. This finding is coincided with the study of Vanderm Meekwamdee (2003: 82) on the popularity associated with the industrial technician students' quarrel, having the statistical significance 0.05. This popularity system is also effective in prediction of the industrial technician students' quarrel almost 57.0%.

Proving the hypothesis on the popularity of using violence in the Institutions revealed the relationships between violence behavior due to the differential association, learning from the senior offenders or friends could result in the teenager imitating behavior. Moreover, teenager needs to gain acceptance from peers group and by frequently seeing the wrongdoers, his attitude, values may change. He may accept wrongdoings as normal thing to do; instead he would learn methods and technique for wrongdoings and eventually committed himself.

Violence Behavior Level

The finding indicated that the violence behavior had the mean 2.77 at moderate level. In other words, during the quarrel, weapons may be used or planning was done earlier. Then, the effect from quarreling is small wound with minor bleeding, no serious injury or threat. An injured person may receive medical treatment at the hospital, but no hospital admission. After considering each item, it was found the question on using weapons during the quarrel had the highest mean 2.99 or moderate level, followed by planning before the quarrel with mean 2.91, also at moderate level.

However, the research study of Thitima Kaengtanomsak (2003, 75) found that the quarrel among samples had done damages to the public and the use of weapon has injured many persons. In addition, Thanapat Iyawan (2006) found the relationships between the cause and intensity of quarrel among the vocational students in Bangkok at low level.

Recommendation

1. Research Recommendation

Policy Recommendation

1) The Vocational Educational Committee should set up the policy to prevent quarrel and attack among the vocational students so that the educational institutes and concerned agencies could practice proactive measures, extended measures, social measures and legal measures.

Practical Recommendation

1) This is the sensitive age under the emotional change, propelled force, the frustrated desire within. Therefore, there should be the positive motivation through various activities, such as the public activities, talent shows, musical events, art exhibition, which allowed the youth to display their talents.

2) Family and community should focus on the adolescents who would be the future adults through good child rearing, understanding and well-caring family. Besides, the community should set up the measure to closely supervise their children.

3) Regarding the differentiate association, the educational institutes should screen the students prior to the enrollment. Particularly, the private educational institutes must set up the rules to keep an eye on weapons, sharp objects or weapons adapted from educational materials.

2. Recommendation for Further Researches

1) In the next study, there should be quantitative study to profoundly understand problems, leading to the solution for troubleshooting directly.

2) In the next study, if the objective is to compare differences between samples, data collection should be in the most similar number.

บรรณานุกรม

- จิตาภา สืบวงษ์. (2553). สาเหตุและแนวทางการแก้ปัญหาการทะเลาะวิวาท : กรณีศึกษานักเรียน
นักศึกษา อาชีวศึกษา โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่วงกลสยาม) เขตบางกอกใหญ่
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, โครงการบัณฑิตศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ. (2543). ปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา : ศึกษา
กรณีเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เจलय คงปริพันธ์. (2544). ปัญหาและมาตรการป้องกันแก้ไขการทะเลาะวิวาทของนักศึกษากลุ่มช่าง
อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล.
วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี. (2554). ทฤษฎีอาชญาวิทยาร่วมสมัยกับการวิจัยทางด้านอาชญาวิทยา
ในปัจจุบัน. นนทบุรี: หินทรายการพิมพ์
- ณัฏฐนิช กาญจโนภาส. (2550). การเสพติดเกม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ทิพยวรรณ กิตติพร. (2550). จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 4. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ธิดิมา เก่งถนอมศักดิ์. (2546). สาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. (2549). การศึกษาสาเหตุและแนวทางการแก้ปัญหาการทะเลาะวิวาท
ของนักเรียนอาชีวศึกษาเอกชน.
- ยิ่งภัสสร พิมพ์ชัย. (2555). ศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขการทะเลาะวิวาทของนักเรียน
อาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. วิทยาลัยเทคนิคดอนเมือง.

- รุจิราพร หงส์ทอง. (2550). **การจัดทำฐานข้อมูลสารสนเทศภูมิศาสตร์เพื่อการเฝ้าระวังและเตือนเหตุการณืทะเลาะวิวาทของนักเรียนระดับอาชีวศึกษา เขตมินบุรี กรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วัชรพันธ์ ประดิษฐพงษ์. (2544). **การก่อเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายของนักเรียนในพื้นที่กองบังคับการตำรวจนครบาล 7.** วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วันเดิม มีความดี. (2546). **ปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล.** วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันราชภัฏเพชรบุรีวิทยาเขตกรณืในพระบรมราชูปถัมภ์.
- วิโรจน์ อารีย์กุล. (ม.ป.ป.). **พัฒนาการทางด้านสังคมจิตวิทยาของวัยรุ่น.** ค้นวันที่ 15 กันยายน 2556. จาก http://www.teenrama.com/dad_mam/old_dad_mam24.htm.
- สุณีย์ กัลยาจิตร์. (2556). **ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน: แนวทางการป้องกัน และการแก้ไข.** กรุงเทพมหานคร: สันทวี พรินติ้ง.
- โสภณัท นุชนารถ. (ม.ป.ป.). **ค่านิยม (Value).** คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- เสน่ห์ เสถียรพงศ์. (2540). **การก่อเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2555). **มาตรการของเจ้าหน้าที่ตำรวจและมาตรการทางสังคมกับการแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียน/นักศึกษาต่างสถาบัน.** กรุงเทพมหานคร.
- อจรรยา ทองคัน. (2536). **การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทย.** วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อุษารัตน์ นิตยารมย์. (2548). **กระทรวงศึกษาธิการกับการจัดการแก้ไขปัญหทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ภาษาอังกฤษ

- Cloward, R., & Ohlin, L. (1961). **Delinquency and opportunity**. New York: Free Press.
- Cullen, Francis T., & Agnew, Robert. (2003). **Criminological Theory: Past to Present Essential Readings**. Second Edition. Los Angeles: Roxbury Press.
- Glaser. (1967). **Strauss The Discovery of Grounded Theory**. Chicago, Illinois: AldinePublishing.
- Hirschi, T. (1969). **Causes of Delinquency**. Berkeley, University of California Press.
- Schrag, C. (1971). **Crime and Justice: American Style**. Washington, D.C.: Government Printing Office.
- Shelley, Joseph F. (2000). **Criminology**. (3rd ed.). California, USA: Wadsworth.
- Shoemaker, Donald J. (1990). **Theories of Delinquency: An Examination of Explanations of Delinquency Behavior (2nd ed.)**. New York: Oxford University Press.
- Siegle, Larry J. (2000). **Criminology**. (7th ed.). California, USA: Wadsworth Thomason Learning.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

1.ผู้ตอบแบบสอบถามคือนักเรียนอาชีวศึกษาที่มีพฤติกรรมทะเลาะวิวาทหรือเคยมี
พฤติกรรมทะเลาะวิวาท

2.แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไป

ตอนที่ 2 สาเหตุของการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
ประกอบไปด้วย ด้านปัจจัยส่วนบุคคล ด้านครอบครัวและชุมชน การคบเพื่อนที่กระทำผิด และ
ค่านิยมการใช้ความรุนแรงในสถาบัน

ตอนที่ 3 ระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาท

ในการตอบแบบสอบถาม ส่วนข้อมูลที่ได้จะเป็นการกล่าวถึงโดยรวม มิได้เจาะจงผู้
หนึ่งผู้ใดโดยเฉพาะและขอให้ผู้ตอบแบบสอบถามโปรดตอบตามความเป็นจริงมากที่สุด ทั้งนี้เพื่อให้
ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์เพื่อให้ผลการวิจัยน่าเชื่อถือและเกิดประโยชน์สูงสุด

แบบสอบถาม

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไป

กรุณากรอกข้อมูลลงใน และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ที่ตรงกับข้อมูลตามความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. อายุ ปี
3. กำลังศึกษาในระดับ ☐ ปวช.ปี..... ☐ ปวส. ปี.....
4. สังกัดสถานศึกษา ☐ รัฐ ☐ เอกชน
5. ผลการเรียนเฉลี่ย ☐ น้อยกว่า 1.01 ☐ 1.01 – 2.00
☐ 2.01 – 3.00 ☐ 3.01 – 4.00
6. ปัจจุบันพักอาศัยอยู่กับ ☐ บิดาและมารดา ☐ บิดาหรือมารดา
☐ ญาติ ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)
7. ผู้ปกครองของท่าน คือ ☐ บิดาและมารดา ☐ บิดาหรือมารดา
☐ ญาติเกี่ยวข้องเป็น
☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)
8. สถานภาพการสมรสของผู้ปกครอง ☐ โสด ☐ สมรส
☐ หย่าร้าง ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)
9. อาชีพของผู้ปกครอง ☐ ราชการ – พนักงานรัฐวิสาหกิจ ☐ ลูกจ้างบริษัทเอกชน
☐ ธุรกิจส่วนตัว ☐ ทำการเกษตร
☐ รับจ้างทั่วไป ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองอบรมสั่งสอนอยู่เสมอ					
2. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองไม่มีเวลาดูแลท่าน					
3. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองเข้มงวดมากเกินไป					
4. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองรับฟังความคิดเห็นของท่าน					
5. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองให้คำปรึกษาแก่ท่าน					
6. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองควบคุมความประพฤติของท่าน					
7. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองเป็นแบบอย่างที่ดี					
8. ท่านกล้าที่จะพูดกับบิดามารดาหรือผู้ปกครองเมื่อมีปัญหา					
9. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองให้ความใกล้ชิด					
10. ท่านและบิดา มารดาหรือผู้ปกครองมีการพูดคุยกันอยู่เสมอ					
11. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองและท่านใช้เวลาว่างร่วมกัน					
12. บิดา มารดาหรือผู้ปกครองมีอารมณ์คงที่					
13. สมาชิกในครอบครัวมีการทะเลาะวิวาทกัน					
14. ชุมชนที่อยู่อาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม มั่วสุม					
15. ผู้คนที่อยู่ในชุมชนมีพฤติกรรมกระทำความผิด					
16. ชุมชนที่อยู่อาศัยไร้กฎระเบียบ					
17. ท่านมีความใกล้ชิดกับผู้คนในชุมชนที่มีพฤติกรรมกระทำความผิด					
18. ผู้คนในชุมชนที่ท่านอาศัยมีความสนิทสนม คั่นเคยกัน					
19. มีกิจกรรมส่วนรวมในชุมชนที่อยู่อาศัยให้เข้าร่วมเสมอ					
20. ผู้คนในชุมชนเข้าร่วมกิจกรรมส่วนรวมเสมอ					
21. ชุมชนที่อยู่อาศัยมีการสอดส่องดูแลกันเองภายในชุมชน					
22. ในชุมชนที่อยู่อาศัยมีการทะเลาะวิวาท ขัดแย้งกันเสมอ					
23. ชุมชนที่อยู่อาศัยให้ความร่วมมือกันเมื่อเกิดปัญหา					
24. ในชุมชนที่อยู่อาศัยมีสถานเริงรมย์					

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. เพื่อนของท่านมีพฤติกรรมทะเลาะวิวาท					
2. เพื่อนชักนำให้เกิดการทะเลาะวิวาท					
3. เพื่อนมีผลการเรียนต่ำ					
4. เพื่อนเป็นหัวหน้ากลุ่มหรือแก๊งค์					
5. เพื่อนของท่านชักชวนให้ไปร่วมการทะเลาะวิวาท					
6. ท่านได้รับพฤติกรรมทะเลาะวิวาทมาจากเพื่อน					
7. เพื่อนต้องการให้ท่านพิสูจน์ตนเองด้วยการทะเลาะวิวาท					
8. เพื่อนล้อเลียนท่านว่าเป็นคนอ่อนแอ					
9. เพื่อนดื่มสุราและของมึนเมา					
10. เพื่อนเสพยาเสพติด					
11. เพื่อนท้าทายให้ท่านไปมีพฤติกรรมทะเลาะวิวาท					
12. เพื่อนแสดงตัวเป็นเจ้าถิ่นที่เห็นใครมาเป็นนักเรียนไม่ได้					

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ประเพณีนิยมระหว่างสถาบัน เช่น ยึดหัวเข็มขัดและเสื้อของนักเรียนต่างสถาบัน					
2. ความบาดหมางระหว่างสถาบันตั้งแต่อดีต					
3. การทะเลาะวิวาททำให้สถาบันของคนมีชื่อเสียง					
4. ความสำคัญของระบบรุ่นพี่ รุ่นน้อง					
5. แก่งแย่งเพื่อนร่วมสถาบันที่ถูกทำร้าย					
6. ศักดิ์ศรีระหว่างสถาบัน					
7. การดูถูกเหยียดหยามจากสถาบันอื่น					
8. ความบาดหมางระหว่างสถาบันสืบทอดมาจากรุ่นพี่					
9. การทะเลาะวิวาทเป็นการสร้างอิทธิพลและชื่อเสียง					
10. รุ่นพี่ปลุกฝังการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบันสู่รุ่นน้อง					
11. รุ่นพี่แสดงให้เห็นว่าการทะเลาะวิวาทเป็นสิ่งที่ต้องทำให้แก่สถาบัน					
12. หากทะเลาะวิวาทแล้วชนะถือว่าสถาบันนั้นดีกว่า					
13. ในสถาบันเมื่อมีปัญหาจะหาทางออกด้วยการใช้กำลัง					

ตอนที่ 3 กรุณาอธิบายระดับความรุนแรงของการทะเลาะวิวาทที่ท่านคิดว่าตรงกับข้อมูลตามความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ที่ตรงกับข้อมูลตามความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

ระดับ 5 หมายถึง เป็นสาเหตุมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง เป็นสาเหตุมาก

ระดับ 3 หมายถึง เป็นสาเหตุปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง เป็นสาเหตุน้อย

ระดับ 1 หมายถึง เป็นสาเหตุน้อยที่สุด

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. มีการวางแผนก่อนการทะเลาะวิวาท					
2. มีการเตรียมอาวุธเพื่อใช้ในการก่อเหตุทะเลาะวิวาท					
3. มีการเตรียมหรือกำหนดสถานที่ในการก่อเหตุทะเลาะวิวาท					
4. ใช้อาวุธมีคมในการก่อเหตุทะเลาะวิวาท					
5. ใช้อาวุธปืนในการก่อเหตุทะเลาะวิวาท					
6. ใช้ระเบิดในการก่อเหตุทะเลาะวิวาท					
7. มีผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องได้รับบาดเจ็บและสูญเสียทรัพย์สิน					
8. ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาทต้องเข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาล ร่างกายมีบาดแผล มีอาการสาหัส					
9. ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาท ร่างกายมีบาดแผลแต่ไม่ถึงกับเข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาล					
10. ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาทมีการบาดเจ็บเล็กน้อย เช่น ฟกช้ำ					
11. การก่อเหตุทะเลาะวิวาททำให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตาย					
12. นักเรียนได้รับบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาทต้องเข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาล ร่างกายมีบาดแผล มีอาการสาหัส					
13. นักเรียนได้รับบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาท ร่างกายมีบาดแผลแต่ไม่ถึงกับเข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาล					
14. นักเรียนได้รับบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาทมีการบาดเจ็บเล็กน้อย เช่น ฟกช้ำ					
15. การก่อเหตุทะเลาะวิวาททำให้นักเรียนด้วยกันถึงแก่ความตาย					

ภาคผนวก ข

COA.No. 2013/253.1209

Documentary Proof of The Committee for Research Ethics (Social Sciences)

Title of Project:	Violence Behavior : A Case Study by Quarrel's Vocational Student in Bangkok
Principal Investigator:	Miss Natthapohn Sokantad
Name of Institution:	Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University
Approval includes:	1) MU-SSIRB Submission form version received date 11 September 2013 2) Participant Information sheet version date 11 September 2013 3) Informed Consent form version date 19 July 2013 4) Questionnaire received date 11 September 2013

The Committee for Research Ethics (Social Sciences) is in full compliance with International Guidelines of Human Research Protection such as Declaration of Helsinki, The Belmont Report, CIOMS Guidelines and the International Conference on Harmonization in Good Clinical Practice (ICH-GCP)

Date of Approval:	12 September 2013
Date of Expiration:	11 September 2014

Signature of Chairman:.....
(Emeritus Professor Santhat Serm Sri)

Signature of Head of the Institute:.....
(Assoc.Prof.Dr.Wariya Chirawanno)
Dean of Faculty of Social Sciences and Humanities

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล

นางสาวณัฏฐาภรณ์ โสกันท์

วัน เดือน ปีเกิด

วันที่ 16 พฤศจิกายน 2531

สถานที่เกิด

จังหวัดเลย ประเทศไทย

ประวัติการศึกษา

มหาวิทยาลัยนเรศวร พ.ศ. 2550-2553

ศิลปศาสตรบัณฑิต

สาขาจิตวิทยา

มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2554-2556

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม

ผู้ให้ทุน

สมาคมศิษย์เก่าบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

(This thesis is partially supported by Graduate Studies of Mahidol University Alumni Association)

ที่อยู่ปัจจุบัน

104 ม. 4 ต.นาอาน อ.เมือง จ.เลย 42000

โทร 087-945-7103

E-mail: haeyong_pp@hotmail.com